

Ngốc Nghếch Nữ Nhân Hành Phiến Ký

Contents

Ngốc Nghếch Nữ Nhân Hành Phiến Ký	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	9
6. Chương 6	12
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	19
11. Chương 11	21
12. Chương 12	22
13. Chương 13	24
14. Chương 14	26
15. Chương 15	28
16. Chương 16	30
17. Chương 17	31
18. Chương 18	33
19. Chương 19	34
20. Chương 20	36
21. Chương 21	37
22. Chương 22	39
23. Chương 23	41
24. Chương 24	42
25. Chương 25	44
26. Chương 26	45
27. Chương 27	47
28. Chương 28	49
29. Chương 29	50
30. Chương 30	52
31. Chương 31	53
32. Chương 32	55
33. Chương 33	57
34. Chương 34	58
35. Chương 35	60
36. Chương 36	62
37. Chương 37	63
38. Chương 38 - End	65

Ngọc Nghéch Nữ Nhân Hành Phiến Ký

Giới thiệu

Đàm Tiểu Hâm là một cô nàng ngọc nghéch với chút võ công mèo cào, yêu tiền như sinh mạng, tại Đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoc-nghech-nu-nhan-hanh-phiens-ky>

1. Chương 1

Tháng bảy, mặt trời gay gắt như lửa.

Anh hùng các nơi đổ xô về Phong Vân Bảo tham gia đại hội võ lâm uy danh khắp chốn. Đại khái là vài năm gần đây trên giang hồ thật quá hỗn loạn, chỉ trong thời gian ngắn, các bang phái mới lớn nhỏ tốt xấu nhiều như măng mọc sau mưa. Vì thế xóa bỏ thế lực xấu trong giang hồ chính là nhiệm vụ quan trọng hàng đầu của đạo hội võ lâm lần này.

Vì có quá nhiều bang phái vô danh tham gia, nên chỉ cần khiêng được phiến kỳ của gia môn đến là được, không cần xét có anh hùng thiếp hay không. Cứ như vậy, sơn dã thành trấn đâu đâu cũng thấy những phiến kỳ đầy màu sắc.

Có thể nói, du lịch thúc đẩy kinh tế là hoàn toàn chính xác.

Đại hội võ lâm một năm tổ chức một lần, năm nay Phong Vân Bảo may mắn được chọn làm nơi tổ chức, các cửa hàng xung quanh cũng được thơm lây không ít. Mọi nhà trọ trong trấn Việt Vân đều chật kín khách, ngay cả quán trà nhỏ dưới chân núi kinh doanh cũng tốt hơn rất nhiều. Mua một đồng bạc trà thu được một lượng bạc, lời to rồi ! Đừng nói năm nay có tiền lấy vợ, kể cả tiền để lấy thêm bà hai cũng có thừa, ha ha!

“ Tiểu nhị, mang trà đến đây !”, ai, khát chết đi được.

Đàm tiểu hâm dựa phiến kỳ vào cạnh ,nằm bò ra bàn. Một lúc lâu sau không thấy ai lên tiếng, Đàm Tiểu Hâm mệt mỏi quét mắt nhìn bốn phía, chỉ thấy tiểu nhị đang đứng cạnh ấm trà lớn si ngốc cười. Đàm Tiểu Hâm nổi giận đùng đùng, hướng về phía tiểu nhị quát lớn :

“ Có người hay không đây!”

Âm thanh lớn kéo tiểu nhị từ mộng đẹp trở về, “ Có, có, có.”

Tiểu nhị hốt hoảng liền vội vã mang ấm trà đến, ai ngờ bị vấp vào cán phiến kỳ mà Đàm Tiểu Hâm đặt cạnh bàn làm nước nóng trong ấm tràn ra, toàn bộ đổ vào chân Đàm Tiểu Hâm.

“A, bỏng chết ta rồi ! Người chán sống rồi có phải không ?” Đàm Tiểu Hâm không nhận được đau, không ngừng ôm chân nhảy.

“A, khách quan, xin...xin...xin lỗi, tôi không cố ý, ngài không sao chứ ?” Tiểu nhị thấy gây ra họa, đặt ấm trà xuống, lấy khăn giúp Đàm Tiểu Hâm lau khô giày.

“Đi ra, đau quá, người cố ý phải không?” Càng lau càng đau, tên này đúng là đồ ngốc mà, Đàm Tiểu Hâm trong lòng thầm than hôm nay đúng là xui xẻo mà.

Trong lòng đang suy nghĩ, chân vẫn đang nhảy lò cò, “ Ôi!” Đàm Tiểu Hâm ngã lăn ra đất. Hôm nay nhất định là ra khỏi nhà quên không thấp hương, thế nên mới xui xẻo như vậy.

“Người không sao chứ ?” Một vị khách bên cạnh có lòng tốt đỡ nàng dậy, còn tiểu nhị lại sợ đến mức thiếu chút nữa dập đầu tạ tội.

“Được rồi, được rồi.” Đàm Tiểu Hâm xưa nay là người mềm nắn rắn buông, thấy người ta đã tạ tội rồi, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng thôi. Nói ra thì, hẳn cũng là người hiệp nghĩa. Quay sang cảm ơn người tốt vừa đỡ nàng dậy, đó là một chàng trai mười bảy, mười tám tuổi, mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng (~> sao ta thấy giống như đang tả nữ vậy nhỉ??)

Bị một người xa lạ nhìn chăm chăm, người kia thấy không được tự nhiên, chỉ hừ nhẹ một tiếng để nhắc nhở Đàm Tiểu Hâm.

“Ah, vừa rồi đa tạ lão huynh !” Đàm Tiểu Hâm tiện bẻ ấm trà trên bàn đổ vào miệng.

“Không cần cảm tạ, việc nhỏ không đáng nhắc đến.” Trong ánh mắt người nọ lộ rõ vẻ miễn cưỡng.

“Có khí phách, tốt lắm ! Dựa vào câu nói vừa rồi của người, về sau có ai ức hiếp người, người cứ việc nói tên của ta, ta sẽ bảo vệ người.” Đàm Tiểu Hâm đã quên vết thương của mình, kích động đập mạnh một cái, một cơn đau khủng khiếp truyền đến, đau đến mức nàng chịu không được toát mồ hôi lạnh. Tiểu nhị thấy thế, co đầu rút cổ trốn ra đằng sau rửa bát.

“Không sao chứ ?” Người nọ ân cần hỏi, vừa xem lại vết thương của nàng, chỉ thấy cổ chân trái đã sưng to, nhìn giống một cái bánh bao nhỏ.

“Người ở nhà trọ nào? Ta đưa người về.”

“Làm gì có nhà nào, ta vừa mới đến, vốn tính đêm nay ngủ ngoài trời, có thể tiết kiệm một chút tiền phí trọ, tiểu huynh đệ, người không biết bây giờ kiếm tiền rất khó khăn sao. Bây giờ thì hay rồi, chân sưng lên như thế này, Phong Vân Bảo lại dốc, ta đành chậm rì rì mà lên đó, nhiều lắm là được làm khách mời ở đấy, còn làm được cái gì nữa!”

Cũng đừng nghĩ đến việc mở rộng danh tiếng môn phái, thu nhận đồ đệ. Thật đúng là vận đen đầy đầu mà.

“Nếu không chê, tiểu đệ nguyện ý cùng người đến đó.”

“Ta cầu còn không được. Vậy bây giờ chúng ta khởi hành thôi.”, trời đúng là không tuyệt đường của ai, chỉ sợ lại có chuyện ngoài ý muốn.

Chàng trai lập tức đứng dậy giúp Đàm Tiểu Hâm ra khỏi trà quán.

“Oa, người thật là khỏe.” Đàm Tiểu Hâm cả người như đã cách xa mặt đất, mà người kia tựa hồ không mất chút sức lực nào.

“Này, xưng hô như thế nào vậy?” Cũng không thể cứ kêu lão huynh tiểu huynh mãi được.

“ Mộ Vân Phi.”, nghe thấy ba chữ đó, trong trà quán truyền ra vài tiếng thì thầm.

“A, thì ra là Phong Vân Bảo Tam thiếu gia. Nghe nói đó là một người tàn bạo, xem ra nhìn giống một kẻ ăn bám....”

Mộ Vân Phi ném một ánh mắt giết người về nơi phát ra tiếng nói, người ngồi đó sợ hãi cuống quýt nấp xuống dưới gầm bàn.

“A, Mộ Vân Phi à, chưa từng nghe qua, có điều không sao, người biết ta là ai không?” Đàm Tiểu Hâm cẩn thận lên ngựa nhưng cũng không quên báo danh.

“Ta chính là thiên hạ siêu cấp vô địch tiểu ngạo giang hồ, chiến thắng tất cả vĩnh viễn không thất bại, độc nhất vô nhị Tiểu Kim Môn môn chủ.” (~> tự sướng dạng khủng)

Nói xong, Đàm Tiểu Hâm hít một ngụm khí lớn, thiếu chút nữa thì ợ hơi. Còn chưa nghe qua có ai vì báo danh mà ợ hơi cả. Đợi Đàm Tiểu Hâm vòng vo báo xong gia môn, những vị khách khác đã lần ra cười, Đàm Tiểu Hâm không cho là đúng, thầm nghĩ :

“Hừ, chờ lần này ta vang danh, các người muốn đến xách giày cho ta, ta còn phải xem xét, một đám người không biết nên gọi là gì, ếch ngồi đáy giếng.”

“Ta nên xưng hô với người như thế nào đây ?” Mộ Vân Phi đối với ‘cậu nhóc’ này cảm thấy không tệ, thậm chí lúc nào cũng muốn cười, chuyện này với việc hấn ngày thường nghiêm túc đúng là khác nhau.

“Đương nhiên gọi ta là Thiên...không cần gọi đầy đủ, ta tên Đàm Tiểu Hâm, giang hồ gọi là...hắc,” Đàm Tiểu Hâm thề lười làm mặt xấu, “ cũng là Đàm Tiểu Hâm, hắc hắc.”

Hai người sắp xếp xong xuôi, vì Mộ Vân Phi thay Đàm Tiểu Hâm cầm phiên kỳ, hai người cười chung một con ngựa, rời đi.

* phiên kỳ: cờ tượng trưng ôn phái, có cán to và dài.

2. Chương 2

Thấy hai người đi xa, đám khách trong trà quán bắt đầu thảo luận ầm ầm.

“Thì ra hấn chính là Tam thiếu gia Phong Vân Bảo đại danh鼎鼎 Mộ Vân Phi. Đúng là tai nghe không bằng mắt thấy, ta còn tưởng là một ma vương giết người, hóa ra là một tiểu tử còn hơi sữa, ha ha ha.”

“Nha đầu kia xem như số đào hoa, được Tam thiếu gia coi trọng.”

“Người có mắt không vậy, rõ ràng là một tên nhóc, lại bị người nói là nha đầu.”

“Đồ ngốc nhà người, không phải nha đầu, người cho là tiểu tử kia kéo nàng lên ngựa làm gì chứ?”

“Ta ngu ngốc? Người háo sắc! Cho dù là nha đầu, thì cũng là một nha đầu thô lỗ không chịu được, Mộ Vân Phi cũng không phải người bình thường, làm sao có thể coi trọng nàng ta? Không nhìn xa một chút, còn muốn học người ta đi làm loạn, ta thấy người vẫn nên về làm ruộng đi.”

“ Người dám mắng ta !”

“ Mắng người thì sao !”

“Ta đánh chết người!”

“Đánh thì đánh, ai sợ ai nào!”

Sau đó hai người lao vào đánh đến đỏ mặt không để người ngoài khuyên can, xô đẩy lẫn nhau.

Gã béo gạt ngang chân, lão gầy xoay người né, gã béo thu chân không kịp, đập tan cái bàn trong trà quán, chỉ nghe chủ quán kêu khổ một tiếng:

“ Ôi, thế là mất luôn vợ bé rồi!”

Lão gầy nghiêng người tung ra một chiêu hắc hổ thâm tâm, ai ngờ, gã béo lại bị vướng vào chân ghế ngã chổng vó. Lão gầy ra tay quá mạnh, đánh gãy cả trụ chống trà quán, mất thấy cả trà quán sắp đổ sập xuống, mọi người vội vàng chạy ra bên ngoài. Mà gầy béo hai tên cũng bỏ ra chạy đi mất từ bao giờ. Chỉ nghe thấy một tiếng “ rầm”, nóc quán vốn làm bằng gỗ tranh, không chịu được nhất kích liền đổ xuống. Chủ quán mặt như đưa đám, thật đúng là nước có thể giữ thuyền cũng có thể làm đắm thuyền, bây giờ thì hay rồi, vợ cả cũng không có luôn.

Lại nói một lúc sau, Đàm Tiểu Hâm và Mộ Vân Phi đã đến Phong Vân Bảo. Nhìn thấy Tam thiếu gia trở về, A Cánh chạy đến dắt ngựa. Tam thiếu gia trước giờ chưa mang người nào về, lần này lại đem theo một tiểu tử, nhìn qua chắc là một tiểu thiếu gia ngỗ nghịch. Thật sự kỳ quái, nhưng vì sợ tính cách của tam thiếu gia, hấn một câu cũng không dám nói.

“Vân Phi à, người rất quen thuộc với nơi này thì phải, vậy người phải chăm sóc ta thật tốt mới được.” – Đàm Tiểu Hâm giờ giờ cái chân bị thương lên.

“Được thôi, có điều người phải đáp ứng ta ba điều kiện.” – Mộ Vân Phi cũng không hiểu bản thân hôm nay tại sao lại mang Đàm Tiểu Hâm về phủ. Trong phủ vốn không thể tùy tiện đưa người lạ vào, mặc dù đại ca không gây khó dễ cho hắn nhưng hắn cũng không có ý định tìm đến phiền phức.

“Được thôi, nói trước ra sau này sẽ không bị loạn, ta xin rửa tai lắng nghe.”

“Thứ nhất, không được chạy loạn trong phủ, thứ...”

“Dừng, dừng, dừng...” – không đợi Mộ Vân Phi nói xong, Đàm Tiểu Hâm vội vàng ngắt lời – “Người lại đùa ta rồi, chân ta bị như thế này, còn đi lung tung đến đâu được.” – người cũng đã quen thuộc rồi, Đàm Tiểu Hâm cũng bộc lộ bản tính, một bộ dạng vô lại khó dạy.

Mộ Vân Phi trợn mắt. Sau khi cùng Linh Dục đại sư lên núi học võ từ nhỏ trở về, khuôn mặt dường như chưa bao giờ thể hiện thái độ gì, hôm nay đã phá lệ N lần rồi.

“Thứ hai, không được tùy tiện hỏi về những việc liên quan đến Phong Vân Bảo. Thứ ba, không được...”

Đàm Tiểu Hâm kiềm chế không được lâu, nhịn không được nói xen vào:

“Không lẽ Phong Vân Bảo có bí mật gì không thể nói cho ai biết sao, nhưng mà...” – nhìn thấy ánh mắt muốn giết người của Mộ Vân Phi, Đàm Tiểu Hâm liền im lặng.

“Thứ ba, không được nói linh tinh, nếu không tự gánh lấy hậu quả.”

Điều cuối cùng, Mộ Vân Phi nói rất nhanh, chỉ lo lại bị Đàm Tiểu Hâm ngắt lời.

“Yên tâm, không thành vấn đề. Ta sẽ tuân mệnh.”

Vì thế Mộ Vân Phi mới mang Đàm Tiểu Hâm đi vào nội đường, bất ngờ, Mộ Vân Phi đột nhiên dừng lại, làm hại Đàm Tiểu Hâm thiếu chút nữa va phải.

“Còn có một điều nữa.”

Không giải thích được, không phải chỉ có ba điều hay sao? Thật đúng là ! Chân đau quá!

“Tuyệt đối không được đến hậu đường, nếu xảy ra chuyện gì, người chết không ai dám đến nhặt xác!”

Nói xong, còn cẩn thận làm một cử chỉ nhắc nhở Đàm Tiểu Hâm.

“Không đi thì không đi, ta đối với mỹ nữ xinh đẹp không có hứng thú.” – hậu đường đơn giản chính là nữ tử, Đàm Tiểu Hâm chỉ thấy hứng thú với vàng bạc thôi.

“A, đầu người bốc khói trắng kìa, người đang vận công sao?” – thật thần kỳ, trên đầu Mộ Vân Phi bốc khói, không lẽ trong đầu hắn đang nấu bữa tối. Ách, Đàm Tiểu Hâm lắc đầu, thật không dám ăn. Mộ Vân Phi quay người, tiếp tục đi về phía trước, trong lòng nghĩ hôm nay hắn nhất định trúng tà, mới mang tiểu tử cổ cổ quái quái này về phủ, thật đúng là ông nói gà bà nói vịt, tức giận làm cho thất khiếu bốc khói.

“Aiz, aiz, đừng đi nhanh như vậy chứ, quý hẹp hòi, cùng lắm thì ta đối với mỹ nữ của người có hứng thú một chút là được rồi.” – thật là, đi nhanh như vậy, người ta lại không biết đường, chân lại đau. Có phải nam nhân không vậy?

3. Chương 3

Đường đi thật là dài, cuối cùng đi đến một khu vườn rộng rãi.

Thật đẹp, giống như một tiểu Giang Nam, ban công, đình các, toái ngọc liên trì, hành lang gấp khúc, giả sơn hoa viên, có thể nói là đẹp không sao tả xiết. so với màu xám lạnh lùng của tiền đường Phong Vân Bảo khác biệt một trời.

Cách đó không xa, có một ngôi nhà nhỏ với tường trắng gạch đỏ.

“Được rồi, ta sẽ ở lại đây!” - Đàm Tiểu Hâm kìm lòng không được, vội vã nhảy lò cò qua, giống như có người ở sau đẩy vậy. Mộ Vân Phi giương mắt nhìn, nhin không được phát ra tiếng cười.

“Cái gì, không được à?” – có cái gì buồn cười, kẻ có tiền làm sao lý giải được tâm tình người nghèo.

“Đương nhiên có thể, có điều ta sợ người ở không quen.”

“Quen, quen, đương nhiên ở quen, chỉ cần người đồng ý.” – nhìn Mộ Vân Phi còn run rẩy cười không ngừng, Đàm Tiểu Hâm sau này mới biết được nguyên nhân.

“Tam thiếu gia, đại thiếu gia có việc tìm ngài, mời ngài mau đi.” – một tiểu nha đầu thở hổn hển từ một hành lang khác chạy tới.

“Như vậy, ta phải lập tức đi, Tiểu Liên, vị công tử này sẽ ở trong phủ, người chăm sóc hẳn cho tốt. Dẫn hẳn đến Nhân Vân Cư đi.” – nói xong, không thu được nét cười trên mặt, bỏ đi.

Công tử? Đánh giá người trước mặt xinh đẹp hoạt bát, rõ ràng là một cô nương, tam thiếu gia làm trò quỷ gì vậy?

Đang lúc Tiểu Liên nghi hoặc khó hiểu, Mộ Vân Phi lại quay trở lại, đem một hộp nhỏ đưa cho Đàm Tiểu Hâm.

“Cái này rửa chân, sau nửa canh giờ, chân của người sẽ mau lành.” – vừa dứt lời, như một cơn gió, người cũng không thấy đâu nữa.

Mộ Vân Phi là thiếu gia ở đây, lại là đại chủ nhân.

Khó trách Mộ Vân Phi cười không ngừng như vậy, hóa ra là nhà xí, tức chết được!

Nhưng mà ngay đến nhà xí cũng thơ tình họa ý như vậy, nơi đẹp nhất kia không biết sẽ như thế nào. Nhất định phải đến đó dạo chơi. Lúc này Đàm Tiểu Hâm đã bị cảnh trí trước mắt lu mờ lý trí, mang lời Mộ Vân Phi nói trả lại hết cho hắn.

Nhìn Tiểu Liên đem một bàn đầy mỹ vị đến, nước miếng Đàm Tiểu Hâm bắt đầu nhỏ giọt trên bàn. Mang đồ ăn lên xong, Tiểu Liên đứng sang một bên đợi Đàm Tiểu Hâm sai bảo. Đàm Tiểu Hâm cũng bất chấp mọi thứ khác, tay trái một cái chân vịt to, tay phải một tô lạc, ăn đầy miệng.

Tiểu Liên nhìn tướng ăn của Đàm Tiểu Hâm, nhin không được cười thành tiếng, lúc này mới làm Đàm Tiểu Hâm nhớ tới trong phòng còn một người nữa.

Bị Đàm Tiểu Hâm nhìn chằm chằm, Tiểu Liên sợ làm khách mất hứng, vội vã cúi đầu, không phát ra tiếng. Đàm Tiểu Hâm xoa hai tay đầy dầu vào khăn trải bàn, nói:

“Người cũng...” – lời chưa nói xong, đã bị một khúc xương mắc kẹt ở họng. Làm Đàm Tiểu Hâm phải vội nuốt ngược, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng. Tiểu Liên lúc này mới phát hiện khách nhân có chút khác thường, lại không biết phải làm thế nào.

Đàm Tiểu Hâm ý bảo Tiểu Liên dùng tay đánh vào sau lưng nàng. Vì thế Tiểu Liên cẩn thận vỗ một cái, Đàm Tiểu Hâm mặt nhăn mày nhíu, tỏ ý bảo Tiểu Liên dùng sức một chút. Nhìn khách nhân khuôn mặt từ hồng chuyển sang xanh, Tiểu Liên chỉ có thể sử dụng khí lực mạnh nhất của mình, chỉ nghe một tiếng đùng đoàng, Đàm Tiểu Hâm bay ra ngoài, Tiểu Liên thấy thế, kinh hãi, chạy tới nâng Đàm Tiểu Hâm mặt mũi bầm dập lên. (oh, ra là bạn này cũng có võ công, không thì sao mà bắn xa thế ư ToT)

“Ôi, tha mạng ! Người cũng không cần ra tay mạnh như thế, đúng là ! Ý?”

Đàm Tiểu Hâm đột nhiên phát hiện hô hấp của mình đã thông thuận.

“Quên đi, kể từ giờ, người chính là ân nhân cứu mạng của ta, sau này ta nhất định trả ơn người. Lại đây, cùng ăn đi, ta cũng không quen lúc ăn cơm, có người ở bên cạnh nhìn chăm chăm mình.”

Quyết tâm lôi kéo Tiểu Liên ngồi xuống bên cạnh.

“Không được, cô nương là khách, Tiểu Liên chỉ là hạ nhân, thân phận hèn mọn, sao dám cùng cô nương ngồi cùng bàn ăn!” – Tiểu Liên vội vàng đứng lên.

“Ý, người biết ta là nữ.” – dọc đường đi, nàng nữ giả trang nam, không có ai phát hiện, cười chung ngựa với Mộ Vân Phi tới Phong Vân Bảo hắc cũng không phát hiện ra. Chỉ vừa gặp mặt, đã bị Tiểu Liên nhận ra, mắt nha đầu này rất lợi hại.

“Ah, là em thấy lỗi tai cô nương.”

Đàm Tiểu Hâm sờ lên vành tai mềm mại của mình, quan sát rất cẩn thận, đúng là một nhận xét tốt. Đàm Tiểu Hâm nghĩ ra ý tưởng:

“Nếu mọi người đều là cô nương, cũng đừng từ chối, cùng đến ăn đi.” – Đàm Tiểu Hâm rất dễ dàng thân cận với bất kỳ người nào.

“Sau này cũng chỉ có hai chúng ta.” – vừa nói vừa kéo Tiểu Liên ngồi xuống. Tiểu Liên không nói được, chỉ có thể ngồi ăn cùng.

“Tiểu Liên, em đến Phong Vân Bảo bao lâu rồi?”

“Được vài năm rồi, cha em vừa mất, mẹ kế tính bán em vào kỹ viện. Nhờ đại thiếu gia cứu giúp, mới không phải chịu nhục, đại thiếu gia là ân nhân cứu mạng của em, kiếp này nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp.”

Đàm Tiểu Hâm phát hiện khi nói đến đại thiếu gia, Tiểu Liên hai má ửng đỏ, hai mắt sáng lên, đây chính là biểu hiện rất kỳ quái.

“Đại thiếu gia tên gì, hắc cũng ở đây sao?”

Đi vào trong phủ, trừ mã phu, Mộ Vân Phi cùng Tiểu Liên cũng không thấy nhiều người lắm, một nơi lớn như vậy, mọi người đi đâu hết rồi.

Tiểu Liên thấy Đàm Tiểu Hâm hỏi đông hỏi tây, cũng không biết nguồn gốc của nàng, không dám nói linh tinh, chỉ không ngừng kêu Đàm Tiểu Hâm dừng bữa.

Sau một lúc lâu hai người không nói câu gì, chỉ nghe thấy tiếng ăn của Đàm Tiểu Hâm.

“Tiểu Liên, hậu đường kia có phải nơi ở của phu nhân Mộ Vân Phi?”

“Ah, tam thiếu gia chưa có thành thân, chủ nhân của nhà em đều chưa thành thân.” - câu hỏi của khách nhân thật kỳ quái, Tiểu Liên đối với lời của Đàm Tiểu Hâm có chút không hiểu.

Hậu đường kia có gì cổ quái vậy? Đàm Tiểu Hâm trong lòng bắt đầu xuất hiện quỷ ý.

Dường như nhìn thấu ý định của khách nhân, Tiểu Liên nói:

“Tiểu thư, Phong Vân Bảo không phải là nơi có thể làm loạn, bằng không, người có biến mất cũng không có ai biết.”

Đại khái trong lời Tiểu Liên nói có chút tác dụng, Đàm Tiểu Hâm cố nuốt nước miếng, hai tay vỗ vỗ cái cổ nhỏ nhắn, nhưng thực sự cảm giác như có một cổ kiếm khí lạnh lẽo đâm tới. Thật đáng sợ!

Bầu trời bị bao phủ một màn đêm dày đặc, toàn bộ Phong Vân Bảo bị đêm đen phủ kín, mấy ngôi sao thưa thớt tình nghịch nhảy mất trước cửa sổ của Đàm Tiểu Hâm.

Thuốc Mộ Vân Phi đưa tới đúng là tốt, vừa rửa sạch chân, chưa đến nửa nén hương, đã hoàn toàn hết sưng. Tiểu Liên bây giờ cũng đã về phòng nghỉ ngơi.

Bây giờ không lĩnh đi sau này càng không có cơ hội. Ta phải lĩnh thôi!

4. Chương 4

Đàm Tiểu Hâm một thân y phục dạ hành chạy tới chạy lui trên nóc nhà Phong Vân Bảo, không biết nên xuống tay từ đâu.

“Cái gì đây, một Phong Vân Bảo to như vậy mà ngay cả tiền thấp đèn dầu cũng không trả nổi sao, tối đen như mực a, tìm bảo vật thế nào được, đúng là phải về thôi.” – tiểu thư nàng cũng không nghĩ đến là, khuya khoắt, ai lại thấp đèn đi ngủ chứ !!!

“Gieo quẻ thì tốt hơn!” – Chuyện vô ích như thế này, để ông trời quyết định thì tốt hơn.

Đàm Tiểu Hâm cởi giày, ném vào không trung, trong lòng thầm nghĩ: “Ông trời à, chỉ cho ta phương hướng đi mà.”

Ai ngờ, cái giày này vô tư cắm vào trên ngói.

“Ý, đó là quẻ gì. Được rồi, theo ý người, thì chính là gian phòng dưới chân này.”

Đàm Tiểu Hâm là kẻ không biết trời cao đất rộng, lần đầu tiên làm tặc, cũng không cẩn thận một chút, lại còn bói quẻ trên nóc nhà, rầm rầm rì rì. Ngay cả người bình thường cũng phát hiện khác lạ, đừng nói đến chủ nhân căn phòng này, Mộ Vân Long.

Nhưng mà, lúc này Mộ Vân Long vừa vặn không ở Tầng Nguyệt Các, coi như nàng mệnh lớn.

“Sao lại không có người vậy, ngay cả đến người gõ mõ cũng không có.” – có tên trộm nào đến một cái liên tìm người gõ mõ không, đại khái cũng chỉ có một mình nàng. Đàm Tiểu Hâm khom lưng, trốn vào trong phòng, tìm đông tìm tây.

“Ngay cả một con chim chết cũng không có, tìm bảo vật cái rắm a.”

Ông trời chết tiệt, ông trời thôi tha, chỉ đường cái kiêu gì vậy, gọi người là gia gia thật phí, quên đi, tự ta tìm đường.

Mới vừa đi tới cửa, tiếng bước chân bình tĩnh dồn dập truyền đến.

“Không xong, nơi này lộ liễu quá, không trốn được.” – Đàm Tiểu Hâm chỉ có thể quay lại buồng trong, trốn dưới gầm giường.

Mộ Vân Long vô cùng mệt mỏi, tiến vào buồng trong. Đốt đèn lên, rót một cốc nước, mới vừa đưa đến miệng, lại nghĩ tới chuyện vừa xảy ra, lại hạ xuống, thông thả bước đi trong phòng.

Lại thấy đại hội võ lâm chỉ còn vài canh giờ nữa là đến, cả sáng nay, mấy chuyện phiền phức cứ dồn dập kéo đến.

Nay Phong Vân Bảo trong chốn giang hồ xem như bang lớn số một, Mộ Vân Long cũng nhiều lần đảm nhiệm chức võ lâm minh chủ. Nhưng mà, đây tất cả cũng không phải điều hắn muốn, hắn thầm nhớ những ngày nhàn nhã tự tại, vô cầu vô thức, nhưng nếu hắn không làm minh chủ, chỉ sợ minh chủ kế nhiệm cấu kết với gian thần triều đình, làm ra việc nguy hại võ lâm. Theo như thủ hạ báo lại, lần này số người đến tranh ngôi vị võ lâm minh chủ không ít, hơn nữa có thám tử thu được tin tức, triều đình cũng phái người giả mạo nhân sĩ võ lâm tiến đến nằm vùng. Việc này khẳng định muốn đề phòng trước, nhưng lại không có anh hùng thiếp, bất kỳ ai cũng có thể đến, xem ra ngày mai Phong Vân Bảo là sát khí tứ phía...

“Bủ..m..!”

“Ai?” – Mộ Vân Long giận dữ nhìn về phía gầm giường nơi phát ra âm thanh, trong lòng tự trách mình đã quá sơ suất.

Trời ạ, Đàm Tiểu Hâm trốn ở dưới giường ngay cả thở mạnh cũng không dám, thế nào cũng không đoán được bản thân lại bị một cái xì hơi hại chết (=) chết với bà này), lại đúng lúc nguy hiểm chết người này.

Chết thì chết ! Đàm Tiểu Hâm cứng đầu bò ra khỏi gầm giường.

Hóa ra là một cô gái nhỏ, khuôn mặt lem nhem nhỏ nhắn đối diện hần đang ngây ngô cười.

Nghe tiếng Mộ Vân Long giận dữ, thiên binh thần tướng, nhanh chóng từ bên ngoài chạy vào mấy người. Đàm Tiểu Hâm sợ tới mức nhảy lên giường, ôm lấy chân.

Xem thần sắc kích động của nàng, Mộ Vân Long nghĩ đây không phải kẻ nào độc ác, có lẽ chỉ là con mèo nhỏ lạc đường mà thôi. Hần liền bảo tùy tùng lùi xuống.

“Người chạy lên trên giường ta, ôm lấy chân của ta, muốn làm gì vậy?” – Mộ Vân Long hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt xấu xa nhìn chằm chằm Đàm Tiểu Hâm đang quẩn quanh mình như một cái bánh bao. Khi nói chuyện, cảm giác khó chịu lúc này đều tan thành mây khói.

“Người không nói gì sao, để ta tra xem người là nha đầu của nhà nào, đừng trách ta nói cho cha người biết chuyện!”

Thôi đi, nàng quá nhỏ, cáo trạng... cha nàng ngay cả ngắn dài thế nào cũng không biết. Vừa rồi thái độ lạnh lùng so với bộ dạng sói bà ghê sợ còn xinh đẹp hơn, thật là...! Tốt xấu gì cũng là một môn chủ, coi nàng là tiểu hài tử sao.

“Người là ai, dựa vào cái gì muốn ta trả lời người?” – cái tên độc ác kia, nhìn tâm trạng Đàm Tiểu Hâm giống nai con đi loạn, tuy rằng khẩu khí hung hăng, nhưng trực giác nói cho nàng biết, đối phó với loại người ác diện thiện tâm này (bên ngoài thì ác, nhưng lại rất lương thiện), chỉ đơn giản như ăn một đĩa rau.

“Được, ta cho người biết, tên ta là Mộ Vân Long. Đến lượt người nói.”

Cho là khi nghe được tên của hần, cô gái nhỏ chắc sẽ sợ đến phát run. Nhưng hần không thấy như thế, ngược lại thần khí nàng trở nên sống động, nhanh như chớp một người nhảy từ trên giường xuống, nào ngờ, chân Đàm Tiểu Hâm bị chặn bông cuộn lấy, vốn là một động tác nhảy xuống giường xinh đẹp, đã bị nàng làm thành hành động chó ăn phân (ToT... bị kịch a...). nếu thân thủ Mộ Vân Long không đỡ lấy nàng, có khả năng không chỉ ăn phân, mà là cả ngực cũng lôm vào rồi. (không phải chứ =))

Ai da, xoa xoa đầu gối, ngồi cạnh bàn, từ lúc đi vào Phong Vân Bảo quỷ quái này, Đàm Tiểu Hâm bị thương không ít.

Nhìn bộ dạng chật vật của nàng, Mộ Vân Long rất muốn cười, nhưng hình như không hay lắm, liền đem tiếng cười bực trở lại.

“Cười thì cứ cười đi, sao phải ép mặt trở nên xấu xí như vậy.” – Ai nha, có lòng muốn giữ mặt mũi cho nàng, không cảm ơn, còn nói hần xấu. Phải biết rằng trên giang hồ, Mộ Vân Long không chỉ võ công nhất lưu, hơn nữa tướng mạo đường đường, ngay cả nữ nhi La tuần phủ của triều đình cũng nháo lên, nói rằng không phải hần thì không lấy chồng. Nàng còn dám nói hần xấu. Thực sự là gặp được cực phẩm trong các nữ nhân – một kẻ quái thai...(ặc ặc, tướng anh khen chị ấy chứ...)

“Ta có thể nói, nghe xong nhớ đứng vững, đừng có mà ngã ra đó !” – cô gái nhỏ này khẩu khí rất lớn, biểu tình kỳ quái, khóe miệng Mộ Vân Long xuất hiện nụ cười khó gặp, đến chính hần cũng chưa phát hiện.

“Ta chính là thiên hạ siêu cấp vô địch tuyệt đại vô song tiểu ngạo giang hồ chiến thắng tất cả vĩnh viễn không thất bại, độc nhất vô nhị Tiểu Kim Môn – cũng là môn chủ!” à choáng với cái màn tự sướng của tỷ...nói xong cũng dứt hơi mà ngủm...

5. Chương 5

Thật dễ dàng đọc thuộc lòng tên gia môn 29 ký tự đó, nhưng cũng sắp đứt hơi đến nơi, lần sau phải tinh chỉnh đi Một chút.

“Người là môn chủ? Tôi tham gia võ lâm đại hội?”

Võ lâm đại hội hàng năm xuất hiện trăm ngàn chuyện kỳ quái, việc ngày hôm nay khả năng cũng quá lạ kỳ rồi, rõ ràng là một cô nhóc chưa trưởng thành. Mộ Vân Long không khỏi há hốc mồm kinh ngạc, làm Đàm Tiểu Hâm thật mong rằng cửa của hắn rớt xuống một phen, răng cửa của người này cũng đáng chút tiền. (Ặc, e chịu chị, răng cũng k tha =)))

“Làm sao, không tin sao! Ta có mang kỳ đến nha.” – trên mặt hắn rõ ràng là không tin.

Cái gọi là nhân bất khả tướng mạo (nhìn người không thể chỉ nhìn tướng mạo), tuy rằng Đàm Tiểu Hâm nói ra một tràng dài dài gì đó, hắn một câu cũng không nghe rõ, nhưng nhìn ra nàng không phải đang nói giỡn. Mộ Vân Long lúc này mới cẩn thận đánh giá cô gái nhỏ cao không quá ngực hắn. Chỉ thấy hắn vùng hai tay về hai bên, căn phòng vừa rồi còn mờ mờ tối, đột nhiên bị đèn chiếu sáng giống như ban ngày.

“Ngay cả thấp đèn cũng làm ra vẻ như vậy, chưa thấy nam nhân nào thích thể hiện như thế.”

Mộ Vân Long thật sự gặp buồn bực, không chỉ bị nói là xấu, hiện tại còn nói hắn thích thể hiện.

Tuy Đàm Tiểu Hâm Một thân hắc phục, hơn nữa trên mặt không ít tro bụi, nhưng cũng không che giấu được đôi mắt to linh khí bức người của nàng, cái mũi nhỏ đáng yêu bị bụi bám đen, thật giống con mèo nhỏ búống bình. Mộ Vân Long vừa muốn lấy tay lau vết bẩn trên mũi nàng. Vừa vươn tay, lại nghe thấy có người đi vào phòng.

Nhìn lại, là tiểu đệ Mộ Vân Phi dùng đòn nổi giận đang tiêu sái tiến vào.

Đang muốn nói chuyện:

“Đệ...”

Chỉ thấy Mộ Vân Phi một tay kéo lấy Đàm Tiểu Hâm, tiến ra cửa, một câu cũng không nói rõ, để lại Mộ Vân Long một đầu khó hiểu. tiểu đệ di truyền phong cách lạnh lùng của Mộ gia, giữa huynh đệ với nhau, không có việc thì không nói, có việc cũng nói rất ít.

Lưng và tay Đàm Tiểu Hâm bị nắm chặt, nhưng mà lưng rất đau a, vì thế kêu to lên:

“Làm gì đó, ta cũng không phải tù trốn trại, thả ta ra, tên vô lại chết tiệt. Ai ya, người chạm vào chỗ đó của ta!”

Vốn không để ý đến tiếng hét chói tai của nàng, nghe đến câu đó, đột nhiên hai người đều thấy căng thẳng.

“Ai ya!”

Mộ Vân Phi đột nhiên buông tay, hại nàng ăn một miếng bần.

“Kêu la cái gì, ta chạm vào chỗ nào của người.” – trong giọng nói có chút trầm thấp không ổn định, chẳng qua chỉ là chạm vào lưng và tay thôi mà.

“Đệ buông nàng ra!”

Lúc Đàm Tiểu Hâm ngã, Mộ Vân Long cũng đồng thời đuối tới, hơn nữa nghe được câu sau, không khỏi giận dữ bay đến. (ka đã ghen???)

“Sao?” – Mộ Vân Phi thấy Mộ Vân Long tức giận, cảm thấy khó hiểu.

Đàm Tiểu Hâm ngồi dưới đất nhìn hai huynh đệ đang trợn mắt, rất giống hai con gà chọi.

“Đau quá!” – định xoa bóp chỗ lưng đau, lại không với tới, Mộ Vân Phi lực đạo ghê gớm thật.

Mộ Vân Long thấy thế, ngồi xuống hỏi nàng đau ở đâu, còn ập a ập ứng cẩn thận:

“Nàng bị đệ ấy chạm vào chỗ nào, có bị thương không?”

Thấy có người ra mặt, ý xấu của Đàm Tiểu Hâm lại nổi lên:

“Đương nhiên là có bị thương, hắn ra tay mạnh như vậy, hoàn toàn không để ý đến người ta là nữ nhi.”

“Người có biểu hiện giống một nữ nhi sao?” – nói đến đây, lại thấy giận, đại khái chỉ có hán không biết nàng là nữ, bị nàng dắt mũi đùa giỡn, còn không nghe lời hán giải thích, lại nhiều lần phạm quy. Hiện tại lại làm bộ dạng đáng thương, Mộ Vân Phi cắn chặt răng, hận không thể một chưởng đánh bẹp nàng.

Nhìn Mộ Vân Phi tức giận nghiêng rằng, trong lòng nàng rất thích, vừa muốn đứng lên, ah, lưng đau quá. Thấy thế, Mộ Vân Long chạy nhanh đến đỡ nàng.

“Lưng ta đau quá.” – giọng điệu trở nên kiêu my.

“Chỉ đau lưng thôi sao?” – vừa rồi nàng không phải kêu đau nơi đó sao.

“Đương nhiên là chỉ đau lưng, đệ cũng không chạm vào ...” – Mộ Vân Phi thanh âm đột nhiên nhỏ dần, “chỗ khác.”

“Này, các người đang nói cái gì, ta nghe không hiểu, ám hiệu sao?” – cái gì nơi này nơi đó, hai người thái độ kỳ quái, mặt lúc trắng lúc đỏ. Có tật ấu.

“Vậy được rồi, nếu nàng là do đệ mang vào, cũng do đệ mang ra ngoài đi.” – Mộ Vân Long đột nhiên thay đổi thái độ, làm cho hai người kia khó hiểu.

Nói xong, Mộ Vân Long xoay người nhanh chóng rời đi.

Ách, sao lại thế này, vốn cho rằng có thể có chỗ dựa, kết quả hán bỏ đi, thậm, Mộ Vân Phi trợn mắt kéo nàng hướng đến tiền đường.

Thật nực cười, ta sao lại vì một tiểu nha đầu mới gặp mặt mà tức giận như vậy, Mộ Vân Long đột nhiên bị thứ tình cảm nam nữ mãnh liệt của chính mình làm cho khiếp sợ. Cũng không phải tuyệt sắc nữ tử, hành động kỳ quái vừa rồi của hán, hướng chỉ lại là nữ tử tiểu đệ mang về, nói vậy tiểu đệ tự có cân nhắc, bằng không trước đây cũng không thấy tiểu đệ mang nữ tử về phủ.

Nghĩ như vậy, tâm tình lại cảm thấy cô đơn. Vừa rồi tiếng hét chói tai của nàng, làm đầy lòng Mộ Vân Long cảm thấy đau đớn, mới liền phi nước đại đến cứu nàng.

Aiz, không nghĩ là như thế, không muốn nghĩ lại như thế ...

Đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên, mặt trời đã hé ra phía chân trời.

Mộ Vân Phi đem Đàm Tiểu Hâm vào trong phòng,

“Người được một đời ba, lại tiếp tục gạt ta, người có tin ta một chưởng lấy mạng người.” – bị một tiểu nha đầu xoay vòng, hán thật sự phát hỏa.

Đàm Tiểu Hâm giống nước, trong cuộc sống long xà hỗn tạp, không phải giống đặc tính của nước, sớm đã chết vạn lần.

“Ta thừa nhận ta không nghe lời người, nhưng ta chưa hề lừa gạt người. Thứ nhất, ta chưa từng nói ta không phải nữ nhi, người lại không hỏi, ta không có khả năng ngu ngốc đến trước mặt người nói ta là nữ nhi được. Thứ hai, ta làm sao biết căn phòng lớn kia không phải một cái nhà vệ sinh, các người ngay cả đèn cũng không đốt, trời lại tối như mực. Thứ ba, ta lại chưa nói người không ôm lưng ta. Những lời ta nói đều là thật, nào có gạt người.” – Đàm Tiểu Hâm giả vờ khóc, liếc trộm xem Mộ Vân Phi sắc mặt có thay đổi không.

Không có động tĩnh gì, liền một phen vậy,

“Được rồi, giết ta mà giải được nỗi hận trong lòng người thì giết ta đi.”

Đoán trước Mộ Vân Phi sẽ không ra tay, Đàm Tiểu Hâm đem đầu đến trước mặt Mộ Vân Phi, tâm lại niệm, trời sắp sáng rồi, đừng cản trở việc làm ăn của ta, đại ca, một năm có một lần thôi đó.

Quên đi, Mộ Vân Phi sẽ không vì việc nhỏ như vậy mà động thủ, hướng chỉ đối phương nói vậy cũng đúng.

“Vô lâm đại hội sắp bắt đầu, không rảnh để ý đến người, phiền kỳ

6. Chương 6

Chỉ sợ ca ca người để ý ta. Phá kì như thế nào , cờ thêu ước chừng 29 chữ trên đời này chỉ có Một cái. Hừ. Giờ phút này toàn bộ người trong Phong Vân Bảo đều ở tiền đường sẵn sàng tiếp đón. Mộ gia huynh đệ đang kiểm tra công việc chuẩn bị.

” Vân Long, đã đến giờ chưa?”

Mộ Vân Phi thấy liên tục có người không ngừng từ ngoài tiến vào.

” Là ai đưa vào. ” Mộ Vân Long đi ra phía trước.

” Đi, đi xem. ” lúc này cực kỳ muốn làm nghiêm phòng bị.

” Đứng nóng vội, từng người từng người tiến vào, ai cũng có thể vào.”

Đàm Tiểu Hâm đem cửa bên của Phong Vân Bảo mở ra một khe nhỏ, cầm trong tay một thanh trúc chặn ở cửa vào, không ngừng lớn tiếng hét to .

” Phí vào cửa mỗi người năm lượng, vé này miễn phí một lần vào nhà vệ sinh.” (bó tay chị)

Ba túi tiền trong lòng Đàm Tiểu Hâm đều đã đầy , trong một năm tới, tự nhiên mưa thuận gió hoà, cơn áo không cần lo .

” Đi, người cầm khối vàng to như vậy đến, ta trả lại như thế nào, đưa cái nhỏ thôi!” – thật rắc rối.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, a, sắp đến giờ rồi , để tránh rắc rối, tốt nhất nên rời đi. Vì thế Đàm Tiểu Hâm thu hồi thanh trúc, chuẩn bị đóng cửa.

Nhưng người phía sau thấy sắp đóng cửa , đều nhón nháo lên, liều mạng hướng vào bên trong, Đàm Tiểu Hâm éo không được, kêu to lên,

“Hiện tại sắp mở cửa chính , mời các vị đến đợi ngoài cửa lớn kia . Cửa nhỏ hiện tại đóng, mời tránh ra chút, bằng không mình chủ đến đây, mọi người rất khó coi .”

Bên ngoài đám người kia thực rất nghe lời, tập trung lại tại đại môn.

Đóng xong cửa bên, lấy phiên kỳ trong tay nài ra, cắm vào thanh trúc.

“Xong việc!”- Đàm Tiểu Hâm đắc ý cười rộ lên.

” Người làm gì ở đây?” một thanh âm phía sau đột nhiên vang lên, Đàm Tiểu Hâm giật mình kinh hãi.

Quay lại, là Mộ gia huynh đệ.

” May mà ta nhanh tay. ” – nàng nhỏ giọng tự nói.

“Cái gì ” Mộ Vân Phi đuổi theo nàng hỏi.

“Cái gì cái gì cái gì, người cả ngày trừ bỏ hỏi cái gì, còn có thể làm cái gì a!” – bị Đàm Tiểu Hâm nhanh mồm nhanh miệng trách móc một trận, Mộ Vân Phi không biết nên nói cái gì cho phải , tức giận trừng mắt phần nộ.

Lúc cầm trong lòng bàn tay mẫu giấy vệ sinh làm vào cửa, vẫn chưa bán hết. Lúc này vừa vận làm cho Đàm Tiểu Hâm tìm được lý do. Cầm lấy mẫu giấy liếc mắt nhìn Mộ Vân Phi,

“Sáng sớm rời giường, muốn đi nhà xí cũng không được sao! Việc này người cũng muốn quản?” – không đợi hai người bọn họ trả lời, nàng đã sớm nhanh chân chuồn mất .

Mộ gia huynh đệ cũng không phải kẻ ngốc, hai người đi đến cửa đã hiểu được, biết được chân tướng sự việc kia, nhưng vì lấy đại cục làm trọng, quyết định vẫn là tha cho nàng một đường, sau đó sẽ cùng nàng tính sổ.

Đại môn mở ra, người bên ngoài giống tiến vào như thủy triều. Nhân sĩ võ lâm đều được đưa tới Lăng Vân Lâu, bắt đầu từng đại biểu đồng minh võ lâm lần lượt đăng ký thân phận, một lần nữa xác định lại địa vị giang hồ. Nhân số tham gia quá nhiều, việc này phải tiến hành mất nửa ngày.

Buổi chiều dùng xong cơm, lại từ Thiếu Lâm tứ đại hộ viện, thay phiên tuyên đọc ưu – khuyết – thị phi của các bang phái ba năm gần đây, tiếp theo là tự làm sáng tỏ hoặc các bên đối chất. Liền đến chạng vạng, thị phi trên giang hồ cũng không xử xong.

Đến lúc giải tán, lão đại Lâm Kiếm Lan bang Hồ Chưởng còn la hét ầm ĩ không ngớt, hấn từ trước tới nay không phục Mộ Vân Long, chuyện này trên giang hồ mọi người đều biết . Ai kêu hấn đánh không lại Mộ Vân Long, lại muốn dùng âm mưu quỷ tới ám toán. Lần này, hấn lại suy nghĩ cách làm khó dễ Mộ Vân Long, mục đích chính là thay thế được địa vị của võ lâm minh chủ kia, nhưng cũng chưa được như nguyện.

Lâm Kiếm Lan vẫn lấy làm kỳ quái, bên người Mộ Vân Long vẫn chưa có nữ nhân, nếu bên người hấn có nữ nhân, việc này đã dễ giải quyết hơn rồi, phải biết rằng đối phó với nữ nhân, hấn là cao thủ trong cao thủ, làm cho Mộ Vân Long phải đội mũ xanh (bị cấm sừng ý), việc này cũng thực thích. Nghĩ vậy Lâm Kiếm Lan không khỏi cười gian rộ lên.

Có điều..... Lâm Kiếm Lan lại nghĩ rằng, Mộ Vân Long này không phải có sở thích đoạn tụ chứ (gay đó mà), nếu làm cho hấn mê chính mình, nghĩ vậy, Lâm Kiếm Lan trên người nổi da gà, quên đi, chiều này không ổn, ta đối với việc này không có hứng thú. Nghĩ đến nhập thần, Lâm Kiếm Lan hoàn toàn đã quên chính mình còn đứng ở Lăng Vân Lâu đại đường, chung quanh võ lâm nhân sĩ nhìn Lâm Kiếm Lan đứng ở nơi đó, giống như tên ngốc bỗng nhiên bật cười, bỗng nhiên lắc đầu, bỗng nhiên xua tay ,cảm thấy cực kỳ khó hiểu.

7. Chương 7

Ai, mệt mỗi một ngày, cũng không có cơ hội để đánh bóng tên hiệu. Có điều, thứ này thật đẹp, chỉ nghe thôi cũng rất thích . Đàm Tiểu Hâm ngã lên trên giường, đem bạc cầm lên rồi lại thả xuống, rào rào. Thật sự là thích ngáy người.

Ở Phong Vân Bảo lẫn lộn một ngày, Đàm Tiểu Hâm phát hiện võ lâm thật sự cũng không có gì lộn xộn , còn không bằng có thời gian kiếm tiền. Hơn nữa đối với việc nhân sĩ giang hồ tự xưng hiệp nghĩa thực sự không thích, làm việc tất cả đều khẩu thị tâm phi.

Đàm Tiểu Hâm quyết định chú ý, chuẩn bị trở về Tiểu Kim Môn của nàng.

Thu thập xong xuôi, mặc lại đồ nữ trang, chuẩn bị rời đi.

“Đàm Tiểu Hâm!”

Mộ Vân Phi người chưa tới tiếng đã tới trước, từ lúc gặp nàng, dường như tính tình của hấn cũng thay đổi rất nhiều, luôn rất dễ phát điên, nghĩ vậy, Mộ Vân Phi càng thêm tức giận.

Đã thấy một bóng dáng nhỏ nhắn từ trong phòng lao ra, nghe được hấn gọi, nàng chạy trốn nhanh hơn, một chiêu yểm tử bay về phía nam, người đã nhảy lên hòn giả sơn, lại điểm một cước, đã nhảy ra tường bắc, động tác rõ ràng lưu loát, liền mạch, Mộ Vân Long thấy toàn bộ hành trình, trong lòng nhin không được trầm trồ khen ngợi.

“Ai nha!” Một thanh âm quen thuộc từ bên kia tường truyền đến. Đàm Tiểu Hâm, hai huynh đệ hiểu ý cười. Cũng sải bước đến tường bắc.

“Phong Vân Bảo là địa phương nào, lại để ột tên côn đồ mèo ba chân đi lại tự do.”

Cuối cùng cũng báo được thù, Mộ Vân Phi tâm tình rất tốt. Mà Đàm Tiểu Hâm bị bắt lại trong lưới , không thể động đậy, không nói được một lời. (Phi ka thù rất dai nhá)

“Mau thả nàng xuống” – Mộ Vân Phi buông dây thừng, Mộ Vân Long nhanh chóng tiếp được. Thật nặng, cô gái nhỏ này. (tại vì có rất nhiều bạc trong người =)))

“Người sao vậy ?” – nhìn nàng chạy nhảy đã quen, giờ phút này im lặng nhắm chặt hai mắt như thế, Mộ Vân Long trong lòng không khỏi lo lắng khẩn trương.

Ta làm sao, ta làm sao dám mở mắt, hai người các người không phải tới tìm ta tính toán sổ sách sao, không giả chết, ta thoát được ma trảo của các người sao? Đàm Tiểu Hâm hí mắt mắt, tay vẫn còn sờ sờ vào bạc trên lưng. Mệnh còn, bạc cũng còn.

Bị Mộ Vân Long ôm vào trong ngực, Đàm Tiểu Hâm nghe được tim hấn đập rất mạnh, trước đây nàng chưa bao giờ trải nghiệm qua sự ấm áp này. Cảm nhận được điều này, mặt Đàm Tiểu Hâm cũng bắt đầu ửng hồng.

“Vân Phi, cô gái nhỏ này có gì đó không ổn?” – Nhẹ nhàng đặt nàng lên trên giường, Đàm Tiểu Hâm mặt giống như bị hỏa thiêu.

“Không thể nào, chẳng qua là bị túi lưới bắt lại, cũng không trúng độc hay bị thương. Nha đầu kia quý kế đa đoan, hơn phân nửa là ngụy trang.”

Nhìn chằm chằm Đàm Tiểu Hâm trên giường vẫn không nhúc nhích, đánh chết hấn cũng không tin, nàng sẽ có vấn đề gì, gì kia, bụng nha đầu kia như thế nào lớn như vậy nha. Chẳng lẽ..... không lẽ là . Nghĩ vậy, Mộ Vân Phi thốt ra

“Chẳng lẽ, nha đầu kia có bầu.” (=)) chết cười với Phi ca mất thôi)

Mộ Vân Long nghe vậy, thiếu chút nữa cắn vào đầu lưỡi.

“Phi! Người nói cái rắm gì đó.” – Cô gái trên giường đột nhiên đứng phắt dậy.

Nghe được câu nói phá hư danh dự của nàng, nàng đương nhiên muốn đập bàn đứng dậy, nàng vẫn là cô nương chưa chồng. Không tức giận mới là lạ, cũng khó trách nói những lời khó nghe.

“Mẹ người mới mang thai.”

“Đương nhiên, mẹ ta không có thai làm sao có thể có ta.”

Xem Đàm Tiểu Hâm bộ dáng tức giận, Mộ Vân Phi thật là cao hứng, cuối cùng hòa một ván.

Hành động của Đàm Tiểu Hâm, làm cho Mộ Vân Long ngoài thả lỏng tâm trạng, cũng rất muốn cười.

“Người xác định không việc gì chứ.” – Lời nói của hấn trở nên thật dịu dàng, ngay cả Mộ Vân Phi cũng nghe ra, kỳ quái nhìn hấn.

“Đương nhiên không có việc gì!” – Đáng tiếc Đàm Tiểu Hâm không cảm nhận được, tức giận việc hấn tiếp tục truy hỏi. Cứ dây dưa vấn đề này, truyền ra ngoài, người khác còn tưởng là thật .

Mộ Vân Phi hứng thú đi một vòng quanh Đàm Tiểu Hâm, bụng này thật sự có vấn đề.

Đàm Tiểu Hâm thấy thế, cái khó ló cái khôn, khiêu khích nói

“Người làm gì nhìn chằm chằm trên người ta vậy, có phải có ý tứ với ta không, nhưng nếu không có bảy tám rương vàng bạc, ta sẽ không gả cho người đâu?”

Tiểu tử này nàng làm sao có thể để ý, bọn họ hai người căn bản không hợp.

Ai ngờ Mộ Vân Long lại nói xen vào

“Nói vậy không lẽ ai có bảy tám rương vàng bạc người sẽ gả cho kẻ đó?” – Trong giọng nói rõ ràng mang theo tức giận.

Vốn Mộ Vân Phi muốn trả đòn Đàm Tiểu Hâm, lại bị Mộ Vân Long đoạt mất lời, lại cảm thấy hành động của đại ca so với bình thường quá khác biệt. Hấp dẫn, hấp dẫn đây.

“Đương nhiên rồi, không có tiền gả cái gì, nuôi một kẻ ăn bám sao?”

Đàm Tiểu Hâm hiển nhiên không có nghe ra ý tứ khác của Mộ Vân Long.

“Ca, có chuyện rồi. ” – Ngoài phòng một cô gái nũng nịu chạy vào.

Nhìn đến Đàm Tiểu Hâm xa lạ trong phòng,

“Người là?” Mộ Vân Thường phút chốc đã quên mục đích đến, cao thấp đánh giá cô gái xa lạ khéo léo xinh đẹp, chính là cái bụng này có chút quái lạ.

Đàm Tiểu Hâm rốt cục cũng phát hiện chỗ dị thường của bản thân, vì thế đem túi bạc trước bụng ném ra phía sau. Vừa cử động, mặt khác nhìn ba người trong phòng trợn mắt há hốc mồm, có thể tùy tiện ném thịt vào được. (=)) giống như mấy con thú ở rạp xiếc ấy nhỉ)

Bởi vì bạc để ở trên người không thoải mái, Đàm Tiểu Hâm liền xé cái gối để quần bạc lại, sau đó mặc lại y phục, tiền và người một khối (áp dụng chuẩn xác câu tiền đi liền với ruột =))) , cũng khó trách bọn họ tưởng khối thịt. =))

8. Chương 8

“Vân Thường, muội vừa rồi nói xảy ra chuyện gì .” Vẫn là Mộ Vân Long phản ứng việc chính sự quan trọng.

“Ah, tên trướng thối Lâm Kiếm Lan kia, mang theo đệ tử của hắn ở trong đại đường làm càn.”

Mộ Vân Thường vừa nói vừa đánh giá Đàm Tiểu Hâm lăm la lăm lét, hành động khả nghi. Luôn cảm thấy vấn đề của nàng rất lớn.

“Hắn làm càn như thế nào?” – Người của bang Hồ Chương mỗi lần vô lâm tụ hội luôn muốn gây sự, vài năm gần đây danh khí bọn chúng càng lúc càng lớn, tất cả đều dựa vào mấy trò nhảm chán này.

“Hắn kêu đệ tử của hắn ở trong đại đường cởi sạch đồ, còn đi tới đi lui. Ghê tởm muốn chết !”

“Thời tiết vốn nóng, cởi sạch quần áo có vấn đề gì.” – Mộ Vân Phi không cho là đúng, nhị tỷ này cho tới bây giờ chưa hề không gió dấy sóng.

“Vấn đề lớn là, đệ tử của hắn đều là nữ nhân, các đại sư Thiếu Lâm Tự đều rời khỏi đó, còn có người nói Phong Vân Bảo chúng ta có phải mới mở Xuân Lệ Đường hay không.”

Nói đến liền tức giận, đám nữ tử đó làm sao có thể trước mặt nhiều nam nhân dễ dàng đem quần áo cởi ra. Thật sự là không biết xấu hổ.

“A! Có việc này sao.” – Đàm Tiểu Hâm vốn định nhân cơ hội chuồn mất, nghe được chuyện này, nhin không được cũng muốn xem náo nhiệt. Nào ngờ, Mộ Vân Long nói,

“Đàm cô nương, vì sự an toàn của cô, cô nương tốt nhất nên ở lại nơi này, bằng không gây ra rắc rối gì, ta khó có thể tha cho cô.”

“Ca, giọng điệu của huynh nhẹ nhàng như vậy, chỉ giống như cảnh cáo nàng thôi”

Trong lời nói Mộ Vân Thường mang theo bất mãn nghiêm trọng, từ nhỏ lớn lên trong sự che chở của hai huynh đệ, có thói quen được nuông chiều, đối với bất kỳ nữ tử từ bên ngoài đến đều mang địch ý. Ngữ khí của ca ôn nhu như vậy, giống như là ý tứ cảnh cáo, hơn nữa nữ tử này bộ dạng thông minh xinh xắn, nói không chừng ca cùng đệ đều có ý tứ, như thế làm sao có thể được. Muốn giáo huấn, ra oai với nàng một chút.

“Ba” - Một bạt tai liền đánh vào trên mặt Đàm Tiểu Hâm, ai cũng không nghĩ đến Mộ Vân Thường sẽ hành động như thế.

“Muội.....” – Mộ Vân Long bắt được tay muội muội, không rõ dụng ý của nàng là gì.

Võ về khuôn mặt nhỏ nhắn không rõ vì sao bị đánh của mình, Đàm Tiểu Hâm càng không rõ nàng ta ở đâu ra.

Nhưng nàng là loại người nào, là người dễ bị uy hiếp sao, lập tức lấy tốc độ sét đánh, trả lại cho Mộ Vân Thường một bạt tai, còn vang hơn cái vừa rồi, năm ngón tay hiện rõ ràng trên khuôn mặt tuyết trắng.

“Người dám đánh ta, chán sống!” – Từ khi sinh ra chưa bị thế này bao giờ, Mộ Vân Thường nổi giận tới cực điểm.

Thề liều mạng đến cùng, phiền là hai huynh đệ bên cạnh như không có ý muốn ra tay giúp nàng đòi lại, ngược lại đem nàng lôi ra ngoài cửa.

Mà Đàm Tiểu Hâm kia càng kiêu ngạo đáp: “Đánh người thì sao, một mình đấu, ai sợ ai.”

Đàm Tiểu Hâm là côn đồ lớn lên ở đường phố, có gì vô lại chưa thấy qua, Mộ Vân Thường cùng lắm là một cọng hành, nhai một cái là xong.

Đối với Mộ Vân Thường đã bị mang đi, lại còn mắng nàng, nàng làm một động tác muốn bóp chết.

Đi thật xa, Mộ Vân Thường vẫn vừa đá vừa mắng, hoàn toàn không có phong phạm tiểu thư khuê các.

Đúng là trận đấu của hai nữ nhân, Mộ gia huynh đệ đối với việc này vẫn chưa thấy qua, ai cũng không phục ai, khó hầu hạ đây.

Mộ gia huynh đệ đi vào đại sảnh, quả thực nhìn thấy mười yêu diễm nữ tử, ăn mặc cực kỳ lộ liễu ở trong đại đường cùng vài nam tử của mấy bang phái không rõ danh tính làm bậy.

“Các người đang làm cái gì?!” Mộ Vân Long giận dữ.

Ngữ khí này hoàn toàn khác giọng điệu đối với Đàm Tiểu Hâm lúc vừa rồi, thanh sắc câu lệ, làm cho tất cả mọi người đem ánh mắt hướng về phía hắn. Diện mạo tuấn đạt, giỏi võ công, gia nghiệp lớn, chọn tướng công, hắn là lựa chọn tốt nhất, có thể được người như vậy yêu thương, chính là việc hạnh phúc nhất thiên hạ, mấy nữ tử nghĩ vậy, ánh mắt yêu mị nhìn Mộ Vân Long.

“Lâm Kiếm Lan, người đang làm cái gì?” Mộ Vân Long lớn tiếng hỏi.

“Đâu liên quan tới ta, Mộ đại minh chủ.” – Lâm Kiếm Lan bí ẩn đáp, trong lòng nghĩ, xem người lần này xử lý như thế nào.

Cuối cùng cũng hiểu được dụng ý của Vương đại nhân, điểm yếu của Mộ Vân Long chính là ở đây — nữ nhân, hắn không khéo lắm, mà đây hoàn toàn lại là điểm mạnh của Lâm Kiếm Lan.

“Không phải đệ tử của người sao.”

“Nói đùa rồi, Bang Hồ chương của ta khi nào thu nhận nữ đệ tử. Mộ đại minh chủ, vài nữ tử này không phải tiết mục giúp vui người tìm tới cho chúng ta sao.”

“Nói vậy, rõ ràng là.....”

“Vân Thường, muội không cần nói.” – ngắt lời Mộ Vân Thường, hắn không muốn để muội muội nói chuyện cùng loại người tâm tư tà ác này.

“Đại minh chủ, không tin người hỏi bọn họ.....” Lâm Kiếm Lan đưa ánh mắt nhìn một trong số các nữ tử.

Nàng kia phong tình vạn chủng hướng đến Mộ Vân Long.

“Minh chủ, đúng vậy nha, là người mời chúng ta đến giúp vui, sáng sớm hôm nay, người không phải phái người đến Hoán Ba Phường chúng ta tuyển mười cô nương, chúng ta nhận ngân phiếu, dù xa cũng phải đến làm việc.” – Dứt lời, còn phát phát khần tay nồng nặc mùi trước mặt Mộ Vân Long.

Nguyên lai là kỹ viện nữ tử, khó trách hành vi sai trái như thế.

Rõ ràng lại là Lâm Kiếm Lan giở trò quỷ.

“Ta mặc kệ là ai mời các người đến, hiện tại các người có thể đi rồi.” – Không muốn làm to chuyện, Mộ Vân Long muốn nhân nhượng tránh phiền phức.

“Vậy làm sao được, chúng ta là nhận” – Nàng cố ý cường điệu hai chữ ‘như vậy’ – “Nhiều tiền như vậy”, khẳng định muốn làm vừa lòng đại gia đã bao cả nội đường, “Có phải hay không các cô nương?”.

Cũng hướng tới các kỹ nữ bên cạnh cử chỉ cố ý, rõ ràng có ý hôm nay tới làm loạn .

“Các người không nên quá đáng.” Mộ Vân Thường rốt cục nhìn không được lại nói xen vào .

“A, ở đây vẫn còn một đại mỹ nhân a, khó trách mình chủ muốn đuổi mọi người chúng ta đi rồi. Nhưng nàng chỉ có một người, như thế nào ứng phó..... A.....” – Tay muốn dứt ra, đau đau đau, Mộ Vân Phi nắm chặt cổ tay nàng.

“Rõ làm càn !” - Mộ Vân Long không thể nghe mấy lời lẽ ô uế đó, hạ lệnh đem đám kỹ nữ đuổi ra ngoài, Mộ Vân Phi cũng đi theo giám thị.

Giao việc xong, hần đột nhiên cảm thấy đầu vầng mắt hoa, đứng cũng không xong. Sau đó Mộ Vân Thường gục bên cạnh hần.

Hương có độc, biết đã trúng gian kế, Mộ Vân Long trong mơ hồ xuôi nghe thấy từ đại môn truyền đến một trận nổ, sau đó ngã xuống bất tỉnh nhân sự.

Mắt thấy tất cả mọi người trong nội đường đều ngã xuống đất, Lâm Kiếm Lan điên cuồng cười to, vô lâm mình chủ chẳng lẽ không phải hần sao?

Ha! Ha! Ha! Rốt cục đại công cáo thành .

Đi đến bên cạnh Mộ Vân Long, dùng chân đá đá, không có gì phản ứng.

“Người không phải cao thủ sao, đứng lên nha, đánh với ta nha.....”

Lâm Kiếm Lan lơ đãng thấy Mộ Vân Thường ngã ở một bên khí chất như lan, nhất thời nổi lên tà niệm.

9. Chương 9

Đưa tay vỗ về khuôn mặt Mộ Vân Thường, thở hồng hộc. Đang muốn xoay người thoát y phục của nàng,

“Ôi” – Không biết là kẻ nào chán sống, dùng đá đánh vào hông hần, Lâm Kiếm Lan đứng phắt dậy, mắng to:

“Mẹ nó, ai vậy.....” – lời còn chưa dứt, lại một cái nữa,

“Đau quá !”, lần này là trên gáy, nhặt cục đá lên nhìn, mẹ nó chứ, kẻ nào nhiều tiền vậy, dùng bạc đánh người. (=) ôi tôi chết với Hâm tỷ)

Nhìn xung quanh, không có bóng người.

Kế hoạch lần này, tất cả mọi người tham gia đều trúng chiêu, độc được dùng là độc mất nhiều tiền nhờ người ở Tây Vực mua, không giải được, kẻ có bản lĩnh, sẽ không chết ngay lập tức, kẻ nào bản lĩnh kém thì khó mà nói chắc. Tuy nhiên là Vương đại nhân lợi hại, dương đông kích tây, kiến trong miệng chén, mấy chiêu này một lưới bắt gọn toàn bộ người trong Phong Vân Bảo.

Vương đại nhân còn nói , chỉ cần hần tận lực vì triều đình, hần nhất định giúp hần hàng năm lên làm võ lâm minh chủ, hơn nữa triều đình còn có thể thăng cho hần một chức quan. Cho nên lần này, hần rốt cục cũng được như ý, về sau muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, muốn mỹ nữ có mỹ nữ.

Kỳ thật hần đã sớm thêm muốn Mộ gia nhị tiểu thư. Chỉ uy hiếp Mộ Vân Long mà không dám lỗ mãng. Lần này mang về Bang sung sướng hưởng thụ.

Lâm Kiếm Lan đang trong mộng đẹp, cười mãi không thôi. Đã quên chỗ tối có người.

“Ngao”, lại bay tới một cục đá, không phải, là bạc, đánh trúng khuôn mặt dài dũ tợn béo ú.

“Con mẹ nó là ai, người khôn không làm chuyện mờ ám, có giỏi lăn ra đây cho ta!”

Lâm Kiếm Lan ôm mặt, cẩn thận nhìn xung quanh, kẻ quái thai này là ai a, tiền nhiều quá đi, dùng bạc đánh người.

“Đi ra đây. ” – Tiếng cười khanh khách như chuông bạc kêu từ trên xà nhà truyền xuống, Lâm Kiếm Lan ngẩng đầu, một tiên nữ từ trên trời giáng xuống,

“A,” – vừa mở miệng, Lâm Kiếm Lan đã bị định thân bất động tại chỗ.

Đàm Tiểu Hâm mang móc từ trên xà nhà xuống, thu dây thừng. Đâu vào đấy lại đi kiểm tra ba khối bạc vừa rồi dùng cung bắn ra. Ai muốn dùng bạc bắn người, nơi này không có hòn đá nào to, ta rất yêu bạc, lần này thật sự là xúc phạm chúng nó .

Cắt đi xong, Đàm Tiểu Hâm lộ ra nụ cười vừa lòng, nhìn lại Mộ gia huynh muội, có hơi thờ.

Đi đến bên cạnh Lâm Kiếm Lan đang mở lớn miệng kinh ngạc, bắt đầu quở trách,

“Người cái con heo béo xấu xí này, ta nên trừng trị ngươi như thế nào đây, giải được đâu? Lấy ra đây!” (tỷ quá ư là bá đạo bất cần đời ==))

Đàm Tiểu Hâm nhặt thức ăn thừa bữa bãi dưới đất lên, từng miếng từng miếng ném vào miệng Lâm Kiếm Lan,

“Nói mau!” – Lâm Kiếm Lan không biết ở đâu nhảy ra một nàng yêu quái xinh đẹp đến vậy. Tỷ tỷ của ta ơi, người muốn ta nói chuyện, lại điểm á huyết (huyết cam) của ta, ta nói như thế nào đây.(==) thật vô đối, bá phục bá phục) .Nhìn trong tay tiểu yêu quái cầm xương gà, mỳ sợi nhét vào trong miệng hắn, cũng không biết nàng muốn làm cái gì, trong lòng thật sợ hãi.

Chỉ có thể không ngừng dùng ánh mắt truyền tín hiệu cho Đàm Tiểu Hâm.

“Làm sao, người còn không yên tĩnh, phải không.” – Đàm Tiểu Hâm vẻ mặt hồn nhiên, trong lòng đại khái tính đùa chết con heo béo này. Nói xong, người liền không thấy đâu.

Người đâu, Lâm Kiếm Lan chưa từng sợ hãi như vậy, không biết nàng từ đâu tới, cũng không biết nàng muốn làm cái gì, nàng còn đến nữa không, má ơi, thà phải một đao chết, chứ đừng giày vò như vậy.

Tiếng bước chân vang lên, lại quay lại rồi, còn mang đến cái gì vậy, một mùi khó chịu bay vào mũi Lâm Kiếm Lan.

“Muốn chết mất, chuông heo của Phong Vân Bảo sao lại thối như vậy. Đến heo còn bị tiêu chảy, phân loãng quá a.” Nàng đang nói cái gì. Ai tới cứu cứu hắn a.

Một con mắt bị mờ không nhìn thấy, chỉ còn một bên. Cái gì nha, còn nóng hổi , dạng nước gì đó từ ánh mắt chảy đến khóe miệng, còn chưa nếm thử, cũng đã ngửi thấy ra — oa, phân heo, yêu, yêu, nhất định gặp phải yêu. Lâm Kiếm Lan chỉ mong được chết sớm. (==) chết mất thôi)

Đàm Tiểu Hâm hoàn toàn đắm chìm trong việc tạo một tác phẩm nghệ thuật đẹp, quên hết thảy,

“Đúng rồi, như vậy mới dễ nhìn một chút , nhưng không còn xương thừa, vẫn còn một số chỗ phải nhồi vào mới được. Ghê tởm, răng nanh như quá.”

Nhìn trong bao bố góc tường còn có một đồng phân heo, có thể có ích, không nên lãng phí .

“Đổ hết vào đi, tốt lắm! Đại công cáo thành”, Lâm Kiếm Lan miệng cũng bị nhét đầy, Đàm Tiểu Hâm hài lòng kết thúc công việc . (ghê chết được >...<>)

Phàm là người nhìn đến bộ dáng Lâm Kiếm Lan, đại khái một tháng không muốn ăn cơm, nếu Lâm Kiếm Lan còn sống sót, khả năng đến nửa năm ăn không ngon, cả khuôn mặt bị trát đầy phân heo. Thật đáng thương nha.

“Tiểu thư, đều chuẩn bị tốt cả rồi. ” – Tiểu Liên cầm một đồng đồ đi ra , hôm nay trong phủ thật nhiều người chết, nàng rất sợ, nhưng nàng cũng bội phục Đàm cô nương, trấn định tự nhiên, nàng biết cô là người tốt.

“Được rồi, đem thiếu gia tiểu thư nhà ngươi lên xe ngựa đi.” – Đàm Tiểu Hâm bắt tay làm sạch sẽ, cùng Tiểu Liên bốn người rời Phong Vân Bảo.

Đàm Tiểu Hâm mới vừa đi, Vương đại nhân liền mang theo đại đội nhân mã chạy tới. Nhìn tình trạng trước mắt, rất là đắc ý, đám người giang hồ chỉ biết đánh giết, luận mưu kế còn kém xa.

“Người đây là...”, nhìn trong phòng rất giống một cái chân giò dựng đứng, Lâm Kiếm Lan vẫn không nhúc nhích, Vương Hoài Luân kinh ngạc vạn phần.

“Người đâu.” –

Liễu Hương chạy đến bên cạnh Vương Hoài Luân,

“Đại nhân, Lâm bang chủ đại khái là bị người ta điểm huyết.”

“Giải huyết.”

Đây là xảy ra chuyện gì? Do ai gây ra, thối quá, ghê tởm thật.

“Oa oa oa” - Lâm Kiếm Lan cúi đầu lắc như điên, hai tay lau đi phân heo trên mặt. Nhìn Lâm Kiếm Lan vừa thối vừa bẩn, đám người Vương Hoài Luân sợ tránh không kịp, muốn chạy càng xa càng tốt.

Lau phân heo trên mặt, Lâm Kiếm Lan rống giận : “Nha đầu chết tiệt kia, không giết ngươi không được.”

“Lâm huynh, đây là...” – Lâm Kiếm Lan cấp tốc cởi quần áo, không trả lời.

Wang Hoài Luân nhìn chung quanh,

“Mộ Vân Long đâu?”

A, Lâm Kiếm Lan tìm trong phòng. Tức giận đánh một chưởng gãy đôi bàn. Nhất định là nha đầu kia,

“Ta muốn mạng ngươi!”

Lâm Kiếm Lan cắn chặt hàm răng, đột thấy khác thường,

“Cái gì đây,”

Từ trong răng kéo ra một đoạn lông gà, đoạn lông gà kia có trét một ít phân heo, Lâm Kiếm Lan thấy buồn nôn, điên cuồng gào lên..... (=)) khổ thân, nhưng mà đáng đời)

10. Chương 10

Ước chừng chạy được hai canh giờ, xe ngựa ngừng lại ở một chân núi không biết tên.

“Đàm cô nương, còn chưa tới sao? Thiếu gia cùng tiểu thư sắc mặt rất khó coi!” – Tiểu Liên ở trong xe ngựa lo lắng hỏi.

“Tới rồi. Để ta đến xem.” – buông dây cương, Đàm Tiểu Hâm đi vào xe ngựa.

Chỉ thấy Mộ gia huynh muội sắc mặt xanh đen, Mộ Vân Long hô hấp dồn dập, mà Mộ Vân Thường hơi thở mong manh. Đàm Tiểu Hâm cúi đầu một chút,

” Tiểu Liên em ở lại đây trông chừng, ta sẽ nhanh trở về.”

Dứt lời, chạy về hướng núi.

“Dạ.”

Cho dù người ta không trở lại, cũng biết làm thế nào, Tiểu Liên chỉ có thể cầu Bồ Tát phù hộ thiếu gia cùng tiểu thư phúc lớn mệnh lớn, nhất định sẽ không gặp chuyện không may.

Ở Phong Vân Bảo vài năm, tiếp xúc với Mộ gia Tam huynh muội, Tiểu Liên đối với đại thiếu gia vẫn biết ơn, nhị tiểu thư được nuông chiều từ bé, từ trước đến giờ danh tiếng trong đám hạ nhân không tốt, nhị tiểu thư càng khinh thường người được mua từ kỹ viện như nàng, thường xuyên nói rất khó nghe, cũng may đại thiếu gia đã ngăn nhị tiểu thư lại, làm cho nàng không gây khó khăn quá. Tam thiếu gia đối nhân luôn ôn hoà, rất ít nói chuyện.

Tuy rằng như thế, Tiểu Liên ở Phong Vân Bảo vẫn rất hạnh phúc, nàng mỗi khi một mình gặp được đại thiếu gia, trong lòng luôn kinh hoàng không ngừng, mà đại thiếu gia ngoại trừ phân phó nàng làm chút việc, cũng không nhiều lời với nàng, tuy rằng không giống tam thiếu gia cách xa mọi người trăm nghìn dặm, nhưng cũng khó có thể tới gần. Nếu hần dùng cặp làm cho người ta mê hoặc nhìn nàng, nói vài câu ôn nhu với nàng, nàng nhất định sẽ hạnh phúc đến ngất mất.

Đương nhiên, đây là việc không có khả năng, hai người thân phận cách xa như vậy, nếu đại thiếu gia có thể coi trọng nàng, thu nàng làm thiếp, nàng cũng nguyện ý. Nhưng là, việc này cũng là không có khả năng, cho nên cứ như vậy, có thể cả đời lẳng lặng ở bên cạnh hần cũng tốt.

Vỗ về khuôn mặt đại thiếu gia, đây là lần đầu tiên, khuôn mặt đại thiếu gia hôn mê, đôi môi nhắm chặt, chỉ lẳng lặng nhìn như vậy, cũng có thể làm cho Tiểu Liên kích động không thôi, nhin không được, cúi người xuống, gần sát môi đại thiếu gia.....

“Tiểu Liên, em nhanh qua bên kia chuẩn bị nước lại đây!” (ôi, đang hay...)

Tiếng Đàm Tiểu Hâm hô lên ầm ỹ từ bên núi truyền đến, rất nhanh, rèm cửa đã bị kéo lên, Tiểu Liên sợ tới mức lập tức đứng dậy.

” Em đang làm gì vậy?” – mới đi một chút, nha đầu kia đã nóng như vậy sao. Thật là, nóng thì đứng ở bên ngoài thôi, làm gì phải ở trong xe, Tàng Bảo Sơn này hầu như hàng năm đều không thấy có người .

” Không làm gì ạ!” – Tiểu Liên chột dạ xuống xe, tìm vài cái lá cây ở quanh đến bờ sông lấy thủy.

Mở miệng Mộ Vân Thường, Đàm Tiểu Hâm cầm trong tay một quả Thiên Sơn tuyết liên ngàn năm ẩn xuống.

” Đàm cô nương, nước.” – nhận lấy nước từ tay Tiểu Liên, nâng đầu nàng dậy, từ từ rót nước vào.

Tiểu Liên cũng lên xe, đỡ đại thiếu gia dựa vào người, giúp đại thiếu gia ăn quả nhỏ mà Đàm Tiểu Hâm đưa, cho hần uống một chút nước, nhẹ nhàng đặt thân thể hần xuống, đắp y phục lên, cùng Đàm Tiểu Hâm xuống xe.

“Đàm cô nương, thiếu gia bọn họ không có việc gì chứ.” – Tiểu Liên khó có thể yên tâm.

“Đương nhiên không có việc gì, đây chính là bảo bối sư phụ cho ta, có độc giải độc, không độc cường thân. Tổng cộng cũng chỉ có ba quả.....”

Aiz, lần này thật sự là làm thâm hụt tiền mua bán .

Hai người ở bên ngoài xe ngựa đều có tâm sự riêng.

“Hmm!” hình như là tiếng Mộ Vân Long.

“Đại thiếu gia ” – Tiểu Liên kinh hỉ chạy tới.

Chỉ thấy Mộ Vân Long đã ngồi dậy, sắc mặt nhanh chóng khôi phục huyết sắc, hần nhìn xung quanh, hoàn toàn không biết tình trạng hiện tại như thế nào.

“Vân Thường.” – kỳ quái sao bản thân có thể ở trên xe ngựa, mà nhị muội nhân sự bất tỉnh ở đó.

“Đại thiếu gia, người tỉnh rồi.” – Tiểu Liên vẻ mặt vui vẻ nhìn Mộ Vân Long.

Tiểu Liên, Mộ Vân Long nhắc rèm cửa lên nhìn ra bên ngoài núi non hoang tàn vắng vẻ.

“Tiểu Liên, có chuyện gì xảy ra.” – Mộ Vân Long thanh âm suy yếu làm cho Tiểu Liên rất đau lòng.

“Các người bị heo béo họ Lâm ám toán.” Đàm Tiểu Hâm đi tới.

“Người tại sao lại ở đây?” – đầy bụng nghi vấn, Mộ Vân Long dường như đã quên tất cả mọi việc xảy ra
“Trước đừng nói nữa, trời sắp sáng, theo ta đến nơi này, sau đó từ từ nói cho người cũng không muộn.”
Vỗ lâm đại hội lần này coi như hồi vốn ban đầu, Đàm Tiểu Hâm thật sự hối hận không thôi.

11. Chương 11

Đàm Tiểu Hâm tháo cương ngựa, vỗ vỗ mông con ngựa.

” Ngựa à, người tự do, mau chạy đi.”

Công Mộ Vân Thường trên lưng, mang theo vật trang trí trên xe cột trên người, dùng sức chạy về hướng núi.

Đứng ở một bên, Mộ Vân Long cùng Tiểu Liên cũng không hiểu được hành động của Đàm Tiểu Hâm.

” Ngựa chạy rồi, trên xe lại không có đồ gì, sài phu trên núi sẽ chặt cái xe này làm củi đốt.”

Đi vài bước, quay đầu nhìn hai người còn đang bất động tại chỗ.

” Đi thôi, ta không công được ba người đâu.”

Mộ Vân Long nghe nàng nói, hiểu được nàng muốn xóa bỏ dấu vết, tránh có người tìm được lên núi. Thật sự thận trọng kín đáo, cô gái nhỏ này không thể khinh thường .

Đi vào một khu rừng rậm rạp dưới núi, thời tiết vốn nóng bức, đến đây lập tức lạnh lẽo vô cùng. Mấy vũng đầm lầy hàng năm không thấy ánh mặt trời, còn ừng ực ừng ực nổi bong bóng.

Tiểu Liên sợ hãi gắt gao ôm lấy cánh tay Mộ Vân Long. Không rõ, Đàm cô nương làm sao có thể ở được nơi này.

Rốt cục ngừng lại ở một nơi gần sườn đồi.

Nơi này cũng không có thang hay cửa hoặc là đường có thể lên núi, chỉ là một dốc núi. Nhìn lên, vắng vẻ, thỉnh thoảng mới có được một cây tùng.

” Được rồi, aizz, mệt chết ta, công phu kém như vậy, còn dám lung tung đánh người, Mộ Vân Thường đứng lên nha, tự mình đi lên.” – buông Mộ Vân Thường vẫn đang hôn mê , xoa xoa bả vai, thật là mỏi.

” Đàm cô nương, xin hỏi, cô muốn chúng tôi đi lên sao?”

Cô gái nhỏ sống trên núi sao, Mộ Vân Long trong lòng chua xót a, không có người chăm sóc sao, trong lòng thương tiếc.

“Đương nhiên, người to lớn như vậy, ta thật không công được đâu.” – không dè chết nàng mới là lạ.

(=)))

“Nhìn thấy không, kia có một tảng đá, chính là một cửa hang, người tự lên được không?” – không đi được, người cũng đừng đi , ở lại dưới chân núi đi.

Mộ Vân Long vận khí một phen, giống như trừ một ít khí có vẻ yếu, cơ bản không có gì đáng ngại.

” Lên được. “

” Vậy là tốt rồi, người lên trước đi, ta đem Mộ Vân Thường cùng Tiểu Liên lên làm hai lần, được không?”

Aizz, mấy ngày nay tức giận quá nhiều. Dù sao cũng rất mệt, cái gì cũng đừng nói nữa.

“Không cần, ta có thể mang Vân Thường lên,” không nỡ làm cho nàng mệt như vậy.

” Được rồi , nếu người kiên trì như vậy, vậy mang Tiểu Liên lên.”

Tuy rằng có thể làm nàng thoải mái một chút, nhưng nàng cũng lo lắng cho thể lực của hần, mang Tiểu Liên so với Mộ Vân Thường đang hôn mê bớt được rất nhiều sức.

” Chúng ta đi lên thôi.”

“Được.”

Ôm ngang người Tiểu Liên, Mộ Vân Long bay lên đại thạch, một chiêu Tường Vân Độ Thiên đã không thấy bóng người .

“Oa, thật sự là cao thủ.” Đàm Tiểu Hâm vẻ mặt bội phục.

Lấy Thần Tiên ti từ trong tay ra, một đầu treo lên móc, một đầu buộc chặt mình cùng Mộ Vân Thường. Dùng sức ném đến tảng đá nhon.

” Được. “

Dùng sức kéo lên,

” An toàn.”

Nói xong, Đàm Tiểu Hâm chạy nhanh về phía sau, lao đến một cây cổ thụ ngàn năm, đem thần tiên ti treo lên một cành cây cong, dùng sức nhảy xuống, hai cô gái gần rơi xuống đất thì bị phản lực kéo lên đỉnh núi, Đàm Tiểu Hâm vươn tay với tới cây thanh tùng rồi lao vào bên trong Tiểu Kim Môn của mình .

“Ai da.” – đang ở đánh giá hang động tinh xảo, Mộ Vân Long cùng Tiểu Liên bị âm thanh lớn ở cửa động hấp dẫn.

Mộ Vân Long nhìn đến Đàm Tiểu Hâm ngã xuống người bám đầy bụi, bộ dạng chật vật, không rõ nàng vì sao luôn có hành động khiến mọi người chú ý.

“Ai da.” – lại một tiếng, Mộ Vân Thường bị rơi, toàn bộ cơ xương đều sắp vỡ nát .

Hai mỹ nữ vốn xinh đẹp khả ái, một thì bốn chân chống vó, một thì rạp đầu sát đất, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu vì ngã đau quá, lẫn một vòng, thật sự rất buồn cười.

12. Chương 12

Nhưng Mộ Vân Long cười không nổi, trong lòng đè nặng nhiều nỗi băn khoăn, tâm sự trầm trọng.

“Ca, chúng ta đang ở đâu!” lại thanh âm vừa sắc nhọn vừa chói tai từ miệng Mộ Vân Thường vang lên.

“Nha đầu chết tiệt kia, ngươi đang ở địa bàn của tỷ tỷ.” – Đàm Tiểu Hâm giống con chó nhỏ đang như quỳ gối nhìn chằm chằm vào đỉnh hang bóng nhẫy, âm ý không rõ nguyên nhân, còn tưởng rằng đang ngủ ở nhà trên giường Mộ đại tiểu thư.

Quay mặt lại thấy toàn bộ tầm mắt bị chắn, nhìn kỹ lại, là cô gái đánh đá gặp ở trong phủ. Mộ Vân Thường lập tức ngồi dậy, động tác rất mạnh, vừa vịn vào mặt Đàm Tiểu Hâm.

“Ôi “, hai người đều ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của chính mình, sờ sờ cái mũi, vẫn còn.

“Người muốn chết sao,” – mắt thấy hai người chuẩn bị đánh nhau.

Một bên Mộ Vân Long lần này thật sự phát hỏa ,

” Mộ Vân Thường, muội còn muốn âm ỹ tới khi nào!”

Bị chính ca ca giáo huấn nghiêm khắc, từ lúc chào đời tới nay là lần đầu tiên, Mộ Vân Thường lập tức đứng dậy, đi ra một góc lạng lẽ ngồi nức nở.

Không thèm nhìn đến muội muội cổ tình gây sự, Mộ Vân Long đi đến bên cạnh Đàm Tiểu Hâm vẫn đang ngồi như cũ dưới đất, nhẹ nhàng kéo nàng đứng lên.

” Đàm cô nương, thực xin lỗi, muội muội ta bình thường được chiều quá nên hư, mong cô nương thông cảm.”

Một bàn tay bị Mộ Vân Long nắm, mặt Đàm Tiểu Hâm không hiểu sao bắt đầu nóng đến.

Gạt tay hẳn ra.

“Nói cái gì vậy, ta cũng không phải người hay so đo như vậy. Đừng nói nữa, vào bên trong nghỉ ngơi đi.”

Vừa nói vừa đi vào trong, Mộ Vân Long cùng Tiểu Liên theo sát sau đó, Mộ Vân Thường mất mặt lau khô nước mắt, cũng đi theo, miệng thì thầm tức giận.

“Cái gì mà phá động , yêu nghiệt mới ở nơi này.”

Cũng may, người nào đó không nghe thấy, bằng không lại có một trận ác đấu.

Đàm Tiểu Hâm mở cơ quan thạch môn, chỉ nghe ” rầm rầm oanh “, hai phiến đá tảng căn bản nhìn không ra manh mối mở ra.

Đi vào trong động, một phong cảnh hoàn toàn khác, không cần ánh nến, lại có ánh sáng, gió từ từ thổi vào qua những lỗ nhỏ xung quanh, trong động có cây, có suối, còn...còn...còn có một con rùa già đang bơi.

Đàm Tiểu Hâm này là loại người nào, Mộ Vân Thường quan sát xung quanh, miệng không ngừng phát ra những âm thanh kinh ngạc.

Vật dụng sinh hoạt đầy đủ mọi thứ, có vài đồ dùng thậm chí ngay cả Mộ Vân Long cũng chưa từng thấy qua. (ta nghĩ sư phụ tỷ này xuyên không quá.)

“Thế nào, Tiểu Kim Môn của ta là bảo bối động danh phù kỳ thực nha.” – Đàm Tiểu Hâm vừa lòng thu hoạch về mặt mọi người, đắc ý vạn phần.

“Nàng tìm thấy động này như thế nào.” – Mộ Vân Long càng ngày càng cảm thấy Đàm Tiểu Hâm không thể coi thường.

“Ta cũng không có khả năng này, động này, là sư phụ ta truyền cho ta, người có biết sư phụ ta là ai không?”

Nói ra, có khi hù chết các người, sư phụ ta là danh môn nổi tiếng nha. Đàm Tiểu Hâm càng ngày càng đắc ý.

“Người không nói, chúng ta làm sao biết.” – ghét nhất vẻ mặt của nàng, có gì đặc biệt hơn người , không phải là cái phá động sao, chẳng qua có chút vàng bạc châu báu mà thôi, không thể nào so sánh với Phong Vân Bảo được. Mộ Vân Thường chỉ cảm thấy rất hứng thú đối với lão ô quy kia, không biết vì sao đại ca cùng tiểu đệ lại không thích mấy động vật nhỏ, hại nàng ngay cả con mèo nhỏ cũng không được nuôi.

” Kim Thủ Chỉ. ” (bàn tay vàng) – tuy rằng sư phụ đã tạ thế vài năm, nhưng tên của người trên giang hồ tin tưởng rất nhiều người biết.

“Ah, là Thiên Thủ Thần Thâu.” – thì ra nàng là đồ đệ của hắn, khó trách nơi này có nhiều bảo bối như vậy, cũng khó trách nàng tinh quái như vậy.

” Thì ra một tên đạo tặc.” – Mộ Vân Thường châm biếm.

“Cho dù là tặc, sư phụ ta cũng là vua của đạo tặc, là hiệp đạo.”

Sư phụ tuy rằng trộm vô số bảo bối, được rất nhiều thứ được người bán đi, đổi lấy bạc, chia cho người nghèo . Hơn nữa chỉ trộm đều tiền tài bất nghĩa của tham quan.

“Cướp chính là cướp, còn hiệp đạo cái gì.” – Mộ Vân Thường một bên vỗ về lưng lão ô quy, một bên châm chọc khiêu khích.

” Người.....” – Đàm Tiểu Hâm ngày thường nhanh mồm nhanh miệng bị lời nói của Mộ Vân Thường làm cho chán nản.

“Được rồi! Mộ Vân Thường, muội không cảm kích ân tình cứu mạng của người ta, lại còn bôi nhọ người khác, đây là thứ muội hàng ngày vẫn học từ thầy sao?!”

Không quen nhìn bộ dáng muội muội kiêu ngạo ương ngạnh, Mộ Vân Long kéo Mộ Vân Thường đang ngồi chơi nhiệt tình dậy.

“Đúng rồi, chúng ta đang ở Phong Vân Bảo, Tiểu Liên, người nói xem là chuyện gì xảy ra.” – nàng đã quên mất chuyện này .

“Các người ngồi xuống trước đi, ta sẽ từ từ nói cho các người nghe.”

Đàm Tiểu Hâm nghiêm mặt, đưa mỗi người một ly Ngân Hoa Lộ, ý bảo Tiểu Liên cũng ngồi xuống. Mộ Vân Thường đang muốn kháng nghị, lại bị ánh mắt ca ca nghiêm khắc nhắc nhở mà im lặng.

Qua một nén hương.

“Nói như vậy, nàng cũng không biết tung tích Vân Phi.” – không biết tiểu đệ an nguy như thế nào, Mộ Vân Long rất lo lắng.

“Khi nào thì chúng ta quay về Phong Vân Bảo vậy?” – nàng cũng không muốn ở chỗ này lâu dài.

” Bây giờ chúng ta trở về, tương đương chui đầu vào lưới. Sau lưng Lâm Kiếm Lan kia nhất định có người bày mưu. Chuyện này không phải đơn giản như vậy. Có khả năng là triều đình đã nhúng tay vào.” – Mộ Vân Long đứng dậy, chậm rãi đi đến cửa động.

“Nếu nói như vậy, võ lâm sẽ gặp kiếp nạn rồi.”

Có thể lần này các bang phái tham gia đại hội võ lâm đã tử thương vô số. Nghĩ vậy, càng thêm lo lắng việc sống chết của đệ đệ.

Nghỉ ngơi hồi phục mấy ngày, cải trang một chút, Mộ Vân Long cùng Đàm Tiểu Hâm xuống núi .

Cây đổ khỉ rã đám, Phong Vân Bảo trước mắt người không nhà trống, cảnh tượng lộ vẻ sầu thảm.

Mà trên giang hồ lại đồn đãi, Phong Vân Bảo cùng Tây Vực tà giáo cấu kết, bị Lâm Kiếm Lan Bang Hồ Chương phát hiện quỷ kế, để thanh lọc căn bã trong chốn võ lâm, mà dàn dựng ra kế hoạch lần này. Nay Mộ gia huynh muội đã được tà giáo cứu đi, các nhân sĩ võ lâm nên đoàn kết lại, loại bỏ người này, vân vân.

Tóm lại, hết thấy lời đồn đãi bất lợi đối với Phong Vân Bảo. Thực rõ ràng , đây đều là gian kế của Lâm Kiếm Lan cùng Vương Hoài Nhân làm ra. Đều vì ích lợi cá nhân, gieo rắc chướng khí mù mịt trên giang hồ, Lâm Kiếm Lan cũng nguyện lên làm võ lâm minh chủ, Vương Hoài Nhân cũng đang lợi dụng nghiệp lớn này của hắn.

Sau khi Mộ Vân Long cùng Đàm Tiểu Hâm nghe được mấy tin tức này, lại hỏi thăm xung quanh tung tích Mộ Vân Phi.

13. Chương 13

Hai người đi vào chân núi, một cây mây dài từ cửa động rủ xuống, Đàm Tiểu Hâm quá sợ hãi,

“Chết rồi , không lẽ có người tìm tới cửa.”

Nghe nàng nói, Mộ Vân Long cũng lo lắng, không biết nói gì, ôm lấy eo Đàm Tiểu Hâm, bay thẳng lên cửa động.

“Ah.....” – lời còn chưa dứt, người đã rơi xuống đất. Bị người lạ chiếm tiện nghi, Đàm Tiểu Hâm trong lòng thật sự khó chịu.

Bên ngoài động không có gì khác, cửa đá cũng đóng chặt. Nàng thu cây mây lên, thứ này, nói không chừng sau này dùng được, để ở một góc ngoài động.

Mở cửa đá, nhìn chung quanh một vòng, chỉ thấy Mộ Vân Thường đang ở bên cạnh ao chơi với lão ô quy, chỉ thiếu Tiểu Liên.

“Nhị muội, Tiểu Liên đâu? “

“Đi rồi.” Mộ Vân Thường cũng không ngẩng lên.

“Đi rồi!” Đàm Tiểu Hâm kinh ngạc lặp lại một lần nữa lời của nàng.

“Nàng đi như thế nào, nàng không có võ công, như thế nào xuống được. Mộ Vân Thường, ta hỏi muội, muội đứng lên trả lời.”

Muội muội này quả thực không có lấy một chút quy củ. Mộ Vân Long tự trách mình bình thường quản giáo nàng không nghiêm.

” Theo một cây mây, tự mình đi xuống.” – đại ca thân thiết nhất nói chuyện với nàng, luôn quát mắng, làm cho nàng thực không vui.

” Nàng lấy mây ở đâu, trong động của ta không có thứ này.” – Đàm Tiểu Hâm đã đại khái đoán được sự tình.

Bị hai người ép hỏi, Mộ Vân Thường cũng nói ra sự tình.

Sau khi Mộ Vân Long cùng Đàm Tiểu Hâm rời đi, Mộ gia nhị tiểu thư ở trong động vẫn chịu uất ức vì Đàm Tiểu Hâm rất cục cựa cũng tìm được nơi trú ẩn.

” Tiểu Liên, người mấy ngày nay có người làm chỗ dựa, cứng cánh rồi, phải không.” – Vừa nói vừa lấy tay nâng mặt Tiểu Liên.

Tiểu Liên chỉ có thể tránh né.

“Không có, em không có.”

Nàng biết, mấy ngày nay tiểu thư rất không vui, phần lớn thời gian đều một mình ngồi trong góc tường chơi cùng lão ô quy.

Nhị tiểu thư gặp được đồ không thể ăn sẽ tìm đến nàng gây phiền toái, mà Đàm cô nương mỗi lần lại thay nàng bênh vực kẻ yếu, hai người thường xuyên cãi nhau, cuối cùng đều là đại thiếu gia giúp Đàm tiểu thư giáo huấn tiểu thư.

Hôm nay hai người giúp nàng đều đi rồi, nhị tiểu thư khẳng định muốn xử lý tốt nàng.

“Không có, nhìn bộ dáng dụ dỗ của ngươi, tưởng câu dẫn ca ca ta, làm chị dâu ta sao?” – lại dùng sức nắm chặt thắt lưng Tiểu Liên, lớn tiếng cười nhạo – “Nằm mơ đi!”

“Người nói vậy, em không có.” – trốn không thoát bàn tay của nhị tiểu thư, cũng trốn không thoát lời nói gai độc của nhị tiểu thư.

” Lúc ngươi mới vào nhà của ta, ta đã cảm thấy ngươi yêu khí rất nặng, đến bây giờ, cái đuôi của ngươi cũng lộ ra rồi!” – dứt lời, liền vén váy của Tiểu Liên lên.

Tiểu Liên chỉ có thể trốn hướng giường đá, mà Mộ Vân Thường đã đuổi theo sát. (ta ghét con nhỏ này...muốn đánh nó quá...)

“Ngươi cùng Đàm là yêu nữ, cả ngày quần quít lấy ca ca ta, ngươi muốn có được ca ca ta, Đàm yêu nữ muốn có tiền của ca ca ta! Hừ! Có ta ở đây, các ngươi đừng nghĩ là có được!”

Áp lực bao ngày qua của Mộ Vân Thường chất chứa nay đã bùng nổ. Bức Tiểu Liên đến góc giường, không còn chỗ trốn, bắt đầu xé rách quần áo của nàng, vừa đẩy vừa đánh Tiểu Liên.

” Không được, nhị tiểu thư, em sai lầm, không được!” – Tiểu Liên đau đến khóc nức nở.

“Sai rồi, sai ở đâu, nói mau!” – Mộ Vân Thường không hề buông lỏng, tiếp tục dùng sức nắm chặt chân cùng thắt lưng Tiểu Liên, cuối cùng cũng bức được người lộ ra bộ mặt thật.

Tiểu Liên ôm lấy hai chân, cuộn tròn ở cuối giường, đầu tóc lộn xộn, quần áo rách nát, nước mắt đầy mặt, đáng thương đến cực điểm, cũng không làm Mộ Vân Thường thấy thương tiếc.

” Em không nên không biết liêm sỉ câu dẫn thiếu gia.” – cuối cùng cũng nói ra, Mộ Vân Thường buông tay, đứng sang bên giường.

“Mau nói bản thân ngươi vô sỉ, hạ lưu, dâm dăng, trời sinh ra mệnh làm kỹ nữ! Nói mau!” – Mộ Vân Thường hoàn toàn giẫm lên tôn nghiêm của Tiểu Liên.

” Không, không, em không phải, em không muốn nói.....” – Tiểu Liên hoàn toàn suy sụp, nằm trên giường khóc lớn lên.

” Em không phải kỹ nữ, không phải..... Ô.....” – lời nói Mộ Vân Thường đã chạm vào nỗi đau của Tiểu Liên Tâm.

Mộ Vân Thường đối với sự phản kháng của Tiểu Liên chuẩn bị không kịp, chân tay có chút luống cuống. Sững sờ một hồi,

“Được, ngươi không nói, vậy cút đi cho ta!”

Nghe thấy nhị tiểu thư muốn đuổi nàng đi, Tiểu Liên dần dần nín khóc, từ trên giường đi xuống, vẻ mặt nước mắt nhìn Mộ Vân Thường, Mộ Vân Thường không dám đối diện với nàng.

“Nhìn cái gì, đi mau, ngươi là nô lệ nhà chúng ta mua, ta không cần ngươi, ngươi cút ra ngoài cho ta.”

“Được, đi là được.” – Tiểu Liên lau khô nước mắt, thẳng ngực đi.

Tiểu Liên trấn định làm cho Mộ Vân Thường không nói được gì.

” Mang hết đồ của ngươi đi.”

“Ta không biết võ công, nơi này cao như vậy, ta đi xuống thế nào, nếu ta nhảy xuống, ngã chết mất, Đàm cô nương sẽ báo thù cho ta.”

Tiểu Liên giọng điệu cũng dần cứng rắn, yếu đuối sẽ chỉ làm cho nàng bị người ta ức hiếp.

” Đã biết các ngươi là đồng bọn mà, được, ta sẽ để cho ngươi đi xuống .”

Dứt lời, Mộ Vân Thường phi thân xuống núi.

“Trèo theo cái này đi xuống, cứ thế đi!” – chỉ chốc lát, Mộ Vân Thường mang một đoạn mây đến trước mặt nàng.

Đem cây mây buộc chặt chẽ vào tảng đá trước cửa động, đầu kia buộc quanh thắt lưng, Tiểu Liên không nói một lời, theo cây mây đi xuống.

“Rốt cục cũng đuổi được hồ ly tinh đi, thật sự là thoải mái mà.” (thật là ghét quá đi, ta muốn đánh, muốn đánh người quá)

Mộ Vân Thường thấy Tiểu Liên xuống núi, xa xa biến thành một cái chấm trắng, đến lúc nhìn không thấy, mới thở dài một hơi.

14. Chương 14

Mộ Vân Thường tâm tình khoái trá bắt đầu chơi đùa âu yếm lão ô quy. Hoàn toàn không đoán được bão táp sắp xảy ra.

” Người như ngươi sao lại dễ tiện như vậy.” – thừa dịp người khác không ở đây, y mình thân phận tiểu thư, ức hiếp một cô bé yếu đuối.

Nghe Mộ Vân Thường thêm mắm thêm muối kể lại xong, Đàm Tiểu Hâm phát hỏa, ngay cả Mộ Vân Long ở bên cạnh giáo huấn muối muối cũng bị khí thế của nàng cấp lấn áp.

“Còn nữa, người có tư cách gì đuổi nàng đi, rõ ràng, đây là nhà của ta, nàng là khách ta mời đến, là đồ đệ tương lai của ta!”

Lời vừa nói ra, Mộ gia huynh muội kinh ngạc nhìn nàng.

” Sao, nàng là nô lệ nhà các người, dùng tiền mua chứ gì, nhưng nàng cũng là một con người, không phải là đồ vật của người, muốn đánh thì đánh, muốn mắng thì mắng.....”

Ghét nhất kẻ khác khi dễ người nghèo.

“Được, đều cầm lấy đi.” – Đàm Tiểu Hâm chạy đến kho báu trong động, đem vàng ném cho Mộ Vân Thường.

“Có đủ hay không, không đủ thì ta vẫn còn!” – dứt lời, tức giận đến chảy nước mắt, nàng không muốn nhìn khuôn mặt đáng giận của Mộ Vân Thường, tức giận nhảy người ra khỏi cửa động, lại quên đem thần tiên ti bắt trên cây.

Nửa đường rơi xuống núi, gió lạnh thổi làm nàng thanh tỉnh.

“Ah!” – phen này chết chắc rồi, bị hai mắt lại, không muốn nghĩ đến bộ dáng bị ngã thành ổ bánh.

Vậy mới nói tức giận không giải quyết được vấn đề gì, chỉ có thể gia tăng nguy hiểm.

Nghĩ đến việc nàng sẽ ngã xuống, đột nhiên bị người ôm lấy thắt lưng, chậm rãi rơi xuống đất.

Đôi tay che mắt nàng, chậm rãi mở ra, đập vào mắt nàng là khuôn mặt sốt ruột lo lắng của Mộ Vân Long.

Tựa vào trước ngực Mộ Vân Long, tâm tình kích động dần bình tĩnh lại.

Lấy tay gạt đi nước mắt trên mặt Đàm Tiểu Hâm, Mộ Vân Long đặt khuôn mặt của nàng vào trong ngực mình, nghe nhịp đập trái tim hắn.

Hai người không nói gì, cứ như vậy dựa sát vào nhau

Qua một hồi lâu, Đàm Tiểu Hâm ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt thâm thúy của Mộ Vân Long, cảm thụ cánh tay hắn mang đến sự an toàn cùng thoải mái, nàng có chút mơ hồ .

Rất muốn vĩnh viễn ôm nàng trong lòng như vậy, không hỏi thế sự, hai người sống bình thản cả đời.

Vừa rồi nàng đột nhiên rơi lệ, chảy thẳng tới trong lòng hắn, làm hắn rất đau lòng.

Nàng liều lĩnh nhảy xuống, làm cho ngay cả hắn cũng đem không biết bao nhiêu tình cảm mãnh liệt kéo ra, chỉ muốn đem nàng trở về, an ủi nàng, không muốn nàng thương tâm như vậy, chỉ muốn nhìn nàng cười, giống nụ cười tươi sáng trước đó là tốt rồi.

Xác định được lòng mình, Mộ Vân Long cảm giác được trong lòng thật ấm áp thật hạnh phúc, cảm giác này cho tới bây giờ chưa từng có, thì ra tình yêu lại tốt như vậy! Hắn không tự giác nâng lên khóe miệng, đắm chìm trong hạnh phúc.

Hết thấy hỗn loạn trên giang hồ hắn đều không cần .

” Tiểu Hâm, ta có thể gọi nàng là Tiểu Hâm không? ” -Mộ Vân Long thanh âm thật dịu dàng, sắp chảy nước được rồi. (=)) so sánh kiểu này dễ bị nội thương thật)

“Uhm.” – Đàm Tiểu Hâm, trong lòng bị thương, rất thích không khí hiện tại, rất thích hai cánh tay đang ôm nàng, thật muốn ngủ quá đi.

“Có thể nói cho ta biết, vừa rồi vì sao lại tức giận như vậy? ” – trong lòng nàng có thương tích, cho nên mới có thể như vậy, theo lý thuyết, quan hệ của nàng cùng Tiểu Liên không tốt đến mức đấy.

” Là vì, ta cảm thấy Mộ Vân Thường rất xấu, rất đáng ghét.” – Đàm Tiểu Hâm thanh âm vô lực mà kéo dài.

” Còn nữa.” – tiếng nói của hai người đều rất mệt mỏi, Mộ Vân Thường ở một bên nghe lén nổi da gà, lại chỉ dám kiên trì nghe mà không dám phát ra thanh âm gì.

” Ta từ nhỏ là cô nhi, trước kia thường bị người ta khi dễ, buổi tối lại không có chỗ ở, đói bụng cũng không có ai lo, trời lạnh chỉ có thể ngủ cùng cầu cầu. Đến năm tám tuổi, sư phụ thu nhận ta, ta mới có một cái nhà. Cho nên ta cảm thấy Tiểu Liên rất giống ta, cũng là cô nhi không ai chăm sóc. Ta vốn muốn nhận nàng làm đồ đệ, nhưng lại bị Mộ Vân Thường đuổi đi. Cho nên mới tức giận như vậy.”

Chưa bao giờ nói với ai quá khứ thương tâm này, lúc này mới rộng mở nơi sâu nhất trong nội tâm với Mộ Vân Long.

Nghे đến đoạn này, nhận không được ôm nàng càng chặt, thì ra là thân thể đáng thương như vậy. Khó trách vừa rồi thái độ không giống bình thường.

Nâng đầu nàng đang vui trong lòng hân, đặt môi lên trán nàng. Thầm thề rằng sẽ bảo vệ nàng, không làm cho nàng bị thương tổn dù chỉ một chút.

15. Chương 15

“Chân tê quá!” – qua đã lâu, Mộ Vân Thường mới cố sức đứng dậy.

Hai người này nhanh thật, quan hệ đã nhảy lên trên mức bình thường rồi, Mộ Vân Thường đi đến chân núi nhìn thấy cảnh đó vẫn chưa, tình cảm kia phát triển thành như vậy từ lúc nào.

“Quên đi, hiện tại ca ca đã có người trong lòng, không chăm sóc được muội muội ta rồi, ta vẫn nên đi tìm Mộ Vân Phi. Miễn phải chú ý mắt nơi này.”

Dứt lời, phủ bụi trên quần áo, đi ra ngoài khu rừng.

“Người nói, Tiểu Liên có thể chạy đi đâu.” – Đàm Tiểu Hâm lo lắng Tiểu Liên không có nơi nào để đi.

“Ta cũng không biết, chỉ có thể tìm quanh đây.” – Mộ Vân Long đoán một cô nương, trên người không có bạc, hẳn sẽ không đến nhà trọ.

“Ta thấy nàng cũng mệt rồi, hay là chúng ta tìm một chỗ uống nước đi.”

Thời tiết nóng như đổ lửa, Đàm Tiểu Hâm quần áo đã bị mồ hôi làm ướt.

“Cũng được.”- miệng thở ra một hơi, hôm nay sao lại nóng như vậy, dùng bàn tay nhỏ bé quạt quạt gió.

“Vân Long, đến đây.”

Mộ Vân Long không rõ nàng muốn làm cái gì, cúi đầu xuống, Đàm Tiểu Hâm đưa tay đến bên mặt hân, dùng sức quạt quạt quạt.

Cô gái nhỏ này, Mộ Vân Long nở nụ cười, cười hết sức vui vẻ. Nhìn khuôn mặt nàng nóng đến đỏ bừng, nhận không được thừa dịp xung quanh không có người hôn nàng một cái.

“Oa!”

Ban ngày ban lại bị người ta chiếm tiện nghi bên đường, thật là khủng khiếp, sau này truyền ra ngoài, nàng làm sao ra oai được trên giang hồ, ta đánh, Đàm Tiểu Hâm vì thế giờ tay đánh hân.

Ai ngờ, bị đôi bàn tay to của hân bắt được,

“Ah, đánh chết người tên sắc lang này.”

Hai người ở trên đường liếc mắt đưa tình, đột nhiên ý thức được người khác đang chú ý đến hai người bọn họ, lập tức ngừng đùa giỡn, đi vào một trà điểm.

Kỳ thật, bọn họ cũng không dùng lo lắng người khác nhận ra, trên cơ bản không ai nhận ra Mộ Vân Long sau khi cải trang, người qua đường chỉ thấy kỳ quái vì hai nam nhân ở trên đường lại ôm ôm ấp ấp, thật sự không còn đạo đức.

Thời tiết thật nóng, giờ phút này trong lòng Tiểu Liên lại thấy một là tuyết lớn, lạnh đến mức lệ của nàng đã ngưng tụ thành băng. Nàng không biết mình đang đi đâu, trong lúc vô ý, nhìn thấy bóng dáng đại thiếu gia, nàng kinh ngạc chạy đến, lại thấy được một cảnh làm nàng tan nát cõi lòng.

Không biết con đường này dẫn đến đâu, Tiểu Liên vẻ mặt mờ mịt, xiêu hồn lạc phách không biết mình đang đi đâu.

“Tiểu cô nương đi một mình sao?”

Ba tên vô lại vây quanh người Tiểu Liên, Tiểu Liên thất kinh, mới phát hiện chính mình không biết từ khi nào đi vào trong một ngõ nhỏ không người.

“Người, các người muốn làm gì.....”

Tiểu Liên đem bao vải gắt gao ôm trước ngực, bước lui về phía sau, cũng đã thối lui đến bên tường, quay đầu nhìn, đã không còn đường chạy trốn.

“Không gì cả, muốn người bồi đại gia chơi đùa một chút!” – nhóm vô lại đi bước một tới gần, một người đưa tay chạm vào mặt Tiểu Liên.

“Tránh ra, ta sẽ gọi người đến.” – Tiểu Liên rất sợ hãi, lại không có người tới cứu nàng.

“Đại thiếu gia” – đại thiếu gia hẳn là còn ở gần đây, Tiểu Liên liều mạng kêu to.

“Không có đại thiếu gia, chỉ có đại gia, tiểu cô nương lại cho ta ôm một cái.” – một tên vô lại đem Tiểu Liên ôm vào trong ngực, hôn vào mặt của nàng.

“A!” Tiểu Liên sợ hãi, cầm bao vải đánh loạn một hồi.

“Tránh ra, tránh ra, tránh ra!” – trong lúc nhất thời, mấy tên vô lại không đến gần được.

Đánh một hồi, Tiểu Liên cũng hết sức lực, hai tên vô lại bắt được nàng, đẩy nàng ngã lên một đám cỏ, một tên vô lại giữ trên người không cho nàng cử động.

Nhìn lên trời cao, nàng không biết nói gì, đại thiếu gia sẽ không đến. Mệnh của nàng khổ như vậy sao, nhất định chịu vũ nhục như vậy sao. Nước mắt rơi như mưa, mặc kệ người khác sắp đặt, cũng giống như đã chết.....

” Tất cả cứ hết cho ta.” – một thanh âm rõ ràng vang lên.

Nhóm vô lại thấy có người đến, đều xoay người xem đó là ai.

” Lâm bang chủ.” – ba người trăm miệng một lời hô lên, thấy tình thế không ổn, đều chạy đi mất.

Chẳng lẽ là Lâm Kiếm Lan, mới ra khỏi hang hổ lại vào động sói, Tiểu Liên trong lòng âm thầm kêu khổ.

“Cô nương, người không sao chứ?” – Lâm Kiếm Lan thật cẩn thận nâng Tiểu Liên dậy, đem rơm trên đầu, trên người nàng phủ đi sạch sẽ.

Vốn tưởng rằng hắn cũng sẽ vô lễ với nàng, không ngờ là, Lâm Kiếm Lan sẽ xử sự như thế. Tiểu Liên có chút thụ sủng nhược kinh.

Lâm Kiếm Lan thấy Tiểu Liên bộ dạng thanh lệ xuất chúng, trong lòng mừng thầm.

“Cô nương, người làm sao lại đi một mình đến nơi đây.” Lâm Kiếm Lan giả ý quan tâm.

” Ta, ta là đến nương nhờ họ hàng, ai ngờ lạc đường. Vừa rồi đa tạ đại gia người giải vây.”

Tiểu Liên nhìn Lâm Kiếm Lan diện mạo xấu xí, thật sự không thể sinh ra hảo cảm, dù sao cũng không thể so với đại thiếu gia. Đại thiếu gia, aiz, đừng nghĩ nữa, đời này không có quan hệ tới nàng.

” Vậy xin hỏi cô nương tính sau này sẽ đi đâu.”

Lâm Kiếm Lan rõ ràng là một tên thô thiển, lại càng muốn giả bộ quan tâm, thật sự làm người ta ghê tởm.

” Ta cũng không biết.” Tiểu Liên thật sự không biết phải đi đâu, thiên hạ to lớn, nhưng không có chỗ cho nàng dung thân.

” Không biết ta đây có phúc phận không, mời cô nương đến nhà ta ở.” – mắt thấy con mời sẽ tới tay , Lâm Kiếm Lan trên mặt đầy ý cười.

” Việc này có được không.”

Dù sao mình cái gì cũng không có, cũng không có ai cần, không bằng đi theo hần, đỡ gặp phải vô lại bất nạt. Tiểu Liên trong lòng đã quyết tâm đi cùng Lâm Kiếm Lan.

” Ta cầu còn không được!” – Lâm Kiếm Lan lộ ra nụ cười ngây thơ, làm cho Tiểu Liên nhìn thấy rất ghê tởm, nghĩ đến việc ngày đó bị Đàm Tiểu Hâm trêu chọc, dịch dạ dày lại bốc lên.

” Vậy ta sẽ đi theo người.”

Tiểu Liên liếc mắt nhìn đến nơi vừa rồi đã thấy đại thiếu gia, người đã đi rồi, nàng còn có thể hy vọng cái gì.

16. Chương 16

“Đau quá a!” – Đàm Tiểu Hâm ngồi bên giường quán trọ, vỗ về cái chân đã đi một ngày đường .

” Tiểu Hâm , ta xoa cho nàng được không.” – đem bàn chân nhỏ của nàng đặt trong tay mình, nhẹ nhàng xoa bóp. Mộ Vân Long đau lòng vì lòng bàn chân của nàng đã mọc mụn nước.

” Tiểu Hâm , ta chọc nó ra cho nàng được không.”

Chỉ trong vài ngày, Đàm Tiểu Hâm đã biến võ lâm minh chủ lạnh lùng thành Tiểu Bạch công tử ngoan ngoãn phục tùng, thật sự là cao thủ. Nhưng nàng lại có chút nhầm lẫn với việc hần đối xử dịu dàng như thế, một đại nam nhân luôn nhầm lẫn như vậy, nàng đúng là chịu không nổi.

” Người ít phiền phức thôi, được không, cẩn thận cẩn thận, cẩn thận cái gì a, phiền.”

Đàm Tiểu Hâm không kiên nhẫn đem chân trong lòng hần rút lại.

” Sao vậy !” – vẫn là ngữ điệu ôn nhu kia, nghe được Đàm Tiểu Hâm nói liền lo lắng.

” không có việc gì.” – nếu nói nam nhân này cứ tiếp tục kiên trì như vậy, nàng thật muốn chạy trốn. Đúng rồi, chính là cực kỳ khúm núm. Ác.

Nhìn vẻ mặt buồn bực của Đàm Tiểu Hâm, Mộ Vân Long xoa đầu nàng,

” được rồi, không chọc thì thôi, đi một ngày, nàng cũng mệt mỏi rồi , sớm nghỉ ngơi một chút đi.”

Nằm trên giường, vì mệt mỏi, trong chốc lát, Đàm Tiểu Hâm liền chìm vào giấc ngủ.

Đem bàn chân dưới chăn bông nhẹ nhàng xốc lên, lấy ngón châm hơ qua lửa trên đèn, cầm lấy bàn chân nhỏ của nàng, nhẹ nhàng chọc vào mụn nước, dùng vải bông nhẹ nhàng nhanh chóng lau sạch sẽ nước mủ chảy ra, lại rắc thảo dược đã được điều phối tỉ mỉ, sau đó đặt chân của nàng vào trong chăn bông, yên lặng làm xong tất cả, Mộ Vân Long thỏa mãn nhìn Đàm Tiểu Hâm ngủ say, nhìn không được cúi xuống hôn khuôn mặt đáng yêu của nàng.

Tắt đèn, Mộ Vân Long theo cửa sổ ngoài phòng khách phi thân xuống .

” Con sâu lười, rời giường , chúng ta nên đi rồi.” – Mộ Vân Long một đêm chưa ngủ, lo xong việc bên ngoài trực tiếp chạy lên lầu, mở cửa ra xác định không ai vào phòng.

Vừa quay lại đóng cửa, vừa gọi nàng dậy. Đêm qua, nàng rất mệt nhọc, vẫn mặc đồ đi ngủ, nói vậy hần cứ thế trực tiếp đi vào cũng không có vấn đề gì.

Ai ngờ một màn trước mắt , làm cho hần –

Cười lớn không dứt.

Đàm Tiểu Hâm, người này ngủ không có tướng ngủ, đại khái trong mộng đã lặn lội đường xa, cho nên khi vượt sông, ngã xuống giường, hơn nửa nửa người trên ở dưới đất, hai chân còn lộn ngược ở trên giường, nước miếng đầy mặt, thỉnh thoảng còn phát ra vài tiếng cười ngây ngô.

” Ha, ha, ha.....”

Thật sự rất buồn cười , từ lúc gặp được Đàm Tiểu Hâm , Mộ Vân Long tính cách thay đổi rất lớn. Nếu không trước đây là một bộ mặt lãnh khốc ngạo trời.

Nghe được tiếng cười, Đàm Tiểu Hâm rốt cục tỉnh, mở mắt ra, dọa chính mình nhảy dựng, nha, giường sao lại đảo lộn xuống mặt đất , bản thân chẳng lẽ dựa vào vách tường, ngồi trên mép giường ngủ một đêm.

Chuyện gì xảy ra , xuống giường trước rồi nói sau, Đàm Tiểu Hâm phát hiện chính mình căn bản không cử động được, tựa như bị đóng đinh trên tường.

” Ai,” không dậy được.

Đột nhiên nhìn đến Mộ Vân Long đứng trên vách tường ngây ngô cười không ngừng,

“Này, xảy ra chuyện gì , sao ta lại không xuống giường được .”

“Aiz, nói cái gì đi.”

Mộ Vân Long rốt cục ngừng cười, nước mắt thiếu chút chảy ra, cười đến đau cả bụng.

” nàng nói gì vậy, nàng không phải đang ở dưới giường sao,” – bé nàng từ dưới đất lên giường.

(ra là chị ấy ngã xuống rồi vẫn nghĩ mình đang trên giường, nhìn ngược T.T)

Thật sự ngủ hồ đồ quá, bây giờ một trở lại trên giường, Đàm Tiểu Hâm mới nhận rõ phương hướng.

Thay nàng sửa sang lại mái tóc, Mộ Vân Long bắt đầu thu dọn hành lý.

” chúng ta phải đi rồi sao?” Đàm Tiểu Hâm vẫn muốn ở nhà trọ thêm mấy ngày, trước kia tiết kiệm quá, không qua đêm ở miếu đồ nát thì ở dưới mái hiên, ở nhà trọ là mong ước xa xỉ ngày đêm của nàng, hiện tại được ở miễn phí, không ở lâu mấy ngày, không có lời.

” Phải, Lâm Kiếm Lan đã tìm đến đây. Xem ra, muốn đem người của Phong Vân Bảo ta đuổi giết tận cùng.” Mộ Vân Long trong mắt hiện lên một tia hận.

17. Chương 17

Đêm qua tham dò được Lục Vương gia ở kinh thành đã ẩn náu trong Hồ Chưởng Bang nhiều ngày, càng làm cho hắn cảm giác được chuyện phát sinh lần này quyết không phải chỉ đơn giản tiêu diệt Phong Vân Bảo.

Trong hơi thở của Việt Vân trấn lộ ra nguy cơ tứ phía, hắn chỉ muốn đem Đàm Tiểu Hâm đến nơi an toàn.

” chúng ta lại ở vài ngày được không.” – người này sao lại còn tiết kiệm hơn cả ta, tiếp xúc lâu như vậy, Đàm Tiểu Hâm mới biết được Mộ Vân Long nhà lớn nghiệp đại, khắp cả nước các nơi đều có cửa hàng của Mộ gia, Mộ gia tuy là võ lâm thế gia, nhưng cũng là phú thương vùng Giang Tây, kinh doanh vải vóc cùng lá trà. Cha Mộ Vân Long sau khi qua đời, do Mộ Vân Long là con trưởng, đầu óc thông minh, biết dùng người, làm cho sản nghiệp Mộ gia mở rộng sang nước khác.

Bảo bối cất giữ nhiều năm của Đàm Tiểu Hâm và của sư phụ để lại cho cũng chỉ là một cọng lông trâu so với Mộ gia mà thôi, soái ca ca như vậy mà không giữ chặt, là gốc tử được không.(ra là chị này cũng có tính toán trong đầu rồi)

Mấy ngày liền, Đàm Tiểu Hâm đối với Mộ Vân Long cũng dịu dàng hơn, sửa lại bộ dạng lưu manh vô lại thường ngày. Mặc dù có khi những lời nói ra, chính nàng cũng cảm thấy ghê tởm không chịu nổi, nhưng vì vàng, vì a, thanh âm êm tai cỡ nào, nàng cũng muốn giả bộ đến cùng.

Thay đổi của cô gái nhỏ, Mộ Vân Long cũng rất thích, chỉ là hắn vẫn thích bộ dáng tự nhiên đơn thuần trước kia hơn.

” không được, chúng ta phải rời đi, nàng tốt hơn nên nghe lời ta.”

Phong Vân Bảo lần này bị tổn thất nặng, hăng buôn các nơi đều đến đây trợ giúp, bị vô lâm hiểu lầm cũng không quan trọng, chỉ khó hiểu vì sao triều đình cũng nhúng tay vào. Mộ Vân Long một bên phái người đi điều tra việc này, đồng thời cũng biết được tin tức tiểu đệ, cũng biết được Mộ Vân Phi cũng đã tới Việt Vân trấn.

” muốn đi, cũng phải chờ ta đến, lại cùng nhau đi. ” – đang nói chuyện, Mộ Vân Phi từ ngoài cửa sổ nhảy vào.

” Mộ Vân Phi!” - Đàm Tiểu Hâm kinh hãi kêu lên.

Không dự đoán được tiểu đệ lại nhanh chóng tìm đến bọn họ .

” mấy ngày nay, đệ đi đâu vậy .” – sau khi gặp chuyện không may, liền không có tin tức tiểu đệ.

” ngày đó, đi ra ngoài lọt ngay vào vòng vây của một đám quan binh, nói Phong Vân Bảo chúng ta phi pháp tụ hội, ý đồ lật đổ triều đình. Đệ còn chưa kịp phản bác, chỉ nghe một tiếng nổ, nên cái gì cũng không biết . Chờ khi đệ tỉnh lại, đã ở chỗ sư phụ.”

Ba người ngồi quanh bàn cảm thấy tình thế không hề giống như bọn họ suy nghĩ.

” Vân Thường đâu?” – nhị tỷ sao lại không ở chung cùng họ.

” gặp rồi, nàng đang một mình ở trong động!” – tình cảm ngọt ngào, làm cho Mộ Vân Long hoàn toàn quên việc vẫn còn một muội muội.

” trong động?” – sao lại thế này, nhị tỷ ở trong động gì, hoàn toàn không rõ. Mộ Vân Phi vẻ mặt khó hiểu.

“nói người đừng đi xem náo nhiệt, không nghe, sau này lại bị người theo dõi.” Mộ Vân Phi quả trách sự thờ ơ của Đàm Tiểu Hâm .

” có bản lĩnh, kêu hắn theo đi!” – đoàn người ở phía trước trên đường hướng đến núi bảo bối, đằng sau vài nam tử lén lút đi theo.

” đến nhanh vậy .” – Đàm Tiểu Hâm chỉ Tiểu Kim Môn của nàng, trong lòng thầm nghĩ người đến chỗ này nhiều quá, bảo bối phải tìm nơi nào cất giấu tốt một chút, tâm huyết nhiều năm mà.

” ta đi xử lý bọn họ.” Mộ Vân Phi nói.

Đàm Tiểu Hâm nói chắc chắn,” yên tâm, để bọn họ cùng qua đây.”

Mộ Vân Long cũng không biết Đàm Tiểu Hâm muốn làm trò quỷ gì,” Tiểu Hâm”

” cẩn thận.” – Mộ Vân Phi nhìn đại ca liếc mắt một cái, cho là nhận được chỉ thị, xoay người đi đến chỗ những người đó.

” người làm gì chứ?” Đàm Tiểu Hâm giữ chặt hắn, khó chịu hỏi, không tin năng lực của nàng sao?

” làm người a?” Mộ Vân Phi khó hiểu nhìn hai người.đồng dạng vẻ mặt nghi hoặc.

” đại ca không phải mới vừa bảo đệ cẩn thận sao? Vài tên mao tặc này đệ xử lý được.” – có chuyện sao, hai người cổ cổ quái quái này.

” ha, ha ” – thật buồn cười, Đàm Tiểu Hâm cười lớn, mà Mộ Vân Long sắc mặt lúng túng đi ra chỗ khác.

” ách, các người ai giải thích cho ta một chút. “

Đàm Tiểu Hâm vừa nghe, càng cười đến thoải mái.

Duổi theo Mộ Vân Long,

“ta đã nói người đừng gọi ta là Tiểu Hâm, cứ thế này thật sự có người cẩn thận mất.” ha ha, thật buồn cười. (chỗ này là do khi Long ca gọi Tiểu Hâm, phát âm chữ Tiểu Hâm giống với ‘cẩn thận’ nên Phi ca hiểu nhầm)

” Tiểu Hâm. ” – Mộ Vân Phi nghiền ngẫm kỹ câu này, khẳng định hẳn đã bỏ qua một trò hay. Nhìn hai người đi vào cánh rừng đen, cũng nhanh chóng đi theo.

18. Chương 18

Còn võ lâm minh chủ, bị người theo tới cửa nhà rồi, vẫn không hay biết, vẫn vui đùa không biết gì. Sát thủ trong lòng cười thâm. Cũng đi vào cánh rừng đen.

Đột nhiên không thấy tăm hơi bóng dáng ba người.

” bọn họ phát giác !” sát thủ tìm chung quanh không thấy người, chỉ có thể tiếp tục đi về trước đi.

Nhưng cánh rừng này không chỉ lạnh lẽo âm u vô cùng, lại còn đặc biệt quỷ dị, bốn người bọn họ bị kẹt ở trong rừng cây không cành không nhánh, như thế nào cũng không ra được.

” tạo một đường đi ra thôi. ” – nhóm sát thủ cầm kiếm hướng cái cây kỳ quái chém tới. Lại vô luận như thế nào chặt cũng không gãy. Bốn người hoảng sợ tuyệt vọng ngồi dưới đất.

Từ cửa hang nhìn cảnh tượng trước mắt, Đàm Tiểu Hâm đắc ý dạo một vòng trong động,

” ta nói rồi, bọn họ đi theo ta, tự tìm đường chết.”

” đây là do người làm ra. ” – nha đầu kia cũng quá thần kỳ, Mộ Vân Phi nhìn nàng với cặp mắt khác xưa.

Đàm Tiểu Hâm ngẩng đầu, nhìn hẳn về mặt ngưỡng mộ, buồn cười đều có .

” ta cũng không có khả năng này, là sự phụ phát hiện, chúng ta gọi nó là Bách Lý Triết, những cây đó đều có sinh mệnh, ban ngày chúng kiên cường lại cứng rắn, vũ khí bình thường căn bản không thể gây thương tổn, đến buổi tối, tất cả đều mềm ra, rơi đầy trên mặt đất . Người bình thường cũng không biết đặc tính này, sẽ chỉ ở bên trong hỗn loạn, đến cuối cùng đạn hết người vong. Còn có người không cẩn thận đi đến Hắc Thủy Đàm, bị đầm lầy nuốt luôn .”

Bảo bối động của nàng cũng không phải là một cái động đơn giản trên núi như vậy, tất cả phía dưới đều là cạm bẫy của thiên nhiên, có khi bản thân không cẩn thận còn có thể bị nguy hiểm, huống chi vài kẻ ngốc này.

” không thấy Vân Thường.” – Mộ Vân Long từ trong động đi ra.

” lão ô công cũng không thấy.” – Đàm Tiểu Hâm căm giận, Mộ Vân Thường chết tiệt, ngay cả rùa của nàng cũng trộm đi , cũng không nhìn xem đây là địa bàn của thần trộm, rất không nể mặt mà.

” khả năng muội ấy sẽ không đi xa, hơn nữa với công phu của nàng, người bình thường không chạm được đến người.” – Mộ Vân Long biết rất rõ bản lĩnh Vân Thường, tuy rằng nàng không thích luyện võ, dù gì cũng có mười hai năm công phu từ nhỏ học cùng Tinh Du sư thái. Cho nên không quá lo lắng cho an toàn của nàng.

” trong động này, lại không tường, không cửa sổ, chúng ta hai đại nam nhân cùng một tiểu nha đầu phải ngủ như thế nào.” – Mộ Vân Phi lại nổi lên tâm tình đùa cợt.

” chúng ta ngủ ở bên ngoài, Tiểu, Hâm Nhi ngủ bên trong.” – Mộ Vân Long đột nhiên sửa lại lời.

” cẩn thận nhi ” – Mộ Vân Phi cùng Đàm Tiểu Hâm đồng thời kêu lên.

(: cẩn thận, đồng âm với : Tiểu Hâm, Long ca định gọi Tiểu Hâm nhưng sợ bị nhầm nên đổi thành Hâm Nhi)

Mộ Vân Phi không ngừng được cười to, bên trong nụ cười hàm ý đùa cợt, mà Đàm Tiểu Hâm buồn bực vạn phần. Mộ Vân Long càng ngày càng giống một tên ẻo lả, trực tiếp gọi tên nàng không được sao. Hâm Nhi, Hâm Nhi, ác, thực ghê tởm.

” lên đây, bắt lấy,” – ba người nhìn một bóng đen từ cửa động bay vào, ngã rầm trên mặt đất.

Đều vội vàng chạy qua,

” a, đau quá,” – một nam tử ôm lấy đầu của mình, đụng phải một cái bao. Xoay người qua,

” ha!”

Hắn không phải cười, là hoảng sợ, như thế nào đột nhiên xuất hiện ba người nhìn chằm chằm vào mình.

” oh, thôi quá!” – Đàm Tiểu Hâm đột nhiên ngửi được một mùi khó chịu, vội vàng né sang một bên che cái mũi.

Chỉ thấy người này một thân thư sinh, nhưng là toàn thân đều là bùn, mặt cũng bẩn, nhìn không rõ tướng mạo.

” người không nghe lời, cẩn thận ngã mất xác. ” – chỉ thấy Mộ Vân Thường trong tay cầm rùa lại từ dưới bay vào, vừa đi vừa tự nói.

Sau khi ngẩng đầu nhìn thấy một đám người, kinh hãi kéo tay Mộ Vân Phi,

” đệ không có việc gì, trở về như thế nào?”

Nhị tỷ kỳ quái, đẩy nàng ra, ách, tay thật bẩn,

” nhị tỷ, người sao vậy.”

Xưa nay nhị tỷ sạch sẽ như thế nào lại đổi tính. Lạ nhất là nam nhân đang nằm trên mặt đất kia.

19. Chương 19

” Mộ Vân Thường, đây là chuyện gì xảy ra?” Mộ Vân Long nghiêm túc nhìn muội muội, một cô nương độc thân chưa xuất giá cùng một người nam nhân ở cùng nhau, sau này truyền ra ngoài, nàng còn có mặt mũi nào sống trên đời.

Nhìn khuôn mặt đại ca suy sụp, Mộ Vân Thường méo mào, hốc mắt đỏ, ủy khuất nói,

” còn không phải hắn”

Ngày ấy sau khi thấy một đoạn chân tình của đại ca cùng Đàm Tiểu Hâm, nàng trở lại động, mang theo lão ô quy chuẩn bị một mình lưu lạc giang hồ.

Ra bên ngoài, mới biết được muốn làm chuyện gì, đều cần bạc, nhưng trên người nàng một quan tiền đều không có, đói đến choáng váng, không có cách nào, nhìn lão ô quy, định bắt nó bán, đổi lấy cái bánh bao ăn cũng tốt.

Vì thế lão ô quy bị Mộ gia nhị tiểu thư bán ở nhà hàng. Còn nàng được một bát cháo trắng.

Ăn xong, cẩn thận chạy đến phòng bếp nhà hàng đó tìm lão ô quy, phát hiện lão ô quy đã được làm sạch, quăng vào trong nồi, mà lão ô quy kia còn thản nhiên bơi qua bơi lại trong nồi. (con rùa này dietic không sợ sùng)

Thừa dịp không có ai, nàng ôm lấy lão ô quy, chạy mất.

Nàng đường đường là nhị tiểu thư Phong Vân Bảo nhưng lại lưu lạc đến mức như thế này, vốn định đi tìm đại ca, nhưng lại nhớ tới Đàm Tiểu Hâm kia làm nàng tức đến điên người, ngay lập tức quên luôn ý nghĩ trong đầu.

Không có chỗ nào đi, mà người bên ngoài đối với Phong Vân Bảo lại có hiểu lầm. Nàng đành phải ở trong ngôi miếu đổ nát mấy ngày, thật sự đối chịu không nổi, đành phải kiên trì trở về Tiểu Kim Môn.

Vừa tới chân núi, nghe được cách đó không xa, có người kêu cứu, Mộ Vân Thường thấy kỳ quái, một nơi như thế này lại có người đi đến, theo tiếng kêu tìm đến, chỉ thấy một thư sinh công một kiện hành trang, đang bị bùn dần dần nuốt xuống.

Không nghĩ nhiều, Mộ Vân Thường phi thân qua, kéo người này ra.

” Oh ” thối quá, người này sao lại ngốc như vậy nha, đường lớn không đi, lại đi đến khu rừng hoang tàn vắng vẻ này.

” người có sao không.” chỉ thấy hắn nằm trên mặt đất, không nhúc nhích.

” aiz, quên đi, nhìn dáng vẻ của người, cùng là người lưu lạc thiên hạ, gặp gỡ không cần quen biết. Mang người cùng đi vậy.”

Vứt bỏ giá sách của hắn, hai người lượn vòng đến cửa động, vừa muốn tiến vào, lão ô quy không biết như thế lại đi ra, đi xuống núi, Mộ Vân Thường lập tức quăng thư sinh vào trong động, chính mình lại phi xuống núi tìm lão ô quy.

Nói như thế, hai người cũng không quen biết, nhìn Mộ Vân Thường mấy ngày không thấy, mặt gầy yếu, Mộ Vân Long có chút đau lòng, lại nghĩ, để cho nàng chịu chút khổ cực cũng tốt.

Đợi hai người rửa mặt chải đầu xong, năm người đều ngồi xuống bàn đá trước mặt.

” tiểu sinh cảm tạ ơn cứu mạng của cô nương.” thư sinh nói xong đứng dậy thi lễ với Mộ Vân Thường. Mộ Vân Thường đáp lễ.

Thư sinh lại đi đến trước mặt Mộ Vân Long,

” tiểu sinh tạ ơn cứu mạng của công tử ” dứt lời, lại thi lễ với Mộ Vân Long, Mộ Vân Long đáp lễ, cũng nói

” việc nhỏ, người không cần để ý.”

” tiểu sinh tạ ơn công tử tặng khăn ” thi lễ với Mộ Vân Phi, Mộ Vân Long trong lòng âm thầm buồn cười, thư sinh này sao lại cổ hủ như vậy, nhưng cũng đáp lễ.

(cái này hoàn toàn là văn của tác giả nhé, ta cũng đang k hiểu sao thi lễ vs Phi ka mà Long ca đáp lễ)

Thư sinh lại đi đến bên người Đàm Tiểu Hâm, chấp hai tay, nói:” tiểu.....”

” đừng, đừng, người đừng cảm tạ ta, người không cần cổ hủ như vậy được không,”

Đàm Tiểu Hâm bị hành động của thư sinh dán chặt vào mắt, thực chịu không nổi, trên đời này lại có nam tử như thế. Không biết Mộ Vân Thường làm sao có thể gặp được người này.

” không thể, chịu lễ của người, tất phải cảm ơn, nếu không coi là vô lễ.” thư sinh hiển nhiên không có ý định từ bỏ.

Trên bàn ba người khác, khóe miệng mang ý cười.

Đàm Tiểu Hâm nghe hắn nói, miệng cũng vặn vẹo,

” vậy người phải cảm tạ ta nhiều lắm, cảm tạ bảo bối động của ta cho người dung thân, cảm tạ nước của ta cho người gội đầu, cảm tạ lược của ta cho người chải, cảm tạ ghế của ta cho người ngồi, cảm tạ gió của ta cho người thổi, cảm tạ ánh sáng của ta cho người nhìn, cảm tạ hoa của ta cho người ngửi..... cả đời này của người đều phải dùng để cảm tạ ta .” Đàm Tiểu Hâm giống như đang niệm kinh, nói một chuỗi dài.

Mộ Vân Phi đã cười ra tiếng. Đàm Tiểu Hâm trợn mắt liếc hắn một cái.

” Sai, cô nương, gió, ánh sáng, hoa trong lời của cô nương là những thứ thuộc về tự nhiên, không cần cảm tạ cô nương, muốn tạ cũng chỉ có thể tạ thần tiên trên trời hoặc là Bồ Tát trong miếu.”

Cứu mạng a, Đàm Tiểu Hâm muốn điên mất rồi. (chị gặp đối thủ rồi =)))

20. Chương 20

“Công tử, mời người không cần giữ lễ tiết, còn không biết công tử tên gọi là gì.”

Nhìn bộ dạng thống khổ của Hâm Nhi, Mộ Vân Phi cười, rốt cục cũng ra tay cứu giúp .

” tiểu sinh họ Đô, danh Vũ Duyệt. Xin hỏi quý xưng công tử.” vẫn là bộ dáng không nhanh không chậm, văn vẻ kia. Đàm Tiểu Hâm thật muốn tìm một cái tường đập vào. Mà Mộ Vân Thường lại rất thích biểu tình của Đàm Tiểu Hâm, gấp đôi thủ rồi. Ha ha, thật là vui . Cái này gọi là vô quýt dày có móng tay nhọn.

” ta họ Mộ, Mộ Vân Long, cứu người là xá muội Mộ Vân Thường.” thư sinh nhìn Mộ Vân Thường ánh mắt cảm kích, Mộ Vân Thường khẽ cười.

” đây là xá đệ Mộ Vân Phi. Đây là.....” khi nói đến Đàm Tiểu Hâm, hần ngừng lại, không biết phải giới thiệu như thế nào.

” quên đi, xá muội, xá đệ, còn xá thê nữa. Aiz.....” đau quá, cắn phải đầu lưỡi, nước mắt chảy ra rồi, làm sao có thể nói ra điều này, thật sự là, còn xá thê nữa. Tức chết mất, Đàm Tiểu Hâm ngượng ngùng nhìn mấy người chung quanh, xấu hổ cười cười.

Nhìn trộm về phía Mộ Vân Long, hần ý cười nồng đậm, nhìn ánh mắt nàng long lanh.

Nàng lại nhìn thấy Đô Vũ Duyệt đang ngơ ngác không hiểu gì, nói: ” ta là Đàm Tiểu Hâm, là động chủ của động này.” đều là thư sinh đen đui này, hại ta mất mặt lớn như vậy.

” Ah, thì ra là Đàm cô nương, tiểu sinh xin có lễ .” dứt lời, cúi mình thật sâu với Đàm Tiểu Hâm.

Hôn mê. Đàm Tiểu Hâm lại muốn đập đầu vào tường.

Đô Vũ Duyệt nhìn trong động, giống như lại sinh ra nghi vấn, đi đến bên người Đàm Tiểu Hâm, Đàm Tiểu Hâm rung mình, tên lỗi thời lại muốn làm gì nha?

” nghe ý Đàm cô nương, động này thuộc về người, nhưng là theo ta quan sát, động này là một vật trời sinh, mà không phải do người tạo ra, không biết cô nương vì sao lại chiếm lấy.”

Nghe xong tên ngu ngốc này nói xong, Đàm Tiểu Hâm giận đến phát hỏa.

” ý của người, không phải của ta, là của người sao?”

Kẻ vừa tới, lại chạy đến tranh địa bàn của nàng, bắt giắc đem hai ống tay áo vén tới khuỷu tay, giống như muốn đánh người.

” tiểu sinh đương nhiên không có ý này, ta muốn nói, nếu là một vật trời sinh, nên để mọi người dùng chung, không nên phân chia.”

” tốt, không nên phân chia.”

Đàm Tiểu Hâm cười lạnh, một tay kéo Đô Vũ Duyệt trối gà không chặt tới cửa động, muốn ném hần xuống.

Mộ Vân Thường thấy thế, lập tức kéo Đô Vũ Duyệt lạ, nghiêm mặt nói:

” người làm gì, muốn đẩy hần ngã chết sao, người nói không lại người ta, muốn làm loạn sao?”

Xú nha đầu này lại muốn đem khắc tinh của nàng giết người diệt khẩu, làm không được.

Hai người trong mắt đều phun hỏa, Mộ Vân Thường đem Đô Vũ Duyệt kéo về phía sau, nhìn Đàm Tiểu Hâm, tư thế người làm khó dễ được ta.

Người cái nha đầu chết tiệt kia, xem ta hôm nay không tiêu diệt người, Đàm Tiểu Hâm ta sẽ là một tên đàn độn.

” Ah, muốn chết sao .”

Một chậu nước hắt lại, hai nữ nhân đang định đại chiến ba trăm hiệp, lập tức thành hai con chuột ướt sũng.

” Đô Vũ Duyệt!” – hai người trăm miệng một lời kêu lên, Đô Vũ Duyệt cầm chậu nước trong tay vể mặt vô tội, miệng nhỏ giọng nói,

” Ta chỉ muốn dập tắt lửa mà thôi.”

Nghe được lời này, Mộ Vân Phi đột nhiên vỗ tay lớn,

” Ha ha ha, dập tắt lửa, dập tắt lửa!” – cười đến nghiêng ngã, nhất thời không khống chế được .

Mộ Vân Long cũng cười rất khó coi, kéo Đàm Tiểu Hâm đang giận không thể tả vào trong động, dùng khăn lau khô nước trên đầu nàng.

” Được rồi, các ngươi cũng không cần đấu võ mồm , chúng ta phải chuẩn bị xuống núi rồi, vẫn còn những việc quan trọng hơn cần làm.” – Mộ Vân Long mấy ngày gần đây nhận được một số tình báo, đã có đầu mối, muốn bắt đầu hành động.

” Mộ công tử, để ta đi cùng các ngươi được không.”

Hắn không cẩn thận rơi vào trong đầm lầy, đang chuẩn bị chờ chết, vô lực kêu cứu mạng, đến nơi vốn không có người ở, chỉ có quỷ mới tới cứu hắn. Ai ngờ, một phần y tiên nữ trên trời lại bay tới cứu hắn. Tiên nữ đẹp quá, một đôi phượng mắt sinh tình, vòng eo mê người, đây là ông trời an bài cho hắn, đi khoa khảo dự thi, còn không phải vì thiếu nữ xinh đẹp, trước mắt đây trên đời tìm được người thứ hai có thể so sánh với nàng sao, nói cái gì cũng muốn đi theo nàng, đánh chết cũng không đi.

” Ngươi?” – thấy Đàm Tiểu Hâm kéo kéo ống tay áo của hắn, vội vàng lắc đầu. Mộ Vân Long nhất thời không thể không chú ý.

” Vì sao không được, ca ca, chỉ để hắn đi cùng chúng ta thôi mà, chúng ta hiện tại đang cần người.”

Mộ Vân Thường nhìn Đàm Tiểu Hâm ánh mắt đầy oán hận, rất đặc ý.

21. Chương 21

Đô Vũ Duyệt tuy rằng không có võ công, nhưng có lẽ có thể giải quyết xong việc chung thân đại sự của muội muội ngang ngược này, hơn nữa thông qua quan sát, người này mặc dù có chút cổ hủ, nhưng là người tốt, cũng rất thông minh, quan trọng hơn là ánh mắt hắn nhìn Vân Thường là ái mộ và chân thành.

“Được rồi, vậy ngươi cùng đi đi.”

Thấy Mộ Vân Long đáp ứng yêu cầu của bọn họ, Đàm Tiểu Hâm khó chịu bỏ ra tay hắn, ngồi ở một bên rầu rĩ không vui. Mộ Vân Long quay đầu nhìn nàng, trong lòng cười thầm, tính tình lại trẻ con rồi.

Không qua an ủi nàng, lại đi đến bên cạnh Vân Long, nói nhỏ vào tai.

(đoạn này thực sự ta cũng lại tiếp tục khó hiểu? có phải tg nhầm lẫn giữa Long ka và Phi ka k? sao chỗ nào cũng thấy là Vân Long vậy T.T?)

“Được, vậy ta đây đi trước , sau khi xong việc chúng ta gặp nhau tại Hải Hối Đường.” Mộ Vân Long nhìn Đàm Tiểu Hâm cũng đang nhìn hắn, vẻ mặt buồn bực, cười gượng hai tiếng, rồi đi.

Thu dọn một chút, Mộ Vân Long ngồi xuống bên người Đàm Tiểu Hâm,

“Đi thôi.”

“Không cần!” nàng mới không cần nghe lời hắn, cũng không biết muốn đứng về phe nào.

” Không cần, vì sao?” Mộ Vân Long vẻ mặt hoài nghi.

” Không vì sao cả, ta phải đi đến đâu chứ?”

Vừa rồi không giúp nàng, hiện tại lại muốn nàng đi chung với bọn họ, đạo lý này ở đâu ra, không đi, cứ không đi.

Một câu nói, hỏi làm hấn ghen lời, đúng vậy, hấn có tư cách gì muốn nàng đi chung với bọn họ chứ.

“Không đi có phải không?” – hỏi lại nàng một câu, Mộ Vân Long trong lời nói có chút tức giận.

“Không đi, ngươi muốn báo thù của ngươi, có quan hệ gì đến ta! Gì chứ, lôi kéo ta đi chịu chết à.”

Thật sự là tức giận, những lời này là do hấn bức nói ra. Đàm Tiểu Hâm dứt khoát trèo lên giường, kéo chăn lên giả vờ ngủ.

“Được, không liên quan đến nàng. Tốt!” – Mộ Vân Long tức giận đến nghiến răng, một người không tim không phổi, uống cho bình thường đối với nàng ngàn theo trăm thuận (tức là nói j cũng nghe ý), mỗi ngày giồng hạ nhân để nàng sai bảo, đến thời điểm quan trọng, nàng hết thấy lại không quen biết hấn.

“Ca ca, không cần cùng người như nàng ta so đo, đi thì đi, đừng làm cho người ta nói chúng ta ỷ lại vào nàng.”

Nhìn hai người trở mặt, Mộ Vân Thường không quên thêm dầu vào lửa, làm cho hai người hoàn toàn kết thúc.

Nghe được Mộ Vân Thường cũng tham gia vào, Đàm Tiểu Hâm không chịu thua, lập tức ngồi dậy, cười lạnh một tiếng:

“Người một nhà các ngươi, ăn của ta ngủ cũng ở nhà ta, ta còn thực sợ các ngươi ỷ lại vào ta. Ca ca tỷ tỷ, đệ đệ muội muội đều đến đây, hôm nay lại càng tốt, còn nhất được một kẻ ăn không ngồi rồi”

Lời còn chưa dứt, Mộ Vân Long tức giận trợn mắt nhìn Đàm Tiểu Hâm, khó mà tin được trong lòng nàng lại nghĩ như thế, Mộ Vân Long trong lòng âm ỷ đau, cũng không quay đầu lại, xoay người bước đi.

“Hừ, có gì đặc biệt hơn người, Mộ gia chúng ta có rất nhiều tiền, Phong Vân Bảo đồ còn có thể lại sửa mười cái, phá động này của ngươi, ta mới không thèm đến. Đồ Vũ Duyệt, chúng ta đi.”

Mộ Vân Thường bưng bưng lôi kéo Đồ Vũ Duyệt không dám lên tiếng xuống núi.

” Cút, cút, đều cút đi cho ta nhờ! Lão nương một cái cũng không hiếm lạ.....ô..... Mộ Vân Long chết tiệt.....” đem gối, chăn trên giường ném đi, Đàm Tiểu Hâm ở trên giường thương tâm khóc lớn.

Mộ Vân Long chết tiệt, giúp đỡ Mộ Vân Thường khi dễ ta, còn nói phải bảo vệ ta cả đời, bảo vệ cái rắm. Mới vài ngày, về phe với muội muội, ném ta sang một bên. Được, một khi đã như vậy, ta cần gì phải đối tốt với ngươi, cũng không phải không có người cần. Càng nghĩ càng giận. Đàm Tiểu Hâm đứng dậy, đem đồ đạc trong phòng đập loạn xạ, cuối cùng hết sức, từ từ bình tĩnh trở lại.

Tới tới lui lui, bảo bối động này hầu như là bí mật đã công khai, không mang đồ vật đi chuyển nhà, ngày nào đó trở về, chẳng phải cất giấu nhiều năm đều thành không. Nghĩ đến đây, thu hồi thương tâm, Đàm Tiểu Hâm bắt đầu đem bảo bối cất vào trong túi tiền.

“Mộ Vân Thường chết tiệt, nhà ngươi có tiền như vậy, còn ăn trộm lão ô quy của ta, thật sự không biết xấu hổ.” – tìm nửa ngày, mới nhớ tới Mộ Vân Thường vẫn cầm trên tay.

Sắc trời dần dần xám xịt, cũng không biết bây giờ là canh mấy.

“Các ngươi là ai, muốn làm gì?” – vài hắc y nhân đột nhiên xông vào cửa động.

Mấy người kia cũng không trả lời, giống như nếu muốn bắt Đàm Tiểu Hâm đi. Đàm Tiểu Hâm vội vàng mở thạch môn cơ quan, đáng tiếc đã muộn, hắc y nhân một cước đá vào cửa rồi vọt tiến vào.

Đàm Tiểu Hâm thuận tay đem bảo bối ném vào ám động bên dòng suối, cầm lấy đoản kiếm dưới giường vô nghĩa chống cự.

Lúc này, Đàm Tiểu Hâm rất hối hận, lúc trước không chú ý học võ công cùng sư phụ, tiếc quá, lúc trước không mang vài tên lên, tiếc quá, lúc trước không cùng Mộ Vân Long rời đi, tiếc quá, ô, không có người cứu nàng rồi.

Đoản kiếm quá ngắn, dứt khoát tặng người vậy, Đàm Tiểu Hâm một bên tránh nguy hiểm đâm tới, một bên đột nhiên ném đoản kiếm đi, ”oanh ” đoản kiếm dấy lên một trận khói đen, cơ quan sư phụ thiết lập. Nhanh chóng chạy thoát, mới ra khỏi nội động, đã bị một hắc y chém một nhát vào bả vai.

“Ah.”

Chịu đựng đau đớn, Đàm Tiểu Hâm vẫn chạy trốn tới cửa động, đang muốn nhảy xuống, đột nhiên phía sau lưng bị đánh một kích, trước mắt tối sầm, Đàm Tiểu Hâm mất đi tri giác, ngã xuống.

Hắc y nhân khiêng Đàm Tiểu Hâm bị đánh bất tỉnh biến mất ở cửa động.

22. Chương 22

” Lời Mộ mỗ nói hôm nay, từng câu từng câu đều là thật, nếu như đại nhân không tin, sự việc xong có thể kiểm chứng, có điều.....”

Mộ Vân Long vẻ mặt nghiêm nghị, quay đầu nhìn Quân cơ Phủ Học Sĩ Trần đại nhân.

Trần đại nhân nghe vậy cảm không ổn, thấy hắn đột nhiên dừng lại, lo lắng truy hỏi:” Có điều như thế nào.”

” Chỉ sợ sắp sửa thay đổi triều đại!” – Mộ Vân Long đột nhiên tăng thêm giọng điệu, nhấn mạnh mức độ nghiêm trọng.

“Hỗn xược!” – lời đại nghịch bất đạo như thế dám nói ra trong phủ học sĩ này. Trần đại nhân bị xúc phạm.

“Đại nhân, không phải Mộ mỗ làm càn, mà xác thực việc này đã có người bày mưu tính kế, âm thầm tiến hành một thời gian. Nhớ ngày Phong Vân Bảo bị phá hủy, đó là khai màn của bọn chúng.”

Lâm Kiếm Lan kia chẳng qua chỉ là một kẻ ngu dốt, là một quân cờ của Lục Vương gia mà thôi, vị trí võ lâm minh chủ hắn một chút cũng không lưu luyến.

“Người muốn ám chỉ Lục Vương gia sao?”

Lục Vương gia vài ngày gần đây, ông cũng biết đại khái, Long vị ban đầu, Lục Vương gia cũng bởi vì nóng vội mà mất đi ngôi vị hoàng đế, mà nay có hành động này, cũng là tất nhiên. Mà trước mắt vị thương nhân võ nhân trẻ tuổi này, ánh mắt ngay thẳng cương trực, quả thật chính là nhân tài trụ cột cần thiết của quốc gia.

Trần đại nhân đứng dậy, tinh tế đánh giá Mộ Vân Long, chỉ thấy hắn lưng hùm vai gấu, một thân áo trắng, tôn lên tiên khí phiêu phiêu, tuấn đạt xuất chúng, hoàn toàn phù hợp để chọn làm rể của ông, nhìn nhìn, Trần đại nhân lại vuốt râu gật đầu, nở nụ cười.

Tự xưng bị nam tử xa lạ như thế cẩn thận đánh giá, cả người không được tự nhiên Mộ Vân Long thậm chí thấy xấu hổ, tránh không được lui người đẩy ghế về phía sau, phát ra tiếng vang.

Trần đại nhân đang mãi suy nghĩ lúc này mới phát hiện chính mình đã đi quá xa chính đề, ho khan hai tiếng, che giấu thất lễ.

“A, này Mộ thiếu hiệp, ta vừa rồi đã suy nghĩ từ đầu tới đuôi theo như lời người nói, sự tình khẩn cấp, ta phải trở về cùng đại nhân khác thương lượng một chút, theo như lời người muốn triều đình cho Mộ gia người công văn từ loạn thành chính, ta sẽ cố gắng xem xét, mau chóng cho người câu trả lời thuyết phục. Việc hôm nay, không thể truyền ra ngoài. Cứ như vậy đi.”

Nói xong, vội vàng theo cửa bên ra ngoài.

Mộ Vân Long cũng sải bước đi ra đại đường.

“Mộ thiếu hiệp, chờ, chờ một chút.”

Trần đại nhân thở hổn hển quay lại.

“Mộ thiếu hiệp, quốc gia thực sự cần người hiệp nghĩa giống người, có dũng có mưu, nhân tài quả thật hiếm có, người hẳn nên vì quốc gia mà bỏ ra chút sức lực, người suy nghĩ một chút, sau đó cho ta câu trả lời, ah,

còn nữa, phủ học sĩ này cũng không phải nơi an toàn để nói chuyện, đến nhiều, tất gây chú ý, lần sau gặp lại, hãy hẹn gặp chỗ khác.”

“Vâng, đại nhân, nhưng về việc công văn kia, mau chóng cho tiểu dân một câu trả lời thuyết phục.”

Mộ Vân Long hiểu được muốn Phong Vân Bảo hồi phục lại, trước hết phải loại bỏ tội danh người khác vu oan. Về phần triều đình, hắn không muốn tham gia quá sâu.

“Đúng vậy, đúng vậy.....” – dứt lời, Trần đại nhân vội vàng từ phía sau đi ra ngoài.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, đã là buổi trưa. Không biết người kia hiện tại đang làm cái gì, Mộ Vân Long cúi đầu, thở dài, hướng về đại môn.

“Mộ thiếu hiệp, chờ một chút, chờ một chút.....”

Trần đại nhân kia lại thở không ra hơi chạy tới đại môn, Mộ Vân Long không biết ông còn có cái gì nói muốn, dừng bước .

“Hắc, hắc, cước bộ thiếu hiệp thật là nhanh, lão phu mau, mau..”

Hâm Nhi nếu nghe thấy ông nói như vậy, sẽ ở một bên nói tiếp một câu “Người mau tắt thở .”

Đột nhiên Mộ Vân Phi nở nụ cười, thấy hắn tự dưng bật cười, Trần đại nhân hiểu sai ý,

“Hắc, người già, đều là như vậy, làm cho thiếu hiệp chê cười.”

Mộ Vân Long nghe vậy biết đại nhân hiểu lầm, vội vàng giải thích, Trần đại nhân khoát tay, rốt cục nói:

“Không việc gì, không việc gì, ta lần này chủ yếu là tới hỏi Mộ thiếu hiệp đã có hôn phối hay chưa?” – chút nữa thì quên mất vấn đề quan trọng này. Trần đại nhân ngẩng đầu về mặt chờ mong nhìn Mộ Vân Long.

“Ách?” – hoàn toàn không đoán trước Trần đại nhân hỏi như vậy, Mộ Vân Long mặt hơi hơi đỏ lên,

“Tiểu dân đến nay vẫn chưa cưới vợ.”

Trần đại nhân vẻ mặt vui mừng,

“Không biết thiếu hiệp có ý trung nhân hay không?”

Mộ Vân Long càng kinh ngạc nhìn Trần đại nhân, không biết hắn có dụng ý gì.

“Ý trung nhân?” – lặp lại lời Trần đại nhân, trong đầu hiện ra khuôn mặt Đàm Tiểu Hâm nghịch ngợm nhìn hắn cười, hắn ngẩn người cười cười, tiện đà lại xuất hiện vẻ mặt Đàm Tiểu Hâm hồ hững, trong ánh mắt hắn xuất hiện lửa giận dữ.

Nhìn đi nơi khác, cứng ngắc nói,

” Không có ý trung nhân.”

Lời nói vừa ra, Trần đại nhân như trúng một chiêu, cao hứng nói

“Vậy thật tốt quá!”

Dứt lời, bỏ lại Mộ Vân Long ngơ ngẩn không hiểu gì, điên đầu điên não rời đi.

“Ah!” – chỉ nghe đằng sau truyền đến một tiếng kêu ai oán của Trần đại nhân, Mộ Vân Long nhìn sang, Trần đại nhân kia không biết đi như thế nào lại đụng vào tường. Mộ Vân Long âm thầm buồn cười, cái cửa kia rõ ràng cách ông một bước.

Lắc đầu, không nhớ đến người tuyệt tình kia nữa, tiến hành kế hoạch tiếp theo.

23. Chương 23

“Ca ca, triều đình thật sự ra công văn, chúng ta có thể quang minh chính đại quay về Phong Vân Bảo.” – Mộ Vân Thường vui sướng ôm lão ô quy quay vòng trong khách phòng.”

Nhìn thứ kỳ quái trong tay Mộ Vân Thường, liền tức giận:

” Mộ Vân Thường, muội lập tức ném ngay thứ trên tay đi cho ta.”

Nghe vậy, Mộ Vân Thường ngừng quay, vui sướng trên mặt trong nháy mắt biến thành khó hiểu, cẩn thận hỏi:

“Vì sao vậy?”

Mang theo con rùa này cũng không phải chuyện một ngày hai ngày, sao hôm nay lại đột nhiên muốn nàng ném đi, ngày thường còn dám tranh luận cùng đại ca, nhưng từ sau khi rời cái động yêu quái kia, mặt đại ca lại càng xám xịt, hại nàng cũng không dám kiêu ngạo giống ngày xưa.

“Không vì sao, ném đi, lập tức ném ngay, quy củ của Phong Vân Bảo có phải mất rồi hay không.”- liếc nhìn lão ô quy kia, nó cũng khinh bỉ nhìn hắn một cái, lập tức rụt đầu vào trong mai.

Ai da, lại dám tỏ thái độ giống Đàm Tiểu Hâm kia, ta đập nát ngươi.

Không đợi Mộ Vân Thường đáp lời, tay đã nhanh chóng chớp lấy lão ô quy trên tay, dùng sức ném ra ngoài cửa sổ.

” Huynh, huynh, huynh, ức hiếp người.....” – không dự đoán được đại ca sẽ hành động như thế, chỉ có thể trơ mắt nhìn lão ô quy yêu quý bay đi ra ngoài, Mộ Vân Thường mặt giận đỏ lên, ầm ỨC, khóc chạy ra nhà trọ.

Cầm khoai nướng Mộ Vân Thường thích ăn, Đô Vũ Duyệt háo hức đi đến cửa phòng, đột nhiên cánh cửa mở mạnh ra làm hắn ngã phịch xuống đất, nhìn tiểu giai nhân khóc rất thương tâm chạy ra ngoài, hắn bất chấp đến cảm giác đau đớn của cái mông, lập tức đứng lên, liếc mắt nhìn Mộ Vân Long khuôn mặt xám xịt đứng ở cửa sổ, cũng chạy đi, đuổi theo Mộ Vân Thường.

“Ôi, là ai thiếu đạo đức như vậy nha!” – hôm nay lại chiều ai chọc ai, vô duyên vô cớ một cục đá bay tới đập vào đầu rất đau.

“Đau, đau, đau.” – nước mắt chảy ra, Đàm Tiểu Hâm cẩn thận xoa chỗ bị đau, hình như sưng lên một cục, tức giận cúi đầu tìm hung khí. Thật là xui xẻo, vai đau, lưng đau, tay đau, chân đau, cả người chỉ có đầu không đau, ông trời chết tiệt nhất định muốn làm cho nàng đoạt cúp đây mà, cho nên vất vả lắm hôm nay mới thả một ngọn gió, cũng làm cho nàng bị đau đầu.

“Ý, sao lại là mày nha?” – chỉ thấy lão ô quy bị lật ngược thân, đang vùng móng vuốt liều mạng muốn lật mình lại.

Nhất định là vô lại của Mộ gia, muốn thì coi như bảo bối, không cần thì coi như cỏ rác, tùy tay ném loạn.

“Mộ Vân Long, ngươi đi chết đi.”- quay về hướng lão ô quy vừa mới bay tới mắng to một câu. (chị này cứ như là tác giả ấy nhỉ, cũng biết là a ấy ném tới =))

“Đi mau, ngươi kêu bầy bạ cái gì!” – hai kẻ bộ dạng giống như côn đồ đẩy Đàm Tiểu Hâm ra ngoài thành.

“Hắt xì!” – Mộ Vân Long vô duyên vô cớ hắt xì một cái. Rốt cuộc là ai đang mắng hắn.

Nhìn đến phía xa, một đám người vây quanh cái bảng xem công văn quan phủ mới gửi đến, chắc là công văn rửa sạch tội danh cho Mộ gia. Nàng nhất định sẽ biết chuyện này, không biết nàng có thể trở lại Phong Vân Bảo tìm hân hay không, hoàn toàn không có một chút tự tin.

Tu sửa mấy ngày, Phong Vân Bảo khôi phục lại khí thế ngày xưa.

Mà Mộ Vân Long nơi đó còn không có tin tức gì, không biết sự tình tiến triển như thế nào (chỗ này ta đảm bảo nói Phi ka, nhưng tg có vẻ kết Long ka, chỗ nào cũng là Long ka...), tình cảm của Vân Thường và thư sinh Đô Vũ Duyệt hình như tiến triển thần tốc, mỗi ngày cùng nhau khanh khanh ta ta, thật sự là

làm người ta hâm mộ, lạ nhất là, Mộ Vân Thường đột nhiên đổi tính, cả người trở nên duyên dáng, không còn xuất hiện giống sư tử Hà Đông, bao gồm việc đối xử với hạn nhân cũng nho nhã lễ độ, hoàn toàn tỏ ra phong phạm tiểu thư khuê các, xem ra việc tốt của muội muội cùng đến gần.

Mà người trong lòng kia gần như không có ý muốn xuất hiện, gần đây biến mất không có dấu vết.

Ngày đó, mọi người ngồi quanh bàn ăn điểm tâm, Đô Vũ Duyệt nói: ” Thường Thường.”

” Thường Thường?” – cách gọi nghe thật buồn nôn, Mộ Vân Long thiếu chút nữa phun đồ ăn trong miệng ra, nhìn vẻ mặt thẹn thùng của nhị muội, Mộ Vân Thường đỏ mặt nhìn Đô Vũ Duyệt, dùng thanh âm mềm như nước nói:

“Không phải nói qua với người, trước mặt người khác, người không nên gọi ta như vậy.” – dứt lời, thẹn thùng cúi đầu.(sao ta cũng muốn cúi đầu quá, k phải thẹn thùng, mà là mún ối)

“Được, Thường, không, Vân Thường, ta.....” – Đô Vũ Duyệt nhìn Mộ Vân Thường ngọt ngào, hầu như đã quên muốn nói gì, há miệng sững sờ.

” Người muốn nói gì, nói đi.” – thấy Đô Vũ Duyệt nhìn mình chằm chằm ngẩn người, Mộ Vân Thường chân thành nói với hắn.

Hai người người người ta ta như thế, hoàn toàn tiến vào cảnh giới không người, coi người chung quanh trở nên trong suốt .

“e hèm.” – Mộ Vân Long thật sự thấy ngứa da đầu, đành phải làm gián đoạn hai người thân mật.

“Ah, đại ca, không, Mộ công tử,” – Đô Vũ Duyệt nói năng có chút lộn xộn. – “Ta muốn nói buổi sáng hôm nay ta mua rất nhiều bánh rán đường, Vân Thường thích ăn nhất, ta định kêu nàng ăn nhiều một chút.” – thì ra là muốn nói tới cái đó, Mộ Vân Long vẻ mặt như bị đánh bại.

Trái cây bọc đường, được xếp thành từng chồng cao trên đĩa, đó cũng là món Đàm Tiểu Hâm thích ăn nhất, ngày đó, hai người cải trang đi ra nghe ngóng tin tức, đi ngang qua hàng ăn vặt, nàng quán lấy hắn muốn mua thứ này ăn, giống một tiểu hài tử, thật đáng yêu.

Một mình không nói gì trở lại Tàng Nguyệt Các.

Đàm Tiểu Hâm, Đàm Tiểu Hâm, Đàm Tiểu Hâm, nghĩ đến trong lòng thật đau .

Đàm Tiểu Hâm nàng là cô gái nhỏ biết giày vò, làm hại ta thật khổ. Đến lúc này, mới hiểu được cái gì là khổ tương tư.

Tương tư, Mộ Vân Long lộ ra một tia cười khổ, chỉ sợ là đơn tư.(ý anh ấy là nhớ từ 1 phía, giống đơn phương ý, ta k định dùng đơn phương, muốn để nó vẫn với từ tương tư nghe hay hơn ^.^)

Mặc kệ, mặc kệ nàng muốn hay không, ta chắc chắn muốn nàng, mặc kệ nàng đến hay không, ta đến định đến.

Quyết định đi Tiểu Kim Môn tìm Đàm Tiểu Hâm, mặc kệ nàng có nguyện ý hay không, cũng muốn ôm nàng thật chặt, còn muốn trừng phạt nàng thật nặng, ai kêu nàng hại hắn nhiều ngày tâm hồn bất an.

24. Chương 24

Mộ Vân Long quát roi thúc ngựa, hận không thể lập tức đứng ở trước mặt Đàm Tiểu Hâm, gắt gao ôm nàng, một giải pháp cho sự giày vò ngày ngày thiêu đốt hắn.

Vừa xong cửa động, lập tức cảm thấy tình hình có chút không thích hợp. Bên ngoài cửa động rất hỗn loạn, mà hòn đá ở cửa động bên trong vỡ vụn, phút chốc, hắn chạy như điên vào trong động.

Hâm Nhi! Hắn giờ phút này trong lòng chỉ có nàng!

Trong động một mảnh hỗn độn, chỗ nào cũng là dấu vết đã qua đánh nhau.

Xung quanh không có một tiếng động của nàng, tĩnh lặng đến dọa người, tâm tình vốn nóng bỏng của Mộ Vân Long đang dần dần rét run, cả người không khỏi khẽ run, mà ở trong nội động không chỉ có hòn đá bị đập vỡ, còn có một cái giày, hần diên cuồng chạy tới, nắm chặt nó trong tay.

Nhìn giày, nhớ tới ngày trước còn nắm bàn chân nhỏ của nàng trong tay, mà nay.....

Vì sao trên giày lại có máu? Mộ Vân Long thiếu chút nữa thì ngã xuống.

Nàng làm sao vậy, bị người ta bắt đi sao! Hay là bị người giết! Không! Không! Không có khả năng, không thể! Không thể! Ta không muốn nàng phải chết! Trái tim hần tan nát, không! Không có khả năng! Vết máu trong động cũng không lớn.

Là ai có thể đến đây đột kích nàng, ộng này hình như cũng không có quá nhiều người biết đến, biết đến chỉ có.....

Mộ Vân Long ở trong lòng tính toán, ánh mắt xa xăm, tạm thời gạt những nghi ngờ này sang một bên.

Ôm chiếc giày của Đàm Tiểu Hâm vào trong lòng, thống khổ nhắm mắt, rồi lại trợn mắt, vẻ mặt bình tĩnh đến đáng sợ, mặc kệ là kẻ nào, chỉ cần người dám làm Hâm Nhi của ta bị thương một chút, nhất định phải trả lại người gấp trăm lần.

Chạy như bay ở trên ngựa Mộ Vân Long không che giấu được nỗi thống khổ trong lòng, trên mặt tất cả đều là tự trách và hối hận.

Không biết Hâm Nhi hiện tại ở nơi nào, không biết nàng có bị thương hay không, nhớ đến vết máu trên giày, toàn thân không khống chế được mà run run.

Nhớ ngày ấy hần quyết tuyệt không quay đầu rời đi, hần hận không thể giết chết mình, vậy nên hôm nay mới đau đớn như thế, nếu ngày ấy hần mạnh mẽ mang nàng đi, có lẽ sẽ không có cảnh tượng này. Chỉ là tất cả đã quá muộn, Hâm Nhi đã mất tích.

Hâm Nhi, xin lỗi nàng!

Hâm Nhi, nàng ở đâu!

Hâm Nhi, ta van nàng, nàng nhất định phải chờ ta, nhất định! Bất tri bất giác, hai hàng nước mắt theo gió mà bay đi.....

Mỗi ngày, Mộ Vân Long đều canh giữ trong đại đường, đợi người hồi báo, mà nàng lại giống như bốc hơi, không có một chút tin tức.

Liên tiếp mấy ngày sau, Mộ Vân Long tính tình càng ngày càng tệ, động một cái là nổi trận lôi đình, ai cũng không dám tiếp cận hần. Hần mất đi sự trấn định ngày xưa, trở nên cáu kỉnh và không hợp tình người.

Để cho bản thân cả ngày say rượu, mặc kệ mọi việc trong nhà, ngay cả mấy lần Trần đại nhân phái người tới cửa mời hần qua phủ bàn việc cũng không đi. Say rồi lại đập phá đồ đạc trong Tàng Nguyệt Các, một thì ngủ, tỉnh lại uống rượu, say lại đập phá đồ, cứ như vậy, tra tấn bản thân không ra hình người.

“Ca ca,” – Mộ Vân Thường không dự đoán được ca ca luôn trấn định tự nhiên thành người đa tình như vậy, nhìn vẻ mặt hần tiêu tụy, đau lòng không lời nào có thể diễn tả được.

” Duyệt ca ca, người nhanh đi Hải Hối Đường tìm đệ đệ của ta trời về đi.” – người trong nhà quá ít, chỉ có kêu Duyệt ca ca yêu quý của nàng hoàn thành nhiệm vụ này. Không biết, có thể gặp nguy hiểm hay không. Mà nàng hiện tại phải độc lập làm việc, không thể làm cho Phong Vân Bảo lại hỗn loạn.

Đàm Tiểu Hâm à Đàm Tiểu Hâm, người ở nơi nào, người mau xuất hiện đi, ta không bao giờ đầu vô mồm với người nữa, người xem người tra tấn ca ca thật là thảm.

Nhìn những ngọn núi ẩn sau những đám mây, Mộ Vân Thường lần này thật sự hy vọng Đàm Tiểu Hâm bình an trở lại Phong Vân Bảo, trở lại bên cạnh ca ca.

25. Chương 25

“Ôi, đừng đánh, đừng đánh.....” – Đàm Tiểu Hâm vẻ mặt cười làm lạnh, nâng nhẹ roi trên người lên, cẩn thận đứng lên.

“Ta làm tốt là được rồi, ngài đừng đánh, đánh ta ngã không có gì, nhưng sẽ làm ngài rất mệt. Ngài mau ngồi đi, bây giờ ta sẽ làm việc thật tốt, làm một lần là tốt, quyết không phải làm lại.” (nghe giống tình trạng Tiểu Yến Tử nhà mình ngày xưa quá nhỉ?)

Cầm sợi gai trong hộp bắt đầu dùng tay bện thành dây thừng, trong sợi gai có kẹp rất nhiều lá thông, đâm vào tay Đàm Tiểu Hâm không ngừng, nàng cắn răng cũng không dám kêu đau đớn.

Trộm nhìn sang bà béo ngồi bên cạnh, trong lòng nàng thầm mắng, mụ béo chết tiệt, tên biến thái chết tiệt, kiếp trước ta với người có thù oán sao, ức hiếp ta như vậy, nếu chân ta không bị bọn mi dùng xích sắt xích lại, xem ta đánh i thò cái đuôi lợn của mi ra như thế nào.

“Ai.....” – đau, lại bị đâm rồi, Đàm Tiểu Hâm thở hổn hển.

Không biết nàng lúc nào đắc tội với ai, bị bắt tới đây gần nửa tháng, cũng không biết tên oan gia đối đầu là ai, cả ngày tìm mấy chuyện biến thái đến tra tấn nàng, cúi xuống quá lâu, vết thương do roi trên lưng bắt đầu âm ỉ đau.

Trên tay đã mọc lên một đồng mụn nước, có mấy cái bị vỡ ra, vốn là một đôi tay nhỏ bé mềm mại nay lại bị vết thương tàn phá, vô cùng thê thảm.

Nhìn đến mụn nước, nhớ tới đêm đó, Mộ Vân Long rất cẩn thận chọc hết đám mụn nước ở chân, chịu khổ rồi, mới biết được người ta tốt, đáng đời, ai kêu con vịt nhà người mạnh miệng, gặp báo ứng rồi.

Nghĩ đến không biết có thể sống sót ra khỏi ổ quỷ này hay không, nhìn không được bắt đầu rơi lệ, lại nghĩ đến cả đời này không thể gặp lại Mộ Vân Long, nàng lại khóc thành tiếng.

“Ah!” – trên lưng lại bị đánh một roi, Đàm Tiểu Hâm đau đến nhảy dựng lên, nhìn thấy khuôn mặt cực kỳ xấu xí của mụ béo, nàng rốt cục nhìn không được mở miệng mắng:

” Mụ béo chết tiệt nhà người, kiếp trước ta có nợ người à, sao biến thái chết được, trách không được còn béo hơn heo. Đánh ta người nghiện rồi có phải không, cẩn thận Phong Vân Bảo Mộ Vân Long tới cửa tìm, muốn mạng của người, đem người đánh cho toàn thân nở hoa.”

“Nha đầu chết tiệt kia, dám mắng ta, còn muốn tìm người đến đánh ta có phải không, ta đánh chết người!” – mụ béo hận nhất kẻ nào nói nàng béo, huống chi lại là từ miệng tiện nha đầu nói ra. Tức giận cầm lấy cây roi quất tới tấp Đàm Tiểu Hâm.

Đàm Tiểu Hâm bị dây xích sắt nặng nề buộc chặt, căn bản không có sức phản kháng, cuối cùng bị đánh cho hôn mê.

Chờ sau khi nàng tỉnh lại, phát hiện bản thân bị trói ở trong một phòng tối.

“Nói mau, quan hệ của Mộ Vân Long với người là gì?” – trong tay mụ béo cầm một thanh sắt được nung đỏ rực lơ lửng trước mặt nàng, Đàm Tiểu Hâm mặc dù bị đau đến mức buồn ngủ, nhưng cũng bị xích hóa nường cho lập tức thanh tỉnh.

“Quan hệ, quan hệ gì?” – không biết mụ béo này hận Mộ Vân Long hay là yêu Mộ Vân Long, muốn hiểu rõ ràng, không muốn vì một việc không gánh được mà làm cho sao chổi lấy đi mạng nhỏ của nàng.

” Người đừng giả vờ.” – mụ béo giơ thanh sắt đến trước mặt Đàm Tiểu Hâm, Đàm Tiểu Hâm liều mạng nghiêng ra sau, mặc dù tay chân bị trói, không thể động đậy.

“Không có quan hệ gì.” – Đàm Tiểu Hâm lớn tiếng nói, chết thì chết, hắn là địch không phải bạn, cực một phen.

“Phải không,” – mụ béo đột nhiên quay đầu lại, đi đến cửa sổ ngoài phòng tối nói chuyện với một người.

Đàm Tiểu Hâm rướn cổ muốn xem bên ngoài là ai, đáng tiếc, cái đầu mỡ của mụ béo quá lớn, hoàn toàn che hết, không nhìn thấy, chỉ nghe được lời nói thầm rất nhỏ bên ngoài, nghe kỹ âm thanh này, hình như có chút quen thuộc, đã từng nghe thấy ở đâu, có điều, nhất thời lại không nghĩ ra.

“Nha đầu chết tiệt, còn dám nói dối, có phải muốn mặt mình nổi hoa hay không.” – mụ béo nổi giận dùng dùng đi đến trước mặt Đàm Tiểu Hâm.

“Không có, tuyệt đối không có.” – hừ chết ta, nghĩ đến trên mặt có cái ấn. Mặt Đàm Tiểu Hâm sợ trắng bệch mặt.

“Người thích Mộ Vân Long có phải không, nói thật mau!” – mụ béo thở ra hơi thở thật mạnh phun lên mặt Đàm Tiểu Hâm, thối chết được, trong đầu Đàm Tiểu Hâm đột nhiên nhớ ra một người —” Lâm Kiếm Lan “, hai người này có phải huynh muội hay không.

“Nói mau,” – thấy Đàm Tiểu Hâm vẫn đang sững sờ, mụ béo dùng thanh sắt gõ đầu nàng.

“Không, ta làm sao phải thích hửn, ta mới không thích người không hiểu phong tình như hửn.” – Đàm Tiểu Hâm về mặt thành thực.

“Phải không, vậy hửn thích người sao.” – mụ béo tiếp tục thẩm vấn.

“Vốn là — khả năng có thích một chút,” – đột nhiên bên ngoài phòng tối phát ra một tiếng vang. Mụ béo cùng Đàm Tiểu Hâm cùng nhìn ra, quay đầu lại, mụ béo phát hiện Đàm Tiểu Hâm còn đang nhìn.

“Nhìn cái gì vậy, mau nói.” – nha đầu chết tiệt này quá tinh quái, muốn xem nhà tù sao.

” Vốn là có thích một chút, nhưng hửn đột nhiên phát hiện ta không thích hửn, chỉ thích tiền của hửn, hửn liền không thích ta, hiện tại đại khái rất hận ta.”

Nói tới đây, Đàm Tiểu Hâm buồn bực cúi đầu, bất quá rất nhanh khôi phục lại tinh thần, quyết không muốn lộ ra, nàng còn muốn sống sót đi ra ngoài.

26. Chương 26

Mụ béo lại chạy đến ngoài cửa sổ, cùng người nọ trao đổi ý kiến.

“Được rồi, hôm nay đến đây thôi, người có thể ngủ.”

Cuối cùng cũng hỏi xong rồi, nha đầu chết tiệt làm hại lão nương mỗi ngày đều mệt chết được. Mụ béo uốn cái eo béo, đột nhiên nhớ tới cái gì.

“Tiện nha đầu, bạch tuyến trên người người là cái gì.”

Đang suy nghĩ, chẳng lẽ ngày mai còn muốn thẩm vấn nữa, đột nhiên nghe thấy mụ béo hỏi như vậy, tinh thần tỉnh táo lại.

“Bạch tuyến?”

“Đúng vậy, ngày đó bắt người về đây, trong người người không phải có mấy vòng bạch tuyến sao?”

Ah, là thần tiên ti, mắt Đàm Tiểu Hâm sáng lên, nói không chừng có thể chạy trốn.

Thần tiên ti kỳ thật là Kim Lũ Y, một bộ quần áo bảo bối đao thương bất nhập, là sư phụ vào cung trộm , Hoàng gia hộ thân y nha, có điều nàng ngại khó coi, liền đem hủy nó đi. Vô tình phát hiện rất hữu dụng, bởi vì cô dẫn rất tốt, có thể dùng nó bay đi rất xa, không phải mất sức bay tới bay lui như dùng khinh công. Hơn nữa, nó chịu lực cũng rất tốt, ngày đó lúc mang Mộ Vân Thường lên động, cũng không mất chút sức nào, nó lại còn rất mỏng, không nhìn gần, giống như ẩn hình, cho nên, nàng gọi nó là thần tiên ti, làm cho nàng bay tới bay lui giống thần tiên.

Có điều không biết ở đâu, mẹ bé có lẽ biết.

“Tỷ tỷ, người có đưa nó cho ta không?” – Đàm Tiểu Hâm nhìn mẹ bé cười nịnh nọt.

“Không được.” – nha đầu kia muốn làm gì, mẹ bé lập tức cảnh giác.

“Xin người đó, cầu xin người đó.” – Đàm Tiểu Hâm giả bộ rất đáng thương.

“Người muốn dùng làm gì.”

“Tỷ tỷ, người không biết sao, đây là bảo bối mẹ ta truyền cho ta đó.” – Đàm Tiểu Hâm vẽ mặt thần bí.

“Ah, phải không,” – mẹ bé ghé đầu lại, cảm thấy rất hứng thú.

Con cá đã mắc câu, Đàm Tiểu Hâm trong lòng rất kích động.

“Đương nhiên, tỷ tỷ, người lại đây, ta chỉ nói ột mình người.”

Mẹ bé đột nhiên đứng thẳng lên, khinh thường nói,

“Gi chứ, muốn lấy lòng ta sao. Ta không để mình bị quay vòng vòng đâu.”

Ai cần quay vòng người, lừa lấy lại bảo bối là tốt rồi, mẹ bé, gọi người lão yêu quái cũng quá già, còn gọi người là tỷ tỷ nữa, người cũng xứng.

“Tỷ tỷ, người có biết vì sao mặt của ta nhẵn như vậy, nhỏ như vậy không?”

Đàm Tiểu Hâm là nhân vật như thế nào, sâu sắc và đơn giản, đương nhiên hiểu rõ lòng người, đặc biệt là nữ nhân. Nữ nhân đều thích chưng diện, không phải sao, mẹ bé cũng không ngoại lệ.

Đàm Tiểu Hâm trong mắt hiện lên tia狡 hoạt,” đều hoàn toàn nhờ vào nó, nó gọi là mỹ nhân ti.”(tơ mỹ nhân)

” Vậy dùng như thế nào.” – mẹ bé thật sự hứng thú.

“Cái này rất phiền toái, thủ pháp độc môn của nhà ta, muốn học phải ba năm mới có thể học được.”

“Lâu như vậy sao.” – mẹ bé có chút thất vọng.

“Nhưng ta biết, ta có thể làm giúp tỷ tỷ, chỉ cần ba ngày, mặt tỷ tỷ có thể mịn giống ta.” – Đàm Tiểu Hâm vẽ mặt chân thành, nói đến mức làm mẹ bé nuốt nước miếng.

“Phải không.” – mẹ bé sờ khuôn mặt toàn thịt của mình, bán tín bán nghi.

“Đương nhiên, có điều vẫn có một chỗ không giống.” Đàm Tiểu Hâm bắt đầu làm ra vẻ bí ẩn.

” Chỗ nào?” – mẹ bé lo lắng hỏi, Đàm Tiểu Hâm biết, tự do cách nàng không còn xa.

” Mặt tỷ tỷ khung xương rất nhỏ, dùng mỹ nhân ti làm làm nhỏ đi, mặt của người sẽ nhỏ hơn mặt ta.”

Lừa người chết không đền mạng, nhìn mắt mẹ bé sáng lên, Đàm Tiểu Hâm trong lòng sung sướng, nhỏ đi, đợi ta chạy trốn xong, chủ nhân của người chặt rụng đầu người, ngay cả đầu cũng không có, mặt liền nhỏ đến mức không có luôn. Ha.

Nhìn mặt Đàm Tiểu Hâm còn nhỏ hơn tay mình, mẹ bé vẽ mặt hài lòng, khát khao bản thân sẽ biến thành khuôn mặt nhỏ nhắn của mỹ nhân, trong lòng sướng phát điên.

Đột nhiên phát hiện bản thân quên mất mọi việc, mẹ bé nghiêm mặt nói.

“Được rồi, có chuyện gì, ngày mai nói sau. Người ngủ đi.” – dứt lời, định đi ra khỏi phòng tối.

“Tỷ tỷ ” – vội vàng gọi mẹ bé đang lắt cái mông cực đại lại.

” Sao vậy?” – giọng nói của mẹ bé đã không còn cứng rắn như lúc trước.

“Tỷ tỷ, ta cả người đều đau, người thả ta xuống dưới, để cho ta ngủ trên đất đi. Ta cam đoan nhất định sẽ không chạy.” – đứng thì ngủ như thế nào, nàng cũng không phải ngựa.

“Hừ, người muốn chạy cũng không chạy được.” – mẹ bé vừa nói, một bên tháo xích sắt ra, để cho nàng ngủ trên mặt đất.

Đau quá, tiếp xúc với sàn nhà lạnh như băng, vết thương trên vai chưa có xử lý qua, càng ngày càng đau, không biết vai của mình có bị gãy mất không, nghĩ đến thảm trạng trước mắt của mình, lệ trong mắt lặng lẽ rơi xuống.

Không biết chuyện báo thù của Mộ Vân Long tiến hành ra sao..... Nghĩ nghĩ, mí mắt Đàm Tiểu Hâm càng ngày càng nặng, rốt cục bị Chu Công gọi về.

27. Chương 27

Sáng sớm, đã bị mẹ bé gọi ra bên ngoài bắt đầu một ngày khổ hình, vẫn là xát dây thừng gai, xát đến mức tay lại bị ép ra rất nhiều mụn máu, nàng có chút nhụt chí, mẹ bé kỳ quái sao một chữ về thần tiên ti cũng không hỏi. Chẳng lẽ chạy trốn lại thất bại sao.

Nàng đáng thương nhìn thoáng qua mẹ bé, lại nhanh chóng cúi đầu làm việc, trên mặt mẹ bé không có chút biểu tình. Xem ra thật sự uống phí tâm cơ.

Một giọt nước rơi trên tay, trời mưa sao, không phải, mắt Đàm Tiểu Hâm thương tâm nhỏ lệ.

Qua đã lâu, nàng bình ổn tâm tình.

” Ta lấy được rồi.” – mẹ bé đột nhiên dáo dác đến gần Đàm Tiểu Hâm, đem thần tiên ti giấu ở trên người mang ra.

“Ah, phải không?” Đàm Tiểu Hâm kinh hãi nhìn mẹ bé trước mắt nàng đột nhiên cảm thấy thật đáng yêu, nhìn không được ôm một cái.

“Đừng ôm, nhanh lên chút, chỉ có một canh giờ, ta đã quan sát xong rồi, lúc này tuyệt đối không ai đến.” mẹ bé chờ mong mặt nhỏ đi, hy vọng mộng đẹp trở thành sự thật nhanh một chút.

“Được, vậy người nhìn kỹ, ta chuẩn bị mỹ nhân ti xong, liền bắt đầu.” – hoàn toàn không ngờ sẽ như vậy, Đàm Tiểu Hâm rất vui vẻ, áp chế kích động trong lòng, bắt đầu chuẩn bị chạy trốn.

Tìm một hòn đá nhỏ, đem thần tiên ti cột chắc, dùng lực toàn thân ném lên chỗ cao nhất của cây Ngân Hạnh ngoài sân, nhìn hòn đá nhỏ ở trên nhánh cây cuộn vài vòng, nàng hài lòng nở nụ cười.

“Người đang làm gì,” không phải làm mặt sao, nha đầu kia sao lại ném tờ lên trời như vậy, mẹ bé vẻ mặt hoài nghi.

“Ném càng cao, mặt của tỷ tỷ mới càng nhanh nhỏ.” – ném càng cao, mạng của tỷ tỷ mới càng nhanh thoát.

“Phải không, được, được, vậy ném cao lên một chút, để ta ném.” – mẹ bé xắn tay áo, giữ chặt thần tiên ti chuẩn bị thử lại.

“Không cần, tỷ tỷ, chúng ta phải nắm bắt thời gian, bằng không người khác thấy, sẽ không hay lắm.”

Lòng nàng nóng như lửa đốt, lại phải giả vờ như không có việc gì, mẹ bé này, dùng đao thái không phải sẽ càng nhanh nhỏ sao.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì.”

“Người chỉ cần nằm trên cái ghế kia, đợi trở nên xinh đẹp, tỷ tỷ.” - nằm mơ thành xinh đẹp đi, tỷ tỷ bé.

“Chỉ đơn giản như vậy.” mẹ bé không tin.

“Ah, đúng rồi.” Đàm Tiểu Hâm vỗ đầu một cái, “Còn cần một xô nước.”

“Một xô nước?” mẹ bé lập lại.

“Đúng vậy, nếu là ta thì chỉ cần một chậu nước, mặt tỷ tỷ hiện tại khá lớn, cho nên phải một xô nước.” Đàm Tiểu Hâm cố gắng giải thích.

“Được, ta lập tức đi lấy, người.....” – nha đầu kia có thể chạy trốn hay không.

Nhìn thấu tâm tư muội béo, Đàm Tiểu Hâm nhu thuận cười cười,

“Yên tâm, tỷ tỷ, ta sẽ không chạy, tường này cao như vậy, trên chân ta còn có xích sắt nặng như vậy.”

Đàm Tiểu Hâm muốn muội béo xua tan băn khoăn cuối cùng, lúc mọi việc sắp thành công, càng phải trấn định, đây là lời sư phụ nói trước kia.

“Cũng đoán người không chạy được ” – muội béo vui vẻ đi múc nước.

Xác định muội béo đi xa, Đàm Tiểu Hâm vội vàng đem thần tiên ti dùng sức kéo thẳng, đáng tiếc xích sắt quá nặng, bằng không có thể dùng lực đẩy, bay lên khỏi mặt đất, nàng sẽ bay rất cao, cơ hội thắng lợi sẽ lớn hơn.

Quên đi, mặc kệ, ông trời à, lần này, người nhất định phải giúp ta. Đàm Tiểu Hâm nhìn trời. Nhắm mắt lại, cố sức kéo mạnh về sau, ta nhảy!

Chỉ thấy Đàm Tiểu Hâm bị kéo lên rất cao, bắn ra thật xa, không còn thấy bóng dáng.

Muội béo xách một xô nước tiến vào. Đột nhiên phát hiện, trong sân không có một bóng người, chỉ có một mảnh lá rụng chậm rãi nhẹ nhàng rơi xuống.

Tiện nha đầu kia, gạt ta.

Muội béo hồn hồn chạy ra ngoài báo tin.

“Ay ya! Kia, kia, sao trên trời lại rơi xuống một cô nương.” – Đô Vũ Duyệt ngồi ở trong xe ngựa sắp ngủ, đột nhiên từ trên nóc xe ngựa rơi xuống một người, tập trung nhìn vào, lại là một cô nương mặt đầy bùn. Nhìn xe ngựa bị bật nóc, Đô Vũ Duyệt không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Cô nương, nam nữ thụ thụ bất thân, người đừng sờ vào ta nha, ta đã có Thường Thường, đừng.....”

Cô nương từ trên trời rơi xuống sao lại leo lên người mình, cái này như thế nào cho phải, Đô Vũ Duyệt nắm chặt ống tay áo, cả người lui vào góc xe.

Xe ngựa tức khắc cũng dừng lại, vừa rồi giống như có một vặng nặng rơi vào xe ngựa, lại nghe thấy tiếng kêu ai oán của con mọt sách, Mộ Vân Phi cau mày kéo cửa màn, nhìn thấy một cô gái quần áo rách nát, trên người vết máu loang nằm trên xe lôi kéo góc áo con mọt sách, dựng thẳng người lên, mà con mọt sách nhìn thấy hấn đi vào, như trút được gánh nặng,

“Vân Long huynh, không phải ta, là nàng sờ vào ta nha.”

Con mọt sách này, Mộ Vân Phi kéo cô gái kia lại, bế nàng lên. (dịch đến đây cũng loạn ngôn luôn, lúc thì Long, lúc thì Phi...)

Đàm Tiểu Hâm sắp hôn mê ngẩng đầu muốn nhìn xem người kia là ai, không muốn vừa ra khỏi hang sói, lại rơi vào động hổ.

” Mộ Vân Phi!” – vẻ mặt nàng kinh hãi, lại không chịu được đau đón đến tận xương cốt từ đầu vai, mà ngất đi.

” Đàm Tiểu Hâm!” – không thể ngờ trong tình hình này lại gặp được người mà đại ca mong nhớ ngày đêm đến phát điên. Cẩn thận xem xét vết thương trên người nàng, thật sự khó có thể tưởng tượng, nàng cuối cùng gặp phải chuyện gì. Không biết sau khi trở về, đại ca nhìn thấy nàng như thế này, sẽ đau lòng như thế nào.

(ra là Phi ka....)

Kêu thư sinh chờ bên ngoài giá xe, dùng mấy vật mềm trên xe kê cho nàng, đắp chăn lên, Mộ Vân Phi dùng sức đánh xe ngựa phóng về Phong Vân Bảo.

28. Chương 28

Một giọt, hai giọt, ba giọt, càng ngày càng nhiều, trời mưa sao?

Đàm Tiểu Hâm nửa tỉnh nửa mê lấy tay xoa nước mưa trên mặt.

Đột nhiên tay nàng bị nắm chặt.

Xong rồi, mặt nàng, nàng sợ tới mức toàn thân run lên, đột nhiên mở mắt ra.

Không biết Hâm Nhi đã bị tra tấn như thế nào, một động tác cầm tay nhỏ như thế, dọa nàng thành như vậy. Trong hai mắt Mộ Vân Phi tiêu tụy tất cả đều là đau lòng cùng thương tiếc.

Bất chấp người trong phòng, ôm nàng vào trong ngực.

Dần dần thấy rõ trong phòng tất cả đều là người quen, nàng yên lòng, thở chậm lại, đẩy người đang ôm chặt lấy mình, – Mộ Vân Long!

“Oa.....” sau khi Đàm Tiểu Hâm thấy rõ người trước mắt, ngã vào trong lòng hắn, khóc thất thanh.

Không đoán được Hâm Nhi sẽ có phản ứng như vậy, Mộ Vân Long nhất thời cũng không biết an ủi nàng như thế nào, chỉ có thể ôm lấy nàng, mặc cho nàng khóc u ám đất trời. Mà chính mình cũng tự nhiên rơi lệ.

Cảnh trước mắt này, những người khác cũng cảm thấy ghen ngào.

Đàm Tiểu Hâm dần dần bình ổn, ngẩng đầu lên nhìn Mộ Vân Long, mặt hắn rõ ràng gầy đi rất nhiều, hai mắt vốn có thần nay đã lờ mờ xuống rất sâu, trên mặt hai hàng lệ đang chậm rãi chảy xuống.

“Người khóc?” – lần đầu nhìn thấy nam nhân khóc, lại là Mộ Vân Long, lại là vì nàng, trong lòng nàng chấn động.

” Đâu chỉ khóc, đại ca vì người, thiếu chút nữa chết rồi, từ lúc Vân Phi ôm người trở về, nước mắt đại ca vốn không ngừng rơi.”

Mộ Vân Thường cảm giận bất bình, tuy rằng nha đầu quỷ này cả người bị thương, nhưng nàng cũng tra tấn đại ca chết đi sống lại, nhớ rõ lúc mẫu thân mất, đại ca cũng không khóc thảm như vậy.

“Ah, phải không.” Đàm Tiểu Hâm vẽ mặt lại mang ý cười, hai mắt thần thái sáng láng nhìn chằm chằm Mộ Vân Long âm thầm lúng túng.

“Không có việc đó!” – muội muội này thật là, tốt xấu cũng phải để cho hắn chút mặt mũi chứ, cứ nói thẳng ra như vậy.

“Người không được nói dối.” – thật đáng ghét, lại không thừa nhận. Đàm Tiểu Hâm khó chịu mím môi.

“Nàng rốt cuộc xảy ra chuyện gì.” Mộ Vân Long nhất định phải bắt được người kia, vì Hâm Nhi báo thù.

“Ta.....” – nhớ tới bị thảm nàng gặp phải, tuy rằng là cô nhi, nhưng chưa gặp phải hoàn cảnh kêu trời trời không linh, kêu đất đất không ứng như vậy, đôi mắt đỏ lên.

Lại là một màn khóc lóc bi thảm kinh thiên địa quỷ.

Linh giáo phương thức phát tiết đỉnh tai nhức óc của Đàm Tiểu Hâm, Mộ Vân Long nhìn không được muốn cười rộ lên. Nhìn lên, Đàm Tiểu Hâm vừa thương tâm khóc lớn, nhưng lại còn rảnh rỗi trợn mắt nhìn hắn, tỏ vẻ khó chịu. Chỉ có thể nhìn, chịu nội thương.

“Sau khi các người đi, ta đó, chuẩn bị chuyển nhà, ai ngờ mấy tên hắc y nhân xông vào, vô duyên vô cớ đánh ta, ta lại đánh không lại.....”

“Đương nhiên, chút võ công mèo ba chân của người.....”

“Mộ Vân Thường!” ngắt lời muội muội, Mộ Vân Long vẽ mặt tức giận.

Có người làm chỗ dựa đúng là khác, nói chuyện có thể lớn tiếng. Đàm Tiểu Hâm phi thường vừa lòng với vị trí hiện tại, vừa làm nũng trong lòng Mộ Vân Long, vừa trừng mắt nhìn Mộ Vân Thường, vẽ mặt người làm gì được ta.

Mộ Vân Thường tức giận nắm chặt tay thành quyền, lại không dám động tay. Buồn bực đến chết, chỉ có thể hung hăng trút giận lên cánh tay Đô Vũ Duyệt.

Đô Vũ Duyệt không hiểu hành động của Mộ Vân Thường, tuy rằng tay rất đau, lại ngại tình hình trước mắt, chỉ có thể cắn răng chịu đựng, không dám kêu thành tiếng.

“Ta bị bọn họ đánh hôn mê, ah, bọn họ còn đâm vào vai ta một kiếm, đau lắm nha.” tội nghiệp nhìn chăm chăm Mộ Vân Long, quả nhiên trên mặt Mộ Vân Long đều là đau lòng.

“Đàm đại tỷ, người có thể đem mọi việc xảy ra nói hết một lượt không, sau đó người và đại ca giải bày nỗi khổ tương tư sau, được không, mấy người chúng ta đều chưa luyện qua công phu vô hình đâu.”

Hai người vô cùng thân thiết coi như bên cạnh không có ai, đem mấy người khác trong phòng thành tượng đá.

“Mộ Vân Phi! Người thật đáng ghét!” – ca ca và đệ đệ sao lại khác nhiều như vậy, ca ca cái gì cũng không dám nhận, đệ đệ cái gì cũng đều dám nói. Mặt Đàm Tiểu Hâm rất đỏ.

Mộ Vân Long gắt gao ôm nàng, cảm thấy hốc mắt lại ướt, vết hầu thành một khối cứng rắn.

“Nàng nói tiếp đi, ta nhất định phải băm thây vạn đoạn kẻ nào làm nàng bị thương.”

“Được!” Đàm Tiểu Hâm gật đầu thật mạnh.

“Phải đâm mười lỗ, còn phải đánh mụ béo kia 500 roi.” Đàm Tiểu Hâm cảm giận không thôi.

Thật ác nha, mười lỗ, năm trăm roi, vậy kẻ kia không phải máu thịt mơ hồ thành viên thịt rồi? Mộ Vân Phi tuy rằng biết trên người Đàm Tiểu Hâm không ít vết roi, nhưng ý định báo thù của nàng, cũng làm cho hắn lại xác minh — câu nói độc nhất không gì hơn trái tim phụ nữ là chính xác.

Mụ béo, người mà Hâm Nhi nói đến, có thể là nhân vật mấu chốt.

29. Chương 29

Mộ Vân Long đã bắt đầu điều tra chân tướng chuyện này.

” Vân Phi, đệ lập tức sai Thập Chi Quân đi đến nơi các người phát hiện Hâm Nhi điều tra việc này, điều tra bối cảnh cùng mục đích của chủ mưu đằng sau việc này.”

Thập Chi Quân là tổ chức cao thủ được Mộ Vân Long thành lập sau khi xây dựng lại Phong Vân Bảo với mục đích bảo vệ an toàn cho Mộ gia. Gọi là cao thủ, chẳng những là cao thủ võ công, còn là cao thủ mưu lược, là một đội ngũ có thể dùng cho tác chiến quy mô nhỏ. Từ sau lần Phong Vân Bảo bị người ám toán, Mộ Vân Long cảm giác sâu sắc nhân tố an toàn ổn định của Phong Vân Bảo quá thấp nên đến các nơi dùng số tiền lớn để thuê về, trong đó có một số người trước đây là sát thủ, một số là người trong nội cung.

Sắp xếp thỏa đáng, những người khác cũng rời khỏi phòng.

Mộ Vân Long thật sự nghĩ đến việc giải bày nỗi khổ tương tư, để an ủi bản thân sau nhiều ngày chịu tra tấn.

” Hâm Nhi, ta rất nhớ nàng.”

Những lời này từ miệng Mộ Vân Long nói ra, quả thực còn đáng ngạc nhiên hơn so với việc mặt trời mọc từ hướng tây. Nhưng từ sau khi gặp một Đàm Tiểu Hâm tinh quái, Mộ Vân Long cảm thấy bản thân không có gì là không thể xảy ra. Chỉ sợ thời gian hai người ở chung càng lâu, hắn cũng thành một người khác, về phần là ai, hắn không biết, chỉ biết không phải là Mộ Vân Long trước kia.

“Nhớ ta làm gì.” – không biết Đàm Tiểu Hâm giả vờ không biết, hay là thật sự không biết, vẻ mặt hồn nhiên nghi vấn.

“Nhớ.....” – Mộ Vân Long còn ấp úng chưa nói ra. Đã bị Đàm Tiểu Hâm cướp lời.

“Muốn chơi trò hôn môi với ta sao.” – nàng không có chút xấu hổ thốt ra những lời này.

Còn chưa kịp kinh ngạc với những lời nàng vừa nói, đã bị cánh cửa đột nhiên mở ra phân tán sự chú ý.

Chỉ thấy ngoài cửa một đám người ngã vào, Đô Vũ Duyệt bị đè dưới cùng vẻ mặt vô cùng thống khổ. Miệng lại còn đang nói:

“Ta nói phi lễ chó nhìn, coi chừng bị người ta tóm gáy.”

“Các người đang làm cái gì.” – Mộ Vân Long đứng dậy, đi đến.

Đám người cùng ngã xuống, vội vàng đứng dậy, nhanh chóng chạy trốn ra phòng ngoài, chỉ nghe thấy Mộ Vân Phi xa xa ném cho hắn một câu trả lời.

“Xem các người chơi trò hôn môi nha.” – nói xong, hắn cao giọng cười lớn.

“Đáng ghét!” – Đàm Tiểu Hâm xấu hổ muốn chui xuống đất, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng bị chôn vùi ở trong chăn.

Mộ Vân Long đóng cửa xong, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh người hắn mong nhớ ngày đêm.

Ngồi ở bên giường, nhẹ nhàng nâng đầu nàng lên.

Nhìn đôi mắt to sáng của nàng, chậm rãi cúi đầu.

Thưởng thức hương vị của đôi môi nhỏ nhắn xinh xắn này.

“Ách” – Đàm Tiểu Hâm chưa kịp phục hồi tinh thần, không rõ hắn đang làm cái gì, để mặc hắn trụ lấy cái miệng nhỏ nhắn mình, trợn to mắt nhìn tất cả việc xảy ra.

Nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên mặt, chậm rãi di chuyển, cuối cùng hôn lên đôi mắt nàng, vì sợ nước miếng của hắn ngập vào hai mắt, đành phải nhắm mắt lại, chờ đợi những việc sẽ xảy ra tiếp theo.

Cảm nhận được hơi thở dịu dàng của hắn thổi trên mặt nàng rất ngứa, không nhịn được cười ra tiếng.

Cô gái nhỏ đang nghĩ cái gì, cười nụ hôn của ta sao.

Mộ Vân Long trừng phạt mở cái miệng nhỏ nhắn của nàng, không cho nàng giãy dụa, chỉ muốn hòa tan cùng nàng. Sát nhập đầu lưỡi của nàng, đắm chìm trong sự ngọt ngào của nàng.

Ngừng lại khi Đàm Tiểu Hâm đã cảm thấy trời đất quay cuồng, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đã phồng đỏ ửng, biểu hiện thẹn thùng, làm cho hắn không nhịn được lại ôm nàng, lại một nụ hôn dài không ngắt.

Trong lòng thầm than, Mộ Vân Long à Mộ Vân Long, sao lại có thể vì một tiểu nha đầu mà biến thành một tên sắc ma.

Khống chế được dục vọng trong lòng, đặt nàng nằm lại giường. Dù sao nàng cũng đang bị trọng thương, cần tĩnh dưỡng tốt.

Gì chứ, chỉ như vậy thôi sao, đã xong rồi sao. Đàm Tiểu Hâm đôi môi khô khốc, có chút tê, có chút đau, cũng có chút không vui vẻ, nhìn thấy trong phòng quả thật không có những người khác, không để ý trên người mình đầy băng gạc, bổ nhào về phía Mộ Vân Long, ôm lấy cổ Mộ Vân Long, nhưng vì kỹ thuật không tốt, hôn vào cằm, suýt nữa xô Mộ Vân Long xuống giường.

Kinh ngạc trong nháy mắt, nàng lại khởi xương tiến công, đem đầu lưỡi đông cứng của mình nhét vào trong miệng của hắn, khuấy loạn trên dưới trái phải, hoàn toàn không tìm thấy cảm giác thần hồn điên đảo vừa rồi. (chị đập bẹp hết cái lãng mạn rồi còn tìm đc cái gì...)

Kéo cánh tay nàng xuống, nhìn vẻ mặt thất bại của nàng, Mộ Vân Long bật cười. Đây có tính là hắn bị cường hôn không.

“Cười cái gì, cho phép người làm mặt ta đầy nước miếng, lại không cho ta quấy một chút trong miệng người sao.”

Đàm Tiểu Hâm trơ ra không thấy xấu hổ, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, trong lòng có chút buồn bực, vì sao không có cảm giác giống Mộ Vân Long hôn nàng trước đó.

Có điều, buồn bực nhỏ đó nhanh chóng qua đi. Bởi vì, hạ nhân mang lên rất nhiều đồ ăn ngon cho nàng tắm bổ. Ha, thật là vui, đã lâu không được ăn đồ ngon.

Nhìn một bàn đồ ăn ngon, Đàm Tiểu Hâm khó khăn nuốt nước miếng, không biết bắt đầu từ đâu.

Vịt nướng! Mắt sáng ngời, món yêu thích của nàng. Vì thế xé miếng vịt nướng, ăn ngấu nghiến, ăn như sói như hổ, nhìn Mộ Vân Long trợn mắt há hốc mồm.

Trong lòng lại cảm thấy đau lòng, không biết những ngày mất tích vừa qua là những ngày gì với nàng.

Nghĩ đến đây, hân hoan rằng làm cho gân xanh trên mặt nổi lên.

30. Chương 30

Mấy ngày sau, được Mộ Vân Long cẩn thận chăm sóc, Đàm Tiểu Hâm đã khôi phục sức sống ngày xưa, chỉ có vết sẹo mờ trên vai làm cho nàng canh cánh trong lòng.

Năm người ngồi cùng nhau dùng cơm trưa.

“Vân Phi, đệ xác định đó là nhà của Lâm Kiếm Lan.” – Mộ Vân Long vẻ mặt nghiêm túc nhìn đệ đệ.

“Điều tra tuyệt đối không sai, đó là căn nhà tổ tiên của Lâm Kiếm Lan, hân hạnh thường rất ít khi đến, bên trong chỉ có một vài nữ quyến.”

Căn nhà rất yên tĩnh, cơ bản không có ai hoạt động ở đây, tìm kiếm vài ngày, cũng không tìm được mục tiêu mà Đàm Tiểu Hâm nhắc đến, thậm chí hiếm khi thấy gia đình. Cảnh tượng rất hoang vắng.

“Nhưng ít ra có thể khẳng định việc này có liên quan đến Lâm Kiếm Lan. Có lẽ là hướng về Phong Vân Bảo.” Mộ Vân Long chỉ không đoán được Lâm Kiếm Lan sao lại có thể phát hiện nữ nhân của hân hạnh nhanh như vậy. Xem ra bản thân đã quá khinh địch.

“Hôm nay ta sẽ đến Xuân Lệ Đường cùng Trần đại nhân bàn việc, buổi tối không về dùng cơm.”

Mộ Vân Long triu mến nhìn Đàm Tiểu Hâm đang chuyên tâm xử lý toàn bộ con gà, cũng không thêm ngăn đầu lên.

“Nàng buổi tối nhớ ăn nhiều cơm, chăm sóc thân thể thật tốt.”

“Ha!” – Mộ Vân Phi nghe vậy phát ra một tiếng cười kỳ quái. Tiếp đó đùa cợt vị đại tẩu tương lai không thêm đề ý đến chuyện bên ngoài, chỉ chuyên tâm ăn gà.

“Nếu nàng chăm sóc tốt quá, sẽ ăn sạch Phong Vân Bảo của chúng ta chỉ còn cái khung mất.”

Toàn bộ gà nướng đều đã bị nàng ăn sạch chỉ còn khung xương.

Nghe được lời châm chọc của Vân Phi, Đàm Tiểu Hâm thỏa mãn liếm ngón tay đầy dầu mỡ của mình.

Khó chịu liếc nhìn Mộ Vân Phi một cái.

“Làm gì mà nhắm vào ta, ăn một con gà của người, Phong Vân Bảo liền sập chắc, các người không phải được xưng là Tài phú đệ nhất bảo sao.” – đúng là càng có tiền càng keo kiệt, không phải chỉ ăn của hân con gà thôi sao, làm gì mà kêu ca vậy.

Mộ Vân Long buồn cười vỗ về cái đầu nhỏ đang lắc lắc của nàng, Đàm Tiểu Hâm càng thêm khó chịu, mắng:

“Làm gì, một bữa cơm cũng không để ta ăn xong sao, lúc thì đệ đệ quả trách ta, lúc thì ca ca lại sờ loạn ta, trên đầu ta lại không có đồ ăn, muốn ăn đậu hủ sao? Trên bàn không phải bày một đĩa lớn sao!”

Vừa mới nói xong, những người khác trên bàn cười sặc sụa, Mộ Vân Long cười gượng hai tiếng, xấu hổ thu tay về, đúng là nha đầu ngốc không hiểu phong tình.

Mộ Vân Phi nói một câu đánh vỡ cục diện bế tắc trên bàn ăn.

“Buổi chiều có thể cần đại tẩu cùng nhị tỷ đi làm chút việc.”

Bị gọi là đại tẩu, Đàm Tiểu Hâm thật sự thấy không quen.

“Làm gì mà bảo ta đi cùng nàng ấy.” – Mộ Vân thường vẻ mặt rất không tình nguyện, dù sao vẫn không thích nàngta.

“Làm sao, ngươi nghĩ rằng ta nguyện ý chắc.” Đàm Tiểu Hâm vẻ mặt lại khó chịu.

” Ngươi muốn làm việc gì.”

Không rõ đệ đệ vì sao sắp xếp hai người nàng cùng một chỗ, chẳng lẽ ngại trong nhà còn chưa đủ náo nhiệt sao. Hai người này đại khái là trời sinh một đôi đối địch, một việc nhỏ xíu như hạt đậu xanh, cũng có thể âm ỹ một ngày. Tại khó có lúc nào được thanh tịnh.

“Ta phát hiện một kẻ cực kỳ khả nghi, chỉ là không thể xác định việc này có liên quan tới nàng hay không.” Ngẫu nhiên trên đường thấy một nữ nhân từ kiệu đi xuống, vào Lâm phủ, cực kỳ giống một người.

“Vậy muốn chúng ta làm gì?”

“Giả làm ăn mày.”

“Cái gì! Giả làm ăn mày?” – mọi người đều trừng mắt nhìn Mộ Vân Phi không biết định làm cái quỷ gì.

“Xin thương xót, cho chút tiền đi mà! Ha ha!” – Đàm Tiểu Hâm giả làm ăn mày nhập vai rất nhanh, khuôn mặt nhỏ nhắn dùng nôi trát lên đen thui, cầm một cái bát vỡ ngồi đối diện Lâm phủ, hướng về người qua đường mà xin.

Mà Mộ Vân Thường một bên vẻ mặt buồn bực. Mộ Vân Phi chết tiết, có gì bắt nàng đi làm ăn mày, nha đầu Đàm Tiểu Hâm chết tiết này còn không biết lấy ở đâu ra hai bộ đồ ăn mày vừa thối vừa bẩn. Thật sự ghê tởm muốn chết.

Nhìn cái bộ dáng xin tiền của nàng, thật quá giống, vì thế châm chọc khiêu khích Đàm Tiểu Hâm.

“Ngươi đúng là được sinh ra làm ăn mày, rất giống nha!”

Nhìn trong cái bát vỡ có vài đồng tiền, Đàm Tiểu Hâm trong lòng rất vui vẻ, miệng lại đắc ý nói,

“Đương nhiên rồi!” – nhớ ra câu nói trước đó của Mộ Vân Thường, khó chịu:

“Sao lại nói ta là trời sinh ra làm ăn mày, là người mới đúng.” – nha đầu chết tiết kia chỉ biết nói xấu nàng, không biết rằng hai người bây giờ đang hợp tác sao.

Không làm được thì còn nhận cái gì, đúng là. Lườm Mộ Vân Thường một cái, không thèm để ý nàng nữa.

Đàm Tiểu Hâm nhìn thấy bát đầy, trong lòng thật thích thú. Đếm đếm, có không ít, thật không tồi, hôm nay lại có thêm thu nhập rồi.

Đột nhiên một bóng đen chắn trước mắt các nàng.

Hai người ngẩng đầu lên, một đám ăn mày đã vây quanh.

31. Chương 31

“Tiểu tử thôi, các ngươi có hiểu quy củ hay không, đây là địa bàn của chúng ta, dám cả gan chạy tới đây kiếm ăn, chán sống rồi sao!” – một lão ăn mày râu còn dính bánh và nước tương lớn tiếng quát.

Đã sớm nghe nói, Cái Bang là thiên hạ đệ nhất Bang, hỏi thăm tin tức bằng đường này, tuyệt đối là đường tắt. Đàm Tiểu Hâm linh quang chợt lóe lên.

“Lão đại, thực xin lỗi, ta mới vào Bang, không hiểu quy củ.” Đàm Tiểu Hâm vẻ mặt lấy lòng.

Mà Mộ Vân Thường tránh sang một bên thở gấp, thối quá, thối muốn chết. Không biết Đàm Tiểu Hâm muốn làm cái gì, khó hiểu nhìn nàng.

“Không biết?!” lão ăn mày tỏ vẻ không tin.

“Lão đại!” Đàm Tiểu Hâm kéo ống tay áo lão ăn mày, kéo vào trong ngõ nhỏ sau lưng nói.

“Làm gì, cái tên tiểu tử này.” – lão ăn mày gạt tay nàng ra, hai tên ăn mày phía sau thấy thế vây quanh, hung tợn trừng mắt nhìn nàng.

Đàm Tiểu Hâm hạ thấp thanh âm: “Lão đại, ta có thứ tốt muốn cống cho ngài!”

Vừa nghe có đồ tốt, vài tên ăn mày có vẻ không tin, nhưng vẻ mặt lại hưng phấn, tự nhiên có người nịnh bợ bọn họ. Bọn họ là ăn mày đó nha.

(trên đời đúng là cái gì cũng có thể xảy ra)

Theo nàng đi đến chỗ vắng vẻ. Mà Mộ Vân Thường ngồi ven đường nhận được tiền người ta ném vào bát, vô cùng nổi giận. Khiến cho người qua đường khó hiểu, tên ăn mày nhất định có bệnh, không cần tiền, muốn cái gì ở đây vậy.

Mộ Vân Thường oán hận nghĩ, ta muốn, ta muốn mạng của Mộ Vân Phi.

Hé rút ra mấy tấm ngân phiếu giữa trưa trước khi đi Mộ Vân Long đưa cho nàng, nhìn thấy ánh mắt lão ăn mày tỏa sáng, lại thấy hành động của Đàm Tiểu Hâm cực kỳ quái lạ:

“Tiểu tử, xem ra ngươi rất có tiền, làm gì đến kiếm bát cơm của chúng ta!”

“Cái này còn không phải vì tiếp cận lão đại ngài sao.”

Nói xong đem ngân phiếu nhét vào tay lão ăn mày, lão ăn mày hợp tình hợp lý, đem ngân phiếu giấu vào trong bụng, mà hai tên ăn mày bên cạnh háo hức nhìn hẩn.

“Tiếp cận ta?” – lão ăn mày càng thêm kỳ quái, “Chẳng lẽ ngươi sẽ làm gì ta sao?”

Lời vừa ra khỏi miệng, Đàm Tiểu Hâm cười ha hả, tiếng cười làm ba cái ăn mày nhìn nhau, da đầu run lên.

“Lão đại, ngươi và ta không thù không oán, ngươi lại không có tiền cũng không phải tuyệt sắc giai nhân, ta sẽ làm gì với ngươi.”

Thật đáng cười, thần thái của bọn họ làm cho Đàm Tiểu Hâm rất muốn cười to. Phải nghiêm túc phải nghiêm túc, miễn cho Mộ Vân Long lại nói nàng cả ngày không có chút đứng đắn.

Lão ăn mày ngẩng lại, cũng phải, lại hỏi:

“Vậy ngân phiếu kia không phải tặng không cho ta rồi.” – thiên hạ tuyệt đối không có bữa cơm nào miễn phí.

“Thông minh, ta đúng là có một việc muốn thỉnh giáo lão đại.”

Lớn đến tuổi này rồi, cho tới bây giờ còn chưa có ai khen hẩn thông minh, lão ăn mày trong lòng kích động kêu lên, hơn nữa tiểu tử này mở miệng một câu lão đại, có lẽ phép, còn muốn thỉnh giáo hẩn, ngày thường có ai để mắt đến hẩn một tên ăn mày đâu.

“Nói đi, chỉ cần trong năng lực của ta, nhất định làm ngươi vừa lòng.” – tri âm khó gặp nha.

“Lão đại chắc cũng biết chuyện về Võ lâm minh chủ mới nhậm chức chứ.” Đàm Tiểu Hâm không quanh co lòng vòng, nói trắng ra.

“Ngươi muốn nói Lâm Kiếm Lan.” – tiểu tử này xem ra không phải kẻ đầu đường xó chợ, ngay cả người muốn hỏi thăm cũng là nhân vật đứng đầu võ lâm.

Thấy lão ăn mày sau một lúc lâu không hé răng, nghĩ rằng bọn họ có điều lo lắng.

“Lão đại, ngươi không cần lo lắng, kỳ thật ta là người được giang hồ gọi Võ Ảnh Thủ thám tử tin tức trên đời.” – thấy nhóm ăn mày vẻ mặt mờ mịt, ngừng lại hỏi:

“Vô Ảnh Thủ, biết không.”

Lão ăn mày ngơ ngác lắc lắc đầu.

“Aiz, các người kiến thức quá nông cạn, đáng nuôi.”

Lão ăn mày sợ Đàm Tiểu Hâm khinh thường mình, gấp gáp nói:

“Có ấn tượng, có chút ấn tượng, các người nói xem có đúng không hả?” – dứt lời lập tức quay đầu nháy mắt với hai kẻ kia.

Hai người hiểu ý, liên tục gật đầu:

” Đúng, đúng, chúng ta đều biết, đúng là có nhân vật này.”

Đàm Tiểu Hâm cười thầm, có ấn tượng cái rắm, ta tiện mồm nói bừa, các người cũng có ấn tượng, trên giang hồ cơ bản vốn không có cái tên này.

Tiếp theo lại nghiêm mặt nói:

“Ta phụng mệnh đến điều tra Lâm Kiếm Lan có làm việc gì xằng bậy không, để có thể giải thích với người trong giang hồ.” – lời nói trung lập, làm cho người ta cảm thấy nàng có ý đồ chân chính.

“Thì ra là thế ” – chỉ cần không bắt hấn làm chuyện nguy hiểm, tìm hiểu tin tức gì, cũng dễ làm.

“Người muốn tra cái gì?” – lão ăn mày rất tin tưởng sẽ hoàn thành nhiệm vụ của tri kỷ.

Đàm Tiểu Hâm quay đầu nhìn ngõ hẻm, hình như Mộ Vân Thường kiếm ăn tốt lắm, xin tiền đến mức vui vẻ mặt mày ra kìa. Nha đầu kia đại khái cũng thành ăn mày thật rồi đó thôi.

Giảng giải với lão ăn mày xong, lão ăn mày vỗ ngực:

“Tiểu huynh đệ, lão hủ thấy người rất tốt, vô luận như thế nào, việc này nhất định giúp người làm tốt, ba ngày sau, chúng ta gặp nhau ở đây đi.” – dứt lời, ba người theo một đầu khác trong ngõ nhỏ rời đi.

“Đại gia, ột ít đi mà.” – Mộ Vân Thường giơ cái bát vỡ ra. Đàm Tiểu Hâm âm thầm buồn cười, quyết tâm trêu đùa nàng một phen.

Hắng giọng nói:

“Con nhóc, ngủ với đại gia một đêm đi, đại gia cho người một cái đại hồng bao.”

Cả gan đùa giỡn bốn tiểu thư, Mộ Vân Thường lập tức đứng dậy, tức giận muốn đánh cho người vừa nói một trận, vung một cái tát về người đó.

Ai ngờ, tay của nàng lại bị bắt lại.

32. Chương 32

“Là người!” – thấy rõ người đến dĩ nhiên là nha đầu thối Đàm Tiểu Hâm, Mộ Vân Thường vung một quyền, Đàm Tiểu Hâm xoay thân bỏ chạy.

Vì thế hai tên ăn mày thối đuổi đánh nhau trên đường cái người đến người đi náo nhiệt. Người qua đường đều tránh ra, một công tử bị Mộ Vân Thường không cẩn thận đụng phải một chút, mở miệng mắng:

“Tên ăn xin chết tiệt, chán sống sao, dám đụng vào người bốn đại gia. Muốn chết à!” – công tử ca cổ ý mắng chửi quần áo cũng không có bẩn.

Đàm Tiểu Hâm đang đuổi vui vẻ nghe thấy có người mắng các nàng, dừng bước lại, không phục đáp trả.

” Công tử heo kia, vậy phiền ngài lôi cục phân thối ra đi, để chúng ta tìm một chút.” – Mộ Vân Thường dừng lại gấp đụng vào người Đàm Tiểu Hâm, thấy nàng đang cãi nhau với một tên nam tử trẻ tuổi mập mạp, cũng không tự chủ đứng bên nàng đệm vào.

“Đúng vậy, ta là thấy trên người ngài có phân, cho nên mới va vào đó.” – lời thô tục đường đường từ miệng Mộ gia nhị tiểu thư nói ra, lại là lần đầu tiên phá lệ, có điều tiểu thư nàng một chút cũng không để ý, cảm giác rất tự nhiên.

Hai cái tên ăn mày chết bầm này, còn dám kiêu ngạo như thế. Xem ta không đánh chết các người, vừa nghĩ vừa xông lên. Một chân đá Đàm Tiểu Hâm, mà Đàm Tiểu Hâm linh hoạt lại kéo tay công tử heo dùng sức quăng đi, công tử heo lại mất cân bằng ngã vào một cửa hàng thịt heo.

“Các người, người.....” – công tử heo tức nói không nên lời, ngón tay chỉ vào hai nàng, đột nhiên quát tùy tùng hai bên, “Nhìn cái gì vậy, còn không mau lên cho ta.”

Vì thế trên đường càng náo nhiệt, chỉ thấy Đàm Tiểu Hâm và Mộ Vân Thường dựa lưng vào nhau, vừa ứng phó người tới, vừa trao đổi ý kiến.

“Chúng ta không cần đánh, phải trốn nhanh.” Đàm Tiểu Hâm thấy người vây xem càng ngày càng nhiều.

“Vì sao, ta chẳng lẽ còn đánh không lại vài tên ngu ngốc này.” – chơi vui quá, không ngờ ở chung với Đàm Tiểu Hâm đúng là chơi rất vui, trong lòng từ từ bỏ đi địch ý với Đàm Tiểu Hâm.

Thật hưng phấn, nhìn cái bộ dáng tên công tử heo kia ngã vào cửa hàng thịt heo, thật giống một con heo sống, không ngờ, trong nháy mắt, vài tên tùy tùng đã tiến đến.

Mà Đàm Tiểu Hâm võ công mèo cào cơ bản ứng phó không được nhiều người vây đánh như vậy, công tử heo thấy thế, cầm lấy con dao ở cửa hàng thịt nhắm hai nàng mà lao tới.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, chỉ nghe công tử heo hét thảm một tiếng, ngã xuống, mà Đàm Tiểu Hâm và Mộ Vân Thường bị người ôm lấy, phi lên một tít lâu.

“Ca ca.” – không nghĩ tới người ra tay giúp là ca ca, chuyện ở trên đường, hẳn thấy đã lâu, trong lòng Mộ Vân Thường còn sợ hãi nhìn xuống đất.

Được bình an đặt xuống đất, trên bàn có điểm tâm ngon, Đàm Tiểu Hâm không quan tâm đi đến bên bàn, ăn uống nấu nướng.

” Đàm Tiểu Hâm.”

Mộ Vân Long lần đầu tiên dùng giọng điệu cứng nhắc này gọi tên nàng, một miệng đầy điểm tâm, nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Lúc này mới phát hiện, trong phòng còn có một ông già cùng một người, một cô gái xinh đẹp.

Đây là tình huống gì nha, vẫn không hiểu rõ, Mộ Vân Long vô cùng đau đớn kéo nàng đến phía trước cửa sổ,

“Nàng nói hôm nay nàng làm cái gì.”

Điểm tâm đầy miệng mãi mà không nuốt trôi, trong miệng lời nói còn không rõ:

“Làm, làm chân giặt đồ.”

Mộ Vân Long nhăn mi, nàng nói cái gì.

Khó khăn nuốt xuống, quay về bên cạnh bàn, bưng lên một chén nước, liền một hơi uống sạch cả lá trà. Trong phòng hai người khác vẫn không nói chuyện, chỉ kỳ quái nhìn Mộ Vân Long từ dưới lầu mang lên hai tên ăn mày. Không biết bọn họ có quan hệ như thế nào.

Ngồi không ra ngồi, ăn không ra ăn, đúng là không so được với tiểu thư khuê các.

“Không phải nhiệm vụ mà Vân Phi sắp xếp cho chúng ta sao.” – đúng là nhanh quên, giữa trưa mới nói, bây giờ lại hỏi nàng.

Cô gái nhỏ giả hoạt trốn tránh vấn đề chính.

Mộ Vân Long lặng lẽ, không thay đổi giọng điệu,” Ta đang nói vừa rồi.”

Vừa rồi, nhìn dưới lầu, đúng là chỗ đánh nhau, đã biết rồi còn hỏi ta.

“Vị cô nương xinh đẹp kia là ai nha.” Đàm Tiểu Hâm rõ ràng dối đề tài.

Mộ Vân Thường lúc này cũng tò mò đánh giá vị cô nương dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn trước mắt, nhìn ra được chăm sóc vô cùng tốt. Mà vị bên cạnh kia, không phải chính là quân cơ Trần đại nhân hôm nay ca ca gặp sao, cô nương kia không lẽ là nữ nhi của hắn. Ca ca không phải nói ở Xuân Lệ Đường sao, cô nương này tuyệt đối không thể đánh đồng với phong trần nữ tử của Xuân Lệ Đường.

Trần đại nhân mang theo nữ nhi đến gặp ca ca. Trời ạ! Chẳng lẽ là tới làm mai. Nghĩ tới đây, Mộ Vân Thường kinh ngạc nhìn ca ca đang tức giận nhìn chằm chằm Đàm Tiểu Hâm, hắn đang diễn kịch gì vậy.

Dựa vào tính tình Đàm Tiểu Hâm khi biết chân tướng việc này, nóc cái tửu lâu này chắc đã bị ném đi từ lâu. Thật muốn chuồn mất, lại không thể báo tin cho nàng. Xem ra sắp xảy ra chuyện. Mộ Vân Thường ngồi cũng không được, đứng cũng không xong, gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, lại không thể biểu hiện ra ngoài, lo chết người đi được.

“Tiểu muội tên gọi Trần Ý Như, vị này là lệnh tôn.” – đang lúc Mộ Vân Long không biết trả lời như thế nào, không ngờ, cô nương này tự mình mở miệng, nói xong còn đi đến trước mặt Đàm Tiểu Hâm.

Người đến không thiện, người thiện không đến. Nhìn thoáng qua, Mộ Vân Thường nháy mắt với nàng, Đàm Tiểu Hâm vẫn đứng cảm ngắc đầu nghênh chiến.

“Nói vậy cô nương là khách quý của Mộ gia công tử rồi, còn bị kia là lệnh muội của Mộ công tử.” – Trần Ý Như tự nhiên hào phóng, làm cho cũng là tiểu thư khuê các như Mộ Vân Thường không biết nàng muốn gì.

Một đôi mắt to thông minh, mũi nhỏ đáng yêu, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, nhanh mồm nhanh miệng. Tuy rằng bị bụi đen che đầy tướng mạo sẵn có, nói vậy sau khi trang điểm nàng nhất định là tuyệt sắc mỹ nhân, bằng không, làm sao có thể làm cho Mộ Vân Long sau khi gặp qua nàng lại từ chối lời đề nghị kết hôn của phụ thân. Không cam lòng, nàng nghĩ đến một chủ ý trên cột Đàm Tiểu Hâm, cũng có thể phát tiết bất mãn đối với lời cự tuyệt của Mộ Vân Long.

33. Chương 33

” Mộ công tử nếu chuyện của chúng ta đã bàn bạc xong, ta và phụ thân đi trước.” – dứt lời, ẩn ý nhìn Đàm Tiểu Hâm không hiểu gì.

Mộ Vân Long không biết đã trúng kế lịch sự cung kính tiễn cha con hai người ra cửa.

“Mộ công tử, nếu người nghĩ xong rồi, vẫn có thể tới tìm ta.” – Trần Ý Như đã đi ra cửa không ngờ quay người lại không tiếng động buông một câu quyến rũ Mộ Vân Long.

“Các người bàn chuyện gì vậy.” – mặt Đàm Tiểu Hâm dần dần trở nên xanh mét.

“Không có việc gì.”

Việc này nói với nàng như thế nào được, chẳng lẽ nói, Trần đại nhân mang nữ nhi tới bàn việc kết hôn, bị hắn cự tuyệt. Sức tưởng tượng của nàng phong phú như vậy, chẳng may tưởng bị lừa, hắn chẳng phải càng tỏ càng đen sao.

“Không có gì.” – nàng mới không muốn tin, làm sao có thể không có việc gì, rõ ràng là có chuyện, hai người trước mặt nàng vừa mới mất đi mây lại, Mộ Vân Long chết tiệt, coi nàng là vô hình chăng.

Nếu bản thân không tuân thủ nữ đạo, ah không đúng, vậy nam đạo thì sao, nam đạo, thật khó chịu. Tóm lại là một tên lừa dối ong bướm.

Mộ Vân Long càng không giải thích, Đàm Tiểu Hâm lại càng cho rằng vấn đề này lớn.

Mộ Vân Thường thừa dịp hai người không chú ý tới nàng, chạy trước xuống lầu. Chạy đi, nhìn mặt hai người trên lầu đen kịt, nguy hiểm thật, cũng may chạy trốn nhanh. Nàng có lòng nhắc nhở ông chủ:

“Ông chủ, tốt nhất đóng cửa sớm một chút, bằng không tổn thất rất lớn.”

Dứt lời, mau mau về nhà, an toàn là nhất, tiện thể kêu Mộ Vân Phi tới nhật xác, không biết ai sẽ chiến bại.

“Một kẻ điên, aiz, tên ăn mày kia chạy lên lầu lúc nào.” – ông chủ cơ bản không muốn tin lời một tên ăn mày, buổi tối kiếm ăn rất tốt, kêu hắn đóng cửa, đúng, nhất định là cửa tiệm nào phải tới quấy rồi, ta không trúng kế đâu.

“Chúng ta quay về thôi, nàng hóa trang như thế này, sẽ làm cho người khác thấy kỳ quái.” – trên người nàng toàn mùi thối rất khó chịu, hắn không nhịn được nhăn nhó mặt.

Ai ngờ lúc này Đàm Tiểu Hâm đã là thuốc nổ sắp phát hỏa, động tác rất nhỏ của hắn cũng bị thu vào trong mắt.

“Ta đương nhiên không xứng ở cùng chỗ với ngươi, bộ dạng xấu, lại không có dáng người. Ta lại không có cầu ngươi!” – cái gì Ý kia, bộ ngực của nàng thật lớn nha, hơn nữa nàng rõ ràng thấy Mộ Vân Long vụng trộm nhìn người ta rất nhiều lần.

“Nàng nói cái gì, ta nói nàng xấu khi nào.” – khó hiểu, ăn nhầm thuốc sao. Mộ Vân Long trong lời nói cũng có chút tức giận.

“Có không, vậy ngươi vừa mới rồi nhìn chằm chằm ngực người ta rất lâu.” – cúi đầu nhìn của mình, đúng vậy, bằng phẳng thì sao, ít nhất lớn hơn hắn, hướng chi nàng lớn lên gầy như vậy, nào có thịt để mà lớn chứ.

“Ta..... Ta nào có!” – tự nhiên nói hắn như vậy, hắn cũng không phải sắc lang, bộ ngực lớn thì như thế nào, người trong Xuân Lệ Viện bộ ngực so với chậu rửa mặt còn lớn hơn, hắn cũng không nhìn khoa trương như vậy, nói bản thân giống sắc lang. Tổn hại người quá đi.

“Ta nói có, chính là có, ngươi lừa dối ong bướm, không biết xấu hổ, chuyên ăn đậu hủ người ta, một tên đại sắc lang danh tồn kỳ thật.” – Đàm Tiểu Hâm một hơi mắng một đồng tử xấu xa, cuối cùng còn cho thêm một câu:

“Hạ lưu dâm đảng lưu manh thối.” (vâng, còn từ gì nữa không tỷ....)

Bị mắng ghen lời, hắn ở trong mắt nàng lại xấu xa vậy sao: “Nàng”.

Mộ Vân Long giờ tay lên, định đánh nàng .

Không ngờ được Mộ Vân Long còn muốn đánh nàng, nàng tức giận mà tuyệt vọng kêu lên:

“Mộ Vân Long ngươi là kẻ dâm ô đề tiện không biết xấu hổ.”

“Chát!” một tiếng thanh âm thanh thúy vang lên ở trong phòng.

Đàm Tiểu Hâm vỗ khuôn mặt bị đánh rất đau, không tin nhìn Mộ Vân Long.

Mộ Vân Long suy sụp buông tay, vô lực ngồi tựa vào ghế, cũng không thèm liếc nhìn nàng một cái.

Nước mắt ẩm ướt không khống chế được mà trào ra.

Mắt lệ mơ hồ nhìn cảnh tượng trước mắt. Đàm Tiểu Hâm nhìn hắn xa lạ cúi đầu ngồi một chỗ không nói được một lời, nghĩ đến hôm qua hắn còn nhu tình như nước, mặc nàng sai sử, mà nay thấy nữ tử khác, hắn lại độc ác cho nàng một bạt tai, từ khi sinh ra, chưa từng bị kẻ nào bạt tai, bao gồm cả những ngày khó khăn mới vừa qua. Nhưng sao lại hắn, hắn đánh nàng, hắn động thủ đánh nàng, nàng sao có thể tin tưởng hắn từng yêu nàng, có yêu sao, có lẽ, có lẽ không có, có lẽ đã không yêu rồi.

Ôm miệng sắp khóc rống thất thanh, nàng thất tha thất thểu chạy xuống lầu.

34. Chương 34

Mộ Vân Long sau khi phục hồi tinh thần hoàn toàn tỉnh ngộ, đuổi theo ra ngoài, làm sao còn thấy bóng người, không biết nàng lại chạy đi đâu. Mộ Vân Long hung hăng dùng quyền đánh vào mặt mình. Không nói gì nhìn bầu trời đêm tối đen, Hâm Nhi, xin lỗi, trở về đi, xin nàng.

Ông chủ quán vừa lau bàn, vừa kỳ quái nói, hôm nay lũ ăn mỳ ăn tết sao, một tên đi rồi, từ dưới lầu lại một tên chạy trốn. Có tiền uống rượu nha, ngày hôm nay quá tốt. Hy vọng ngày mai có thể kiếm ăn hơn hôm nay.

Tìm trong thanh mây lần, đều không thấy bóng dáng của nàng, ôm một hy vọng cuối cùng trở về Phong Vân Bảo, Hâm Nhi, xin nàng hãy ở đó, nàng ra đón ta được không, Mộ Vân Long như thần kinh bước lên cầu thang Phong Vân Bảo.

“Ca ca, huynh đã về rồi.” – nhìn phái sau ca ca, sao lại không có ai đi cùng vậy. Hành động của Mộ Vân Thường, làm cho hắc vốn còn một tia ánh sáng, trong lòng hoàn toàn lạnh lẽo.

“Vân Thường, Tiểu Hâm đã trở về chưa.” – vẫn nên hỏi lại một chút, nếu, chẳng may.

“Chưa có về.” – trời ạ, hai người này không phải lại âm ỹ lên đó chứ, Đàm Tiểu Hâm kia cũng thật là, trên người còn có thương tích, sao lại chạy đi mất rồi.

“Các người lại sao vậy, có phải nàng lại giận dỗi bỏ đi mất không.” – lúc nào cũng tức giận với đại ca, thật là.

“Không phải, hôm nay ta đánh nàng.” – thật khó khăn khi nói ra mấy chữ này, hắc vốn cho rằng cả đời này sẽ không xảy ra chuyện gì, mà hắc lại vì một nữ nhân cơ bản không quan hệ, đánh Hâm Nhi mà hắc yêu si mê như vậy. Quả thực hận không thể lập tức giết mình.

“Huynh làm sao muốn đánh nàng.” – nghe được lời ấy, Mộ Vân Phi đang ngồi uống rượu ở hành lang đi đến.

Nói vậy con mèo nhỏ bị thương kia đang nơi nào liếm vết thương rồi. Chỉ cần không gặp phải kẻ gian là tốt rồi.

“Thẹn quá hóa giận, bị ta nói trúng, tự nhiên dám đánh ta. Ta đời này cũng không muốn gặp lại tên thói tha đó.” Đàm Tiểu Hâm ở trong thành đi lại, vừa suy nghĩ phải qua đêm ở đâu, vừa lẩm bẩm.

“Tiểu.....” – kia là Tiểu Liên mất tích mấy tháng tiền, đang muốn gọi nàng, lại thấy từ trong kiệu đi ra một người, nàng nhìn kỹ người nọ, càng thêm ghen ghét nhìn trần trời.

“Lâm Kiếm Lan.” – không biết Tiểu Liên sao lại ở cùng Lâm Kiếm Lan giảo hoạt kia.

Một lòng muốn làm rõ sự việc, Đàm Tiểu Hâm thần không biết quỷ không hay trốn vào Lâm phủ.

Nhìn thấy hai người vào phòng đang liếc mắt đưa tình.

“Đáng ghét, người ta mệt chết.” – đúng là tiếng Tiểu Liên, đúng là nàng, làm sao có thể nói những câu như vậy được.

“Ta xoa bóp cho nàng nhé, sẽ không mệt mỗi đâu.” – lại là tiếng ghê tởm của Lâm Kiếm Lan.

Đàm Tiểu Hâm nắm thắt lưng, lặng yên không một tiếng động đi trên nóc nhà, cầm lấy một mảnh ngói, vụng trộm nhìn hai người phía dưới.

” Con heo kia đâu.” – ôm lấy thắt lưng Lâm Kiếm Lan, Tiểu Liên ngồi trên đùi của hắc.

“Sớm đã bị đánh chết, trông một người cũng không xong, lưu lại có tác dụng gì, ăn phí cơm.” – Lâm Kiếm Lan vừa nói, vừa sờ lên ngực Tiểu Liên.

Tiểu Liên hình như đã sớm thành thói quen, vẻ mặt hưởng thụ.

Trời, xảy ra chuyện gì. Đàm Tiểu Hâm trên nóc nhà hoàn toàn nhìn không hiểu. Cũng không biết bọn họ nói con heo kia là con heo nào.

“Chuyện của người cùng Lục Vương gia đó thế nào. Đã lâu như vậy, sao vẫn chưa hành động.”

“Nhanh thôi, nhanh thôi, chỉ hai ngày nữa thôi, nói không chừng, ta còn có thể làm Tể tướng đại quan. Aiz, không nói chuyện này nữa, mau cởi đồ. Chúng ta vui vẻ.” – Lâm Kiếm Lan nhanh chóng cởi quần áo của mình, lộ ra thân thể vừa trắng vừa béo, chẳng lẽ nói đây là con heo sao.

Chỉ thấy hai người kéo màn xuống, cái gì cũng không thấy. Chỉ nghe thấy tiếng Tiểu Liên ưm ưm a a.

Ngồi trên nóc nhà, thật đúng là nghe không hiểu những thứ được phát ra.

Quên đi, Đàm Tiểu Hâm hai mí mắt bắt đầu đánh nhau, không suy nghĩ nhiều, nằng lại ngủ trên nóc nhà.

“Huynh rõ ràng biết tính tình của nàng, lại đấu khẩu với nàng, bây giờ thì hay rồi, còn không phải chính huynh hối hận.” – Mộ Vân Thường không giúp ca ca, thiên vị Đàm Tiểu Hâm. Nhìn ánh mắt khó hiểu của Đô Vũ Duyệt: “Gì chứ, ta là giúp lý không giúp người thân được chưa.”

Vốn là, rõ ràng biết lòng dạ hẹp hòi của Đàm Tiểu Hâm, ca ca cố tình không nói rõ ràng, còn đánh người ta, không chạy đi mới là lạ nha.

Nghe muội muội quở trách.

Mộ Vân Long then quá hóa giận, đuổi hết những người không liên quan ra ngoài. Một mình ở trong phòng ngẩn ngơ.

35. Chương 35

Lúc này có người gõ cửa, Mộ Vân Long không kiên nhẫn kêu lên,

”Đều đã dạy dỗ hết rồi, đều là lỗi của ta, được chưa.” – phiền muốn chết, bản thân hắn đã hối hận muốn chết, lại cố tình đến trách hắn, coi hắn như phạm vào tội lớn ngập trời.

“Vân Long, Trần đại nhân phái người đến gửi lời nhắn.” – thì ra là Mộ Vân Phi.

Mở cửa, Mộ Vân Phi hứng thú nhìn hắn.

“Những cái khác đều đừng nói, nói chính sự đi.” – ah, Đàm Tiểu Hâm không tính là chính sự, đáng thương nha. Biểu hiện kỳ quái của Mộ Vân Phi làm cho Mộ Vân Long cực kỳ nổi giận.

“Muốn nói thì nói, không nói thì đi ra ngoài.” – ngại hắn chưa đủ phiền sao.

“Đương nhiên muốn nói, Trần đại nhân thu được tin tức, ngày mai Lục Vương gia sẽ đến Lâm Kiếm Lan phủ, chuẩn bị hành động. Muốn chúng ta bắt bọn chúng trước đó, tiêu diệt tận gốc.”

“Ah, được” – cứ như vậy, xong rồi sao, Mộ Vân Phi còn chờ hắn thao thao bất tuyệt một phen.

“Đi ra ngoài, ta muốn đi ngủ.” – kỳ quái hắn vì sao lại chưa đi. đành phải giục hắn ra khỏi cửa.

“Ah, huynh ngủ nha, được, ta đi, chỉ không biết được nha đầu kia tối nay ngủ ở đâu, thật đáng thương nha, vô cớ bị người ta đánh.” – Mộ Vân Phi người đã đi xa, lại cố ý lớn tiếng nói cho hắn nghe. (Phi ka càng về cuối truyện nói càng nhiều nha, k như hồi đầu truyện....)

Vậy phải làm sao bây giờ, nha đầu kia sao lại thích tức giận đến thế, cùng lắm thì quay về đây, cho nàng tát một trăm cái. Gì chứ, chạy mất luôn không thèm quay lại.

Hâm Nhi, trở về được không.....

“Bắt toàn bộ lại cho ta.” Trần đại nhân ra lệnh một tiếng, Ngự Lâm Quân liền vây quanh Lâm phủ.

Mà Lục Vương gia rạng sáng mới đến Lâm phủ ngủ, lúc bị người kéo từ trong chăn ra, còn chưa phục hồi tinh thần. Hắn lớn tiếng kêu lên:

“Ai dám đụng đến ta, ta là Lục Vương gia.”

Trần đại nhân bước lên phải trước:

“Biết ngài là Lục Vương gia, chúng ta đã điều tra rõ ngài cùng phần tử vô lâm bất lương cấu kết với nhau, ý đồ mưu phản, hiện tại chứng cứ vô cùng xác thực, Hoàng Chỉ đã hạ, người đâu, giải đi.”

Dò xét xung quanh một lần nữa, chỉ còn duy nhất gian phòng này chưa xét qua, chỉ sợ Lâm Kiếm Lan còn đang ngủ khò khò trên giường.

Mộ Vân Long và Mộ Vân Phi lặng lẽ lẻ vào trong phòng.

Một cảnh trên giường làm cho hai huynh đệ kinh ngạc nhìn nhau.

” Tiểu Liên “.

Đang lúc hai người đang không biết xuống tay như thế nào, người của Trần đại nhân cũng xông vào.

Hai người trên giường còn đang mộng làm quan lớn nường tỉnh .

Mở mắt ra, lại đã thấy Mộ gia huynh đệ đứng ở trước giường.

Hai người kinh ngạc ngồi dậy, Tiểu Liên ở trần, không đoán được người mình ngày mong đêm nhớ lại gặp mặt trong tình huống này. Xấu hổ và giận dữ không thôi. Mà phát hiện mình đang lỏa thể, vội vàng mặc quần áo vào.

Bị người giám thị mặc quần áo, Lâm Kiếm Lan muốn chạy trốn.

Đang nát óc suy nghĩ kế sách khả thi, ai ngờ trời cho cơ hội.

“Ah, chần chừ trên giường này sao lại cứng như vậy nha, ngủ mà đau nhức toàn thân ta rồi, Đàm Tiểu Hâm hoàn toàn quên mất mình đang lấy trời làm chăn, ngủ trên nóc nhà người ta, nghiêng mạnh người, lại vì đêm qua nhìn lên không được một màn đặc sắc trên giường, mà ném đi không ít mái ngói, đến nỗi bên cạnh hở ra một cái cửa sổ trên mái nhà. Cái nghiêng người này, nàng cũng chỉ có thể —

“Ai da da.” – chỉ có thể từ trên trời rơi xuống, ngã rất mạnh trên mặt đất.

Vỗ về thất lừng,

“Đau nha. Đau muốn chết.” – lại nhìn thấy một phòng toàn người, nhìn chằm chằm nàng như một con quái vật.

Còn chưa phục hồi lại tinh thần, đã bị người bắt lấy, làm con tin.

“Các người không được lại đây, bằng không ta giết nàng.” – lại là Tiểu Liên. Hơn nữa đây là tiếng vị chủ nhân ngày ấy nói chuyện với mụ béo.

“Tiểu Liên, ngày đó là người cùng mụ béo nói chuyện, đúng không?”

“Phải.” – dù sao cũng đã đến bước này, thẳng thắn thừa nhận.

“Vì sao?” – không thể tưởng được, người tra tấn nàng đến mức sống không bằng chết lại là Tiểu Liên.

“Vì sao, vì người và đại thiếu gia ở bên nhau.” -Tiểu Liên u oán nhìn người trong mộng gần trong gang tấc.

“Người thả nàng ra.” – biểu hiện của nàng luôn ngoài dự đoán mọi người như vậy, Mộ Vân Long lại thấy người luôn tra tấn mình từ trên trời rơi xuống. Bây giờ bị người khác bắt lấy, mà bản thân lại không thể hành động. Bởi vì cổ nàng bị Tiểu Liên dùng đao nhỏ kẻ sát, đã chảy máu rồi. Nhìn thấy mà hấn hết hồn.

“Các người không được lại đây, bằng không ta thật sự sẽ giết nàng.” – nói xong, tay Tiểu Liên lại tăng thêm lực đạo, máu đã thành một dòng chảy xuống.

Mộ Vân Long khấn trương bước về phía trước từng bước.

“Người rút cuộc muốn như thế nào.” – đơn giản là làm giá để chạy trốn. Hấn nhất định sẽ đồng ý, thả nàng ra. Mộ Vân Long nhìn bộ đồ ăn mày của nàng bị dính máu đỏ một mảng.

Không ngờ được Tiểu Liên phản ứng thần tốc như thế, Lâm Kiếm Lan rất đắc ý đi theo bên cạnh, nghĩ đến việc Tiểu Liên sẽ yêu cầu thả bọn họ đi.

“Giết người.” Tiểu Liên đúng là muốn điều này.

Như để trả lời nghi hoặc của mọi người, Tiểu Liên vẽ mặt thống khổ nói tiếp.

“Dù sao người cũng sẽ không yêu ta, nếu không đến lượt ta, những người khác đều không thể có được. Động thủ.”- dứt lời, đao trên tay ấn sâu vào cổ Đàm Tiểu Hâm, máu lại bắt đầu chảy ra.

“Không được.” – Đàm Tiểu Hâm lo lắng nhìn Mộ Vân Long giờ kiếm lên, chuẩn bị hướng vào mình.

Bắt ta làm con tin, cũng phải hỏi xem ta có đồng ý hay không nha. Đột nhiên, Đàm Tiểu Hâm sử dụng khí lực toàn thân, đập mạnh đầu về phía sau, làm Tiểu Liên ngã choáng váng trên mặt đất, mà bản thân cũng chạy tới trốn trong lòng Mộ Vân Long.

36. Chương 36

Ấm quá, thoải mái quá, thì ra ngực Mộ Vân Long có thể làm giường nha.

Co tròn trong lòng của hắn, Đàm Tiểu Hâm giống như một khúc gỗ đang trôi nổi trên biển, mệt mỏi quá, mệt mỏi quá, cuối cùng đã có thể nghỉ ngơi .

Nàng an tâm nhắm hai mắt lại.

Lâm Kiếm Lan bị biến cố chợt đến chợt đi này làm cho sưng sờ đầu óc.

Chỉ có thể quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, vì mạng sống, chuyện gì hắn cũng nguyện ý.

“Lâm Kiếm Lan, người làm nhiều việc ác, người cho là người còn có mệnh sống sao.” – Mộ Vân Phi thấy huynh trưởng ngồi cuối bàn ôm lấy Đàm Tiểu Hâm hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt, đối với việc này đã không còn lưu luyến gì, vì thế tự đứng ra giải quyết.

Nâng bàn tay nhỏ bé, mềm mà vô lực của Đàm Tiểu Hâm. Mộ Vân Long hận không thể đem toàn bộ máu trong cơ thể mình cho nàng.

“Vị tiểu cô nương này ngoài mất máu quá nhiều, cũng không có gì đáng lo ngại. Chỉ cần bồi bổ tốt một thời gian, sẽ không vấn đề gì.” – lời đại phu nói vẫn ở trong tai, nhưng mà, đã hai ngày hai đêm rồi, vì sao nàng còn không tỉnh lại.

Hâm Nhi, không nên dùng phương thức này đến trừng phạt ta.

Đàm Tiểu Hâm trên giường như đang ngủ say, khuôn mặt nhỏ nhắn đã có chút huyết sắc.

“Ca ca, huynh nghỉ ngơi đi, huynh hai ngày hai đêm đã không chớp mắt rồi.” – Mộ Vân Thường không chỉ một lần khuyên đại ca đi nghỉ ngơi, nhưng đại ca giống như một pho tượng tượng đá, không động đậy.

Cô nàng chết dầm kia, lại tra tấn đại ca, nhất định là như vậy.

“Đàm Tiểu Hâm, người đứng lên cho ta, chỉ cần người tỉnh lại, ta cho người đánh một trăm lần!” – Mộ Vân Thường kích động kéo cái người đang ngủ ở trên giường không nhúc nhích.

“Muội làm gì!” – Mộ Vân Long hoàn toàn không đoán được muội muội sẽ có hành động như thế, Đàm Tiểu Hâm đã bị nàng kéo người ra.

Nắm tay muội muội, hai tay hung hăng giữ cánh tay Mộ Vân Thường, không cho phép nàng lại có hành động.

Mà Đàm Tiểu Hâm xui xẻo tự đứng bị người kéo dậy, lại tự đứng mất đi lực chống đỡ, chỉ có thể ngã về phía sau.

Chỉ nghe một tiếng bịch.

Mộ gia huynh muội ngừng xô kéo, nhìn lại trên giường.

Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Đàm Tiểu Hâm lúc này mơ hồ, lấy tay vỗ vỗ cái gáy, kêu to “Ồi”.

Thì ra là Mộ Vân Thường trong vô tình, đem Đàm Tiểu Hâm đang ngủ say “gọi” dậy.

Nàng cũng không ngã lên gối, mà là ngã xuống khung giường.

Cảm giác đau đớn làm cho nàng không thể ngủ say .

Hai ngày hai đêm qua, nàng cũng không có việc gì, đại phu nói đều đúng, bởi vì quá mệt mỏi, nàng ngủ rất say mà thôi.

Vỗ đầu, nàng ngồi dậy, nhìn hai người kỳ quái cạnh giường, nàng không nhận được đỡ cái thất lưng lười biếng, đúng là bộ dáng một người mới tỉnh mộng.

“Hai huynh muội các người đang khiêu vũ à.” – khó hiểu, muốn nhảy thì ra chỗ khác nhảy, sao lại nhảy ở bên giường của nàng, nàng cũng chưa chết, lên đồng à.

Liếc mắt xem thường, duỗi hai chân, xuống giường ăn cơm.

Buông Mộ Vân Thường, kinh ngạc nhìn Đàm Tiểu Hâm giống như hoàn toàn đã quên mất chuyện cũ.

“Buông tay, các người không đi ngủ, ở trong phòng ta lên đồng sao.” – Hai huynh muội ngu ngốc.

“Đàm Tiểu Hâm, người có thể nói tiếng người hay không.....” – Mộ Vân Thường tức giận vì nàng lãng phí si mê của đại ca.

“Nàng mới tỉnh, muội không nên quát nàng!” Mộ Vân Long trong mắt có chút không vui.

Đúng là, nàng mặc kệ, lòng tốt không được báo đáp. Mộ Vân Thường dậm dậm chân, lao ra khỏi phòng.

Đàm Tiểu Hâm ngồi ở bên giường, nhẹ nhàng đẩy tay Mộ Vân Long ra.

Định đi rót chén nước uống, khát muốn chết.

Mới đứng lên, đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, đầu choáng váng chân vô lực. Thân mình mềm nhũn, ngã xuống.

Thấy thế, Mộ Vân Long nhanh chóng đỡ lấy thất lưng của nàng, ôm nàng vào trong ngực.

“Ta làm sao vậy.” – bản thân thành yếu ớt bao lâu rồi. Tuy rằng được hân ôm ấp rất ấm, nhưng đây không phải tác phong của nàng.

“Nàng bị thương. Thực xin lỗi, đều là ta không tốt.” – Gắt gao ôm nàng, trong lòng âm thầm thề, về sau không bao giờ tổn thương nàng nữa.

Ách, Đàm Tiểu Hâm đang không rõ ràng, không nói gì nhìn vẻ mặt thâm tình của đối phương.

Lời kịch này ở đâu ra đây?

37. Chương 37

Mộ Vân Long chậm rãi ngồi ở bên giường, mà người đang được ôm hình như có chút kháng cự, hân mặc kệ, hân không muốn buông tay, vẫn ôm nàng trên đầu gối như cũ.

Chậm rãi kể lại sự tình ngày hôm đó.

Ah, thì ra chuyện là như vậy, Đàm Tiểu Hâm nghe câu chuyện của mình. Mộ Vân Long kể một đoạn, nàng tất nhiên gật gật cái đầu nhỏ, tỏ vẻ còn đang lắng nghe.

“Thực xin lỗi, đều do ta, nói phải chăm sóc nàng tốt, kết quả vẫn hại nàng bị thương.” – Mộ Vân Long vẻ mặt bi thương.

Té xỉu.

“Người có thể không thể hiện ra như vậy được không, làm như ta xuống mồ rồi không bằng.”

Nàng là loại người nào, oanh oanh yến yến không theo một sắp xếp nào, không bằng bây giờ ôm vài đồng kim nguyên bảo đến, còn thực tế hơn.

“Người không được nói lung tung.” Định thần nhìn vào mắt của nàng, con người thâm tình của Mộ Vân Long làm cho Đàm Tiểu Hâm không có chỗ trốn.

“Ta đói bụng, ta khát, ngươi vẫn muốn ôm ta như vậy sao.” Đàm Tiểu Hâm thật sự sợ cái bộ dạng này của hắn, luôn làm cho nàng bối rối chồng chất.

“Vậy nàng nằm ngoan trên giường, ta đi gọi người làm cho nàng.”

Nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, đắp chăn bông.

Động tác kia dịu dàng, tay chân kia nhẹ nhàng, Đàm Tiểu Hâm đành phải phối hợp với vẻ mặt cười khẽ, trong lòng lại mắng lên đến tận trời.

Đúng là không chịu nổi, hại nàng nổi da gà rơi hết ra giường.

“Muốn ăn cái gì.”

Choáng váng, lại nữa rồi, hoàn toàn khác giọng hắn bình thường vẫn nói, nàng là người chết sao, sao lại được hưởng đãi ngộ cao như vậy.

Hắn giọng trả lời hắn: “Tùy, nhanh một chút, đói muốn chết rồi.”

“Được.” – nói xong, người đã biến mất theo gió.

Đàm Tiểu Hâm thở dài nhẹ nhõm.

Trong lòng rất nghi ngờ, Mộ Vân Long uống nhầm thuốc rồi. Hay là trong lòng có quỷ.

Chẳng lẽ, coi trọng bảo bối gì của nàng.

Từ từ nhớ lại tình tiết ở Lâm phủ.

Không ngờ cảm tình của Tiểu Liên đối với Mộ Vân Long sâu nặng như vậy.

Đang nghĩ đến nhập thần, lại cảm giác mình lại không biết từ khi nào bị Mộ Vân Long đi vào đỡ lên.

Hắn không nói một câu, chỉ cảm thấy động tác của hắn rất dịu dàng.

Nhẹ nhàng đỡ nàng dậy, còn khoác lên người nàng cái áo lông mềm.

Ôm thắt lưng của nàng, để nàng nàng nàng.....

Tự nhiên hắn ngồi xuống trước, còn kéo nàng ngồi trên đùi hắn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đàm Tiểu Hâm thoáng đỏ bừng.

Té xỉu.

Không cần.

“Ta muốn ăn cơm.” Đàm Tiểu Hâm không biết tiếng của mình từ bao giờ giống tiếng mèo kêu.

“Ta biết, nàng ngồi trên người ta, ta cho nàng ăn.” Hắn thần sắc tự nhiên, giống như quái nhân là nàng.

“Ta muốn tự mình ngồi ăn, như thế này, ta ăn không được.”

Lông mao trên người nàng dựng hết lên.

Trừ ở trên giường, có khi cả phòng này tất cả đều làm Đàm Tiểu Hâm nổi da gà .

Mộ Vân Long còn xem xét một chút.

Nhìn vẻ mặt này của hắn, Đàm Tiểu Hâm chỉ có một suy nghĩ trong đầu, đợi cơ thể khôi phục, bàn chân nàng vẫn nên bôi dầu, trốn đi.

Mỗi ngày cứ như vậy, ai mà chịu nổi.

“Tốt lắm, ta ngồi bên cạnh nàng.”

Cẩn thận đỡ nàng ngồi xuống.

Việc duy nhất Đàm Tiểu Hâm có thể làm chính là, ủ rũ mắt, mà trong mắt tất cả đều là lòng trắng không ngừng quay cuồng.

Lúc nàng đang không biết làm phé phẩm hay tự hành động .

Tất cả động tác đều thừa.

Ngẩng đầu, Đàm Tiểu Hâm nhìn về phía cửa sổ gần cái bàn.

Bầu trời đầy sao.

Nhìn thật cá phủ kín trên bàn, trong lòng nàng không khỏi có nghi hoặc, chẳng lẽ nàng bị bệnh gì bất trị, mà đây chính là bữa cơm cuối cùng sao. (ôi zời ơi tỷ ơi.....)

Nếu nói như vậy, tất cả những thứ quái dị này cũng không hề kỳ quái .

38. Chương 38 - End

Nghĩ đến đây, Đàm Tiểu Hâm đã hoàn toàn không muốn ăn.

Quay đầu nhìn Mộ Vân Long mắt như đóng đinh trên người nàng.

“Người cho thật cho ta, có phải ta sắp chết rồi không.” – thanh âm của nàng nháy mắt trở nên trầm thấp đáng thương.

Mộ Vân Long nghe thấy, vừa kỳ quái với phản ứng của nàng, vừa nhẹ nhàng kéo nàng vào trong lòng.

Choáng váng.

Nàng phát hiện hần có vẻ càng ngày càng thích chiêu này.

“Làm sao có thể, đại phu nói nàng chỉ mất máu quá nhiều, điều dưỡng tốt mấy ngày, sẽ không có việc gì.” Hần ăn ngay nói thật.

Dựa vào, biểu hiện của hần như là trời sắp sụp đến nơi.

Nàng cũng hiểu được mình cũng không đoán mệnh như vậy.

Một khi đã như vậy, mọi người đều khôi phục thái độ bình thường, cố làm ra vẻ điệu đà, nàng không chịu nổi .

Bỏ cánh tay ra, Đàm Tiểu Hâm thoát ra.

Nhìn bộ dáng nàng ăn uống như hổ, trên mặt Mộ Vân Long mờ mịt, rốt cục cũng sáng tỏ.

“Ách!”

“Ách!”

“Ách!”

Ăn quá nhiều, Đàm Tiểu Hâm đã nấc nửa canh giờ, còn bị Mộ Vân Long rót ột bình nước đầy.

“Hâm Nhi, ta muốn nói với nàng một chuyện.”

“Việc ách..... gì” – Ăn uống no đủ, nguyên khí của Đàm Tiểu Hâm đã khôi phục phân nửa.

Lúc này đang ngồi bên cửa sổ nấc cục.

“Chúng ta thành thân được không.” – Mộ Vân Long biết nàng nhất định sẽ không phản đối. Nàng cũng thương hần .

Nghĩ đến việc mình có thể sống cùng cô gái nhỏ này, đây đúng là một việc vui mừng. Không khỏi cười hài lòng.

“Không được, ta không muốn!” Đối lại là trước đây, nàng khả năng sẽ đáp ứng, tình hình bây giờ, nàng mới không muốn.

Mộ gia lão đại kia, lại có xu thế bắt đầu trở nên ẻo lả.

“Nàng không muốn!”

Lên tiếng hỏi trừ Mộ Vân Long đang kinh ngạc, còn có Mộ gia huynh muội phá cửa tiến vào.

“Vì sao?” Quả nhiên là cùng mẹ sinh ra, ba người trăm miệng một lời thật đều.

Đây cũng là một trong những thứ không muốn, có đệ đệ muội muội gà mẹ như vậy, cả ngày không có việc gì sẽ làm phiền nàng.

“Vì sao, bởi vì, ta không muốn thành thân với thái giám.”

“Thái giám!?” Lại là nam nữ hợp xướng.

Ngoài việc trừng mắt nhìn, Đàm Tiểu Hâm đành phải mắng thầm trong bụng, huynh muội thôi nát.

Mộ Vân Phi không thể nhịn cười nhìn về phía Mộ Vân Long sắc mặt lúc xanh lại trắng rồi lại đỏ, không biết có chuyện gì mà nha đầu quái lại gọi hắn là thái giám.

Chịu đựng bóng lưng hai người khác cười đến run rẩy.

Mộ Vân Phi tốt tính hỏi người khởi xướng đáp án.

“Vì sao?”

Đầu to, lại là thái độ này.

Ghê rợn .

“Chính là bộ dạng như vậy của ngươi, ta sợ , ta xin ngươi đừng có như vậy, khôi phục bộ dáng vốn có của ngươi được không.”

Một hơi tuôn ra những khó chịu trong lòng.

Bộ dáng hắn như vậy, nàng thật sự không chịu nổi, vẫn thích bộ dáng tàn khốc của hắn.

Thì ra cùng một bộ da, nếu thay đổi bộ dáng, thật đúng là thay đổi một con người.

“Bộ dạng gì của ta.” – thấy thái độ sắp phát điên của nàng, Mộ Vân Long lại càng không hiểu.

Hắn vẫn là hắn, hắn có thay đổi sao.

“Chính là bộ dáng ngươi ngày càng ẻo lả.” Nàng thấy vẻ mặt hắn khó hiểu, nàng thật sự sắp điên rồi.

Phụt, thiếu chút nữa nhịn thành nội thương, nghe được ba chữ tên ẻo lả, Mộ Vân Phi rốt cục cười phì ra.

Oán hận nhìn hai kẻ không liên quan trong phòng, Mộ Vân Long tức giận:

“Hai người các ngươi đến đây làm gì, xem kịch sao, đi ra ngoài, đi ra ngoài hết cho ta.” – ngay lập tức đẩy đệ đệ muội muội ra ngoài cửa.

Đóng cửa lại trong nháy mắt, hắn cúi mắt, không nhìn được ý cười. Thì ra nàng không quen với sự dịu dàng của hắn.

Nhớ tới thần sắc vừa mới phát điên của nàng, thật đáng yêu.

Ổn định khuôn mặt tươi cười của mình, quay người lại.

Ôm chầm lấy cô gái nhỏ còn đang chưa hết hờn dỗi.

Gắt gao.

Vĩnh viễn không buông ra.

Quyết không.

Khuôn mặt nhỏ nhăn ngắc lên, trong mắt tất cả đều cảm thấy lẫn lộn, Mộ Vân Long lại uống nhầm thuốc sao.

Nghe vấn trong lòng nàng, hẳn cuối cùng đã hiểu hết.

“Tiểu Hâm Nhi, nàng thật đáng yêu, ta tất cả đều không thay đổi. Bởi vì ta sợ mất đi, cho nên ta biến thành bộ dáng mà nàng thấy bây giờ.”

Ách, có ý gì nha.

Đàm Tiểu Hâm vẫn khó hiểu.

Bị hắn ôm thật chặt, hai tay bên người hình như không chỗ đặt, đành phải ôm lấy thắt lưng hắn.

Cảm giác bàn tay nhỏ bé của nàng ôm lấy mình, Mộ Vân Long đáy lòng thấy ấm áp.

Cảm giác về nhà, thật hạnh phúc.

Cảm giác về yêu, thật hạnh phúc.

Trong phòng ai cũng không nói gì, chỉ im lặng như vậy, lại giống như trôi nổi một thứ nhu tình. Vây quanh bọn họ, lấp đầy.

Đã lâu, thanh âm trầm thấp của Mộ Vân Long nhẹ vang lên trên đầu Đàm Tiểu Hâm.

“Bởi vì yêu nàng, mới biến thành không phải chính mình, nàng nhất định phải quen, chờ ta không kích động như thế này, ta trở lại bình thường. Nàng không thể rời đi, biết không. Ta yêu nàng.”

Ba chữ cuối cùng, cảm giác hắn hít một hơi, mới nói ra lời .

Nói không cảm động là gạt người .

Đàm Tiểu Hâm nghe xong lời hắn nói cũng rất chấn động, chưa từng có người đối với nàng như vậy, yêu sao, đây là yêu sao. Tuy rằng không xác định, nhưng nàng chỉ biết là, giờ phút này bản thân không hiểu sao rơi lệ , đây không phải thương tâm, mà là một loại cảm giác hạnh phúc. Lệ rơi vào trong miệng, nàng thấy ngọt .

“Nàng khóc.”

Đàm Tiểu Hâm nhanh chóng đem cúi khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, giấu ở trong lòng hắn.

Mà Mộ Vân Long giống như đang cầm trân bảo, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng.

Dán môi lên cái miệng nhỏ nhắn không hiểu phong kia.

Bắt đầu từ nụ hôn không thuần thực, bắt đầu thành người yêu trọn đời quen thuộc, nụ hôn dài đến thiên trường địa cửu, tình yêu sẽ không bao giờ xa cách.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoc-nghech-nu-nhan-hanh-phien-ky>